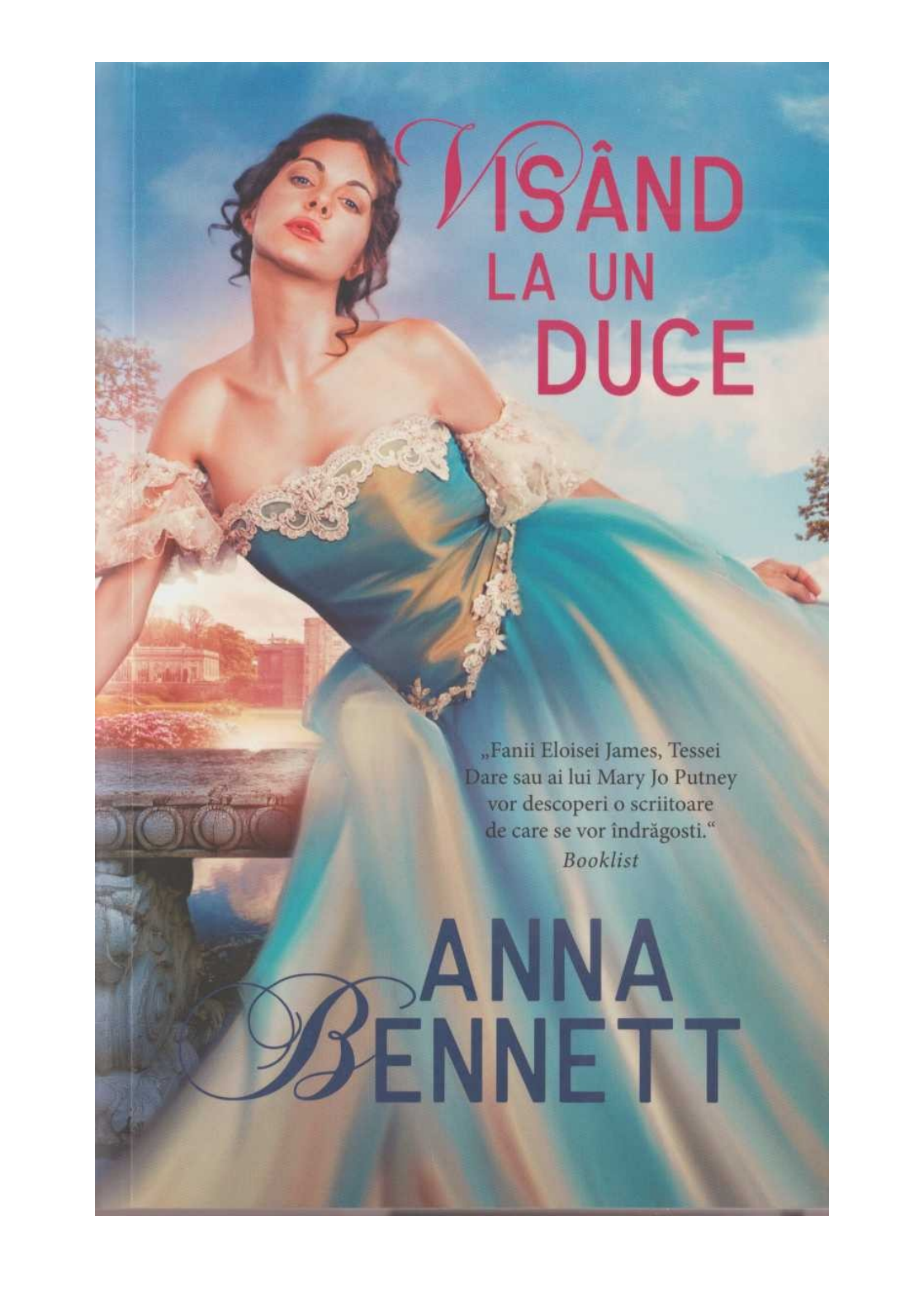

VISÂND LA UN DUCE

„Fanii Eloisei James, Tessei
Dare sau ai lui Mary Jo Putney
vor descoperi o scriitoare
de care se vor îndrăgosti.“

Booklist

ANNA BENNETT

ANNA BENNETT
VISÂND LA UN DUCE
SERIA JURNALUL DEBUTANTEI 2

The Duke Is But a Dream by Anna Bennett

Copyright © 2019 Anna Bennett

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Publishing Group.

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BENNETT, ANNA

Visând la un duce / Anna Bennett

trad. din lb. engleză: Irina Stoica - București: Litera,
2020

ISBN 978 - 606 - 33 - 5792 - 3

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

arma bennett

Traducere din limba engleză Irina Stoica

LITERA

București

2000

Pentru Emma cea cu vise mari și cu un suflet și mai mare

Răzbunarea debutantei (ediția inaugurală)

Dragi debutante,

E bine să știți din capul locului că această rubrică nu e pentru cele slabe de înger. Veți găsi aici informații prezentate foarte direct, poate chiar șocant de direct. Dacă vi se vor părea ofensatoare scriitura provocatoare și ilustrațiile îndrăznețe, atunci, rogu-vă, opriți-vă chiar acum din lectură!

Căci această rubrică e dedicată informării așa-zisului sex slab. Veți citi aici despre subiecte despre care nu veți auzi vorbindu-se în saloane. Veți primi lecții pe care profesoarele voastre cuviincioase nu vi le-au predat la școală. Veți citi despre lucruri care le-ar face să leșine pe dragile voastre mame.

Rubrica aceasta este despre bucuriile și primejdiile curtării, inclusiv flirtul, dorința, intimitatea și, mai presus de toate... dragostea.

Dacă vreți să evitați astfel de subiecte scandaloase, vă invit să treceți degrabă la rubrica despre modă, unde cea mai controversată dezbatere este care să fie culoarea sezonului, lavandă sau galben-narcisă. Dar dacă aveți curiozități despre lucruri de suflet, citiți în continuare...

Capitolul 1

Citește cărți interzise, pe acelea ascunse în spate pe ultimele rafturi. Te vor face să roșești, dar sunt, fără îndoială, cele mai edificatoare.

Răzbunarea debutantei

Domnișoara Lily Hartley luă o pernă de mătase de pe divanul din salonul surorii ei și o strânse la piept. Între timp, studia cu atenție expresia Fionei, care citea paragrafele pe care Lily le schișase de dimineață pentru extrem de populara ei rubrică din ziarul *Zvonuri londoneze*. Voia să știe părerea surorii ei despre textul din acea săptămână înainte să-l trimită la ziar. Observă că Fiona face ochii mari și ridică din sprâncene și se pregăti pentru ce avea să urmeze.

— „Dacă asta îi este dorința, orice tânără de măritat ar trebui să experimenteze un sărut adevărat – cel care începe cu atingerea fină a buzelor și devine tot mai intens până simți că ți se topesc genunchii”, citi Fiona, aprobând din cap și părând impresionată. Ridică privirea și-și dădu după ureche o șuviță din părul arămiu. Dar *tu* ai sărutat vreodată pe cineva? Întrebă ea cu un zâmbet conspirativ. Ai sărutat pe cineva așa?

Lily oftă, dezumflată.

— Spre marea mea nefericire, nu.

I se părea ironic, dacă nu chiar tragic, că autoarea rubricii *Răzbunarea debutantei*, rubrica ei cu care scandalizase mamele moraliste și însoțitoarele zeloase din Londra, nu fusese niciodată sedusă cum trebuie, deși textele ei erau pline de sfaturi senzuale și desene provocatoare.

— Se va întâmpla cât de curând, o consolă Fiona. Vei întâlni pe cineva care îți va face inima să bată mai repede și care îți va aprecia spiritul generos și aventuros.

Nu era prima dată când Fiona îi spunea astfel de cuvinte. Dacă ringul de dans ar fi o metaforă a vieții, ea ar fi undeva pe margine, înghesuită între plante decorative și mame puse pe petit.

În ultimele luni, Lily asistase la povestea de dragoste dintre sora ei mai mare și un conte chipeș care o adora și care o luase de soție. Lily era fericită până peste poate pentru sora ei, dar îi era dor de ea. Toată lumea îi spunea că va veni și rândul ei, dar prințul din poveste întârzia să apară. Nu dusesse lipsă de pretendenți, dar cu toții căutau o soție rezervată, elegantă, decorativă, care să dea bine la brațul lor și să-i aprobe încântată când perorau despre cai sau vânătoare. Lily nu era încă dispusă să își abandoneze locul dintre plantele decorative pentru cineva care considera femeia un accesoriu ornamental. Din fericire, avea să petreacă următoarele două săptămâni împreună cu sora sa. Gray, soțul Fionei, călătorea în Scoția în interes de afaceri, i-ar fi o invitată pe Lily să stea cu ea în lipsa lui.

Lily se îndreptă spre biroul surorii ei și frunzări desenele Fionei, unele mai visătoare ca altele, împrăștiate pe suprafața lustruită: un soldat lat în umeri aplecându-se să sărute mâna unei domnițe grațioase, un bărbat și o femeie cu umbreluță stând pe o bancă în parc, cu capetele înclinate tandru unul spre celălalt, silueta unui cuplu aproape îmbrățișat, ca și cum cei doi ar fi pe punctul să se sărute.

Dar desenul care o făcu să tresară fu schița neterminată de pe o bucată de hârtie nu mai mare de-o palmă. Înfățișa un bărbat care sorbea din priviri o femeie, cu un aer de admirație și uimire. Din expresia lui reieșea că era îndrăgostit până peste cap și că femeia, care se vedea doar din spate, ținea în mână întregul lui univers. Dacă vreun bărbat ar fi privit-o așa, Lily ar fi leșinat pe loc. Privind schița, știu că aceea era dragostea la care tânjea.

Aduse desenul la divanul pe care stătea Fiona.

— N-aș fi zis că e cu puțință, dar devii tot mai talentată de la o schiță la alta. Cea de-aici este atât de intensă și frumoasă! Mi-o dai mie?

— E încă în lucru, dar e a ta dacă îți place, spuse Fiona cu amabilitate.

Lily împături cu grijă hârtia și o ascunse în corsaj.

— Mulțumesc.

Fiona se încruntă ușor.

— Pot să te întreb ceva... legat de rubrică?

— Desigur.

— Te gândești vreodată că poate vreo cititoare va da de necaz din pricina sfaturilor tale?

Lily se gândi preț de câteva clipe.

— Probabil că, dacă o cititoare ar fi prinsă făcând ceva necuviincios, reputația ei ar avea un pic de suferit. Există și lucruri mai grave în viață.

Fiona încuviință gânditoare.

— De exemplu, să fie obligată să se mărite cu un bărbat pe care nu îl iubește.

— Ai dreptate, recunosc Lily. Dar cititoarele noastre știu că rubrica nu trebuie luată drept cuvântul Scripturii. Sfaturile sunt îndrăznețe și ușor obraznice. Însă toate pleacă de la un adevăr pe care multora nu le place să îl recunoască. Găsesc că nu trebuie să ne ascundem de adevăr.

Fiona o trase pe Lily într-o îmbrățișare neașteptată.

— Ai dreptate. Cineva trebuie să le ofere un pic de informație debutantelor timide și tinerelor fără succes, și cred că nu e nimeni mai potrivit decât tine.

O sărută pe Lily pe tâmplă, iar Lily se desprinsese din îmbrățișare.

— Sunt nerăbdătoare să predau textul și desenul la redacție, spuse ea, aruncând o privire spre ceasul elegant de pe polița șemineului. Vor închide într-o oră, așadar trebuie să-i dau zor. Când mă întorc, o să cer să mi se trimită câteva haine de acasă. Gândește-te, avem două săptămâni împreună! Vom sta de vorbă până târziu, vom intra noaptea în bucătărie pentru câte o gustare și apoi vom lenevi toată ziua.

— Va fi minunat, răspunse Fiona. Ca odinioară.

— Ca pe vremuri, încuviință și Lily.

Numai că de-acum Fi avea un soț grijuliu și o casă a ei. Era posibil, se gândi Lily, să aibă și un copil în curând. Distanța dintre ele părea să se mărească de la o zi la alta.

— Mă duc să mă schimb. Hainele cu care mă deghizez sunt tot în cufăr?

— Da, zâmbi Fiona. Asta dacă nu cumva fata în casă le-a luat drept cârpe de șters praful.

— Ferească sfântul! râse Lily.

Deghizarea era una dintre părțile preferate ale activității ei jurnalistice. Ea, Fiona și buna lor prietenă Sophie stabiliseră că nimeni nu trebuie să descopere forțele creative din spatele rubricii *Răzbunarea debutantei*. Cu toate că avea un succes de public uriaș, avea și numeroși detractori în rândul aristocraților care găseau că sfaturile erau prea șocante, prea scandaloase și prea aproape de adevăr.

Așadar, nimeni nu trebuia să știe că cele trei prietene erau implicate. Un singur zvon despre legătura dintre ele și rubrică le-ar fi distrus reputația. Niciuna nu dorea să fie exclusă din înalta societate sau să-și facă familia de rușine – cel puțin nu înainte ca Lily și Sophie să se mărite. Și mai ales nu înainte să aibă suficiente ocazii să transmită tot ceea ce doreau să le transmită tinerelor din Londra.

Prin urmare, în fiecare săptămână Lily se deghiza, din precauție, înainte de a livra textul la sediul redacției ziarului. Cei de-acolo credeau că e doar un mic derbedeu care are sarcina de mesager. Nu și-ar fi imaginat că primesc textul chiar de la autoare.

Lily se duse degrabă în camera unde dormea de fiecare dată când venea în vizită la sora și la cumnatul ei. Închise ușa cu grijă și deschise cufărul de la capătul patului. Acolo ținea, dosite într-un colț, o pereche veche de pantaloni, o cămașă albă cam zdrențuită, o haină peticită la coate, șosete, pantofi și o pălărie. Își desfăcu rochia din mătase verde și o lăsă să cadă, apoi își scoase lenjeria și-și aplatiză sânii înfășurându-se cu o fâșie lungă din bumbac. Se strecură în pantalonii cam strâmți pe fund. Asta era, nu avea ce face. Își aminti să pună în buzunar schița pe care i-

o dăruise Fiona, ca să-i poarte noroc. Câteva minute mai târziu stătea în fața oglinzii, strângându-și părul cu grijă sub pălărie.

Transformarea era desăvârșită. Din oglindă o privea un băietan de vreo 14 ani, mic, suplu și cu trăsături fine. Câtă vreme își ținea privirea în jos și pasul îi era sigur, nimeni nu urma să aibă nici cea mai mică bănuială că ar fi femeie, cu atât mai puțin însăși autoarea rubricii *Răzbunarea debutantei*. Și în niciun caz n-ar fi crezut nimeni că este domnișoara Lily Hartley, sora contesei de Ravenport și o moștenitoare, la rândul ei.

Bucurându-se de lejeritatea familiară și de libertatea pe care i-o dădeau pantalonii, își agăță geanta de piele și se grăbi să coboare în salon.

— Sunt gata de plecare! anunță ea, așteptându-se să dea acolo doar peste Fiona.

Numai că cel care o întâmpină, e drept, destul de prudent, fu Gray.

— Lily?

Cumnatul ei făcu un pas înapoi și-și înclină capul ca să-i vadă chipul ascuns sub pălărie.

— Chiar eu, răspunse ea, cu o plecăciune teatrală și-i rânji. Mă bucur să te văd, Gray.

Contele râse și-și trecu o mână prin păr.

— Mă bucur să văd că surorile Hartley și-au reluat obiceiurile. Nu știam că urmează să rămâi aici, Fiona tocmai m-a informat.

— O, sper că nu e o problemă.

În trecut, Fiona și Gray nu o trataseră niciodată ca pe un musafir și îi dăduseră de înțeles că era oricând bine-venită.

— Cătuși de puțin, o asigură el, dar Lily simțea că ceva era în neregulă.

— Gray tocmai mi-a spus că sperase să-mi facă o surpriză și să mă ia cu el în Scoția. Dar i-am spus deja că nu se pune problema. Noi două aveam de gând să petrecem două săptămâni ca între surori și asta vom face.

Lily afișă un zâmbet atât de strălucitor, încât nimeni

n-ar fi ghicit cât se simțea de dezamăgită.

— O vacanță romantică în Scoția! Fi, dar cum să nu te duci? Trebuie s-o faci! Insist să te duci în secunda asta în cameră și să îți faci bagajul. Știu că îți dorești să mergi și, pe deasupra, și eu îmi doresc să mergi.

— Bine, dar abia așteptai și să petrecem timp împreună și era ceva anume ce doream să discut cu tine.

Lily flutură mâna cu nonșalanță.

— O să aranjăm o altă vizită. Făcu o pauză și își privi iscoditor sora. Sau... e vorba de o problemă urgentă?

— Nu, răspunse Fiona, mușcându-și buzele. Ești absolut sigură că nu te deranjează?

— Bineînțeles.

Răzbunarea debutantei avea să o țină ocupată. În lunile de când începuse rubrica, devenise mai mult decât o simplă activitate cu care să-și omoare timpul. Era deja o modalitate de a afla cine este și în ce crede, dincolo de identitatea pe care i-o dădeau numele, familia, casa. Când scria, nu era niciodată cu adevărat singură. În plus, voia să profite de excursia surorii ei ca să îi facă o surpriză, amenajându-i un studio. Discutase deja cu Gray, care își dăduse acordul să renoveze biblioteca și îi dăduse chiar frâu liber. Acum se ivise ocazia perfectă.

— Și cum rămâne cu *Răzbunarea debutantei*? întrebă Fiona încruntându-se. Ne trebuie texte pentru următoarele două săptămâni, iar Sophie e la Brighton cu mătușa ei, deci nu va putea fi de ajutor.

— Lasă totul în seama mea. Lily se duse la birou, luă câteva dintre desenele Fionei și le puse cu grijă în geantă. Ai făcut deja câteva ilustrații frumoase, iar eu am două texte pregătite. Am să livrez în seara asta articolele pentru săptămâna asta și pentru săptămâna următoare. Nu va fi o problemă.

— Vezi? spuse Gray, sărutând mâna Fionei. Totul s-a rezolvat. Dacă plecăm acum, până la căderea nopții vom ajunge la un han mic și încântător.

Fiona privi când la Gray, când la Lily. Își mușca buza și era vădit indecisă. Lily dădu ochii peste cap și-i surâse larg.

— Du-te, o îndemnă ea.

— Prea bine, spuse Fiona, ridicând mâinile în semn că se predă. Mărturisesc că mi-e greu să rezist unei călătorii romantice în Scoția.

— Nicio soție fericită n-ar putea rezista, răspunse Lily, fluturând mâna în semn de rămas-bun. Hai, plecați!

— Le explici tu mamei și lui *papa* unde am plecat?

O, la naiba! Până la acel moment, Lily uitase complet că tatăl ei și mama vitregă trebuiau să plece a doua zi dimineață la Bath. Mama insista că apele termale făceau minuni pentru inima slăbită a soțului ei, cu toate că lui Lily nu i se păruse nicicând mai sănătos și într-o formă mai bună. Trebuia să-și informeze sora că părinții lor se vor întoarce în două săptămâni.

— De fapt, mama și *papa* au hotărât să...

— Îmi cer scuze că vă întrerup, interveni majordomul lui Gray, dregându-și vocea. Trăsura a tras în față, milord, vă așteaptă când domnia voastră și contesa sunteți gata.

— Mulțumesc, Burns.

— Ce spuneai de mama și de *papa*? Întrebă Fiona.

Lily avu câteva clipe de ezitare. Dacă îi spunea Fionei despre plecarea părinților, avea să-și anuleze călătoria într-o clipită, ca să nu o lase singură.

— O să le transmit că siguranță unde vă duceți voi, porumbeilor.

Fiona o îmbrățișă recunoscătoare.

— Am să mă revanșez, îi făgădui.

— Știu, răspunse Lily veselă.

— Pot să fiu sinceră cu tine? Întrebă Fiona.

— Întotdeauna.

Fiona rânji și ridică borul pălăriei lui Lily.

— Mă simt de parcă aș îmbrățișa un coșar.

— Interesant, medită Lily. Am putea avea o temă pentru următorul text – cum ar fi să ne îmbrăcăm în haine destinate sexului opus.

Gray se prefăcu a geme oripilat, dar zâmbea.

— Vă implor să vă abțineți.

— Reținerea n-a fost niciodată un punct forte al lui

Lily, observă Fiona cu mândrie. E unul dintre numeroasele motive pentru care o ador.

Lily râse, dar aprecierea Fionei era cât se poate de corectă. Încă de când erau eleve la Școala de fete a domnișoarei Haywinkle, Lily devenise cunoscută drept eleva care forța limitele. Din fericire, familia ei bine intenționată, dar extrem de vigilentă reușea să îi tempereze latura rebelă.

Însă următoarele două săptămâni prezentau o oportunitate rară. În vreme ce tatăl ei și mama vitregă aveau să fie la Bath, iar sora și cumnatul făceau turul Scoției, Lily urma să fie lăsată să-și facă mendrele în oraș. Fiecare aripă a familiei presupunea că Lily era în grija celorlalți, iar ea avea să fie liberă.

Liberă să se aventureze acolo unde domnișoarele respectabile nu îndrăzneau să pună piciorul. Liberă să se amestece cu oameni din toate păturile sociale. Și, lucrul cel mai important, liberă să trăiască pasiunea despre care doar scrisese.

Poate că nu avea să se grăbească să se întoarcă acasă după scurta vizită la redacția ziarului. Avea șansa unică de a vedea Londra prin ochii unui puștan – și mai degrabă ar fi înghițit o broască râioasă decât să o rateze.

*

Eric Nash, duce de Stonebridge, nu obișnuia să-și conducă singur șareta pe întuneric, pe străzile inundate de ploaie ale Londrei, dar fusese izolat în casă atâta vreme, că începuse să umble prin birou ca un leu în cușcă. Simțea nevoia să simtă pe față vântul mușcător și ploaia biciuitoare. Simțea nevoia să se asigure că, așa crudă și imperfectă cum era, lumea din afara locuinței sale continua să existe.

În timp ce se îndrepta spre grajduri ca să înhame caii, un lacheu îi atrase atenția, cu prudență, că era foarte târziu și că afară ploua torențial – de parcă Nash n-ar fi fost perfect capabil să vadă singur fulgerele care străbăteau

cerul. De parcă n-ar fi simțit stropii reci care îi pătrundeau pe sub guler și i se prelingeau pe șira spinării. Numai că simțea că va înnebuni dacă nu pleca imediat din casă. Va înnebuni așa cum mulți credeau că o făcuse deja. Nash îi făcu semn lacheului să-i dea pace.

— Du-te la culcare și zi-le și celorlalți să facă la fel. Mă întorc târziu.

În realitate, singurul plan al lui Nash era să evadeze de acasă o vreme, nu conta cât. În acea seară avusese parte de o ceartă cu Delilah, sora lui mai mică. Din nou. Fetei nu îi era de ajuns că, după cinci ani petrecuți la țară, el fusese de acord să se întoarcă la Londra. Odată întorși în oraș, voia să meargă la un șir nesfârșit de baluri, să aibă musafiri și, într-un cuvânt, să se arunce cu capul înainte în vârtejul vieții sociale londoneze. Știuse că Delilah își va dori astfel de distracții și, în adâncul sufletului, știuse că merita să le experimenteze. Dar cumva trebuia și să o protejeze. Și îi era foarte greu să facă pasul înapoi.

Nu o învinuia că îl detesta. El însuși se detesta în cea mai mare parte a timpului.

Ignoră tunetele, se urcă în șaretă și luă frâiele. Spera să găsească o tavernă cu podele soioase și pereți mâncați de vreme unde să se așeze la o masă în colț și să bea o bere fără să-l știe nimeni. Sau ar fi putut mânia caii ore în șir, gândindu-se la viața lui de dinainte.

De dinainte să devină, în mod brusc și tragic, duce.

De dinainte să o îngroape pe Emily.

Și de dinainte să se transforme într-un bărbat care disprețuia ideea de iubire, câștigându-și renumele de Ducele Inimă-de-Piatră.

În acea seară, era doar Nash, un bărbat care nu-și dorea decât o halbă de bere – și o doză de liniște.

Capitolul 2

Evantaiele sunt o armă excelentă împotriva căldurii

sufocante din sălile de bal. Dar pentru flirt, arma perfectă este, fără doar și poate, o privire înflăcărată.

Răzbunarea debutantei

După ce livră și textele, precum și desenele Fionei la redacția ziarului, Lily dădu curs impulsului de mai devreme și alese să *nu* oprească o birjă ca să se întoarcă imediat în camera ei confortabilă, la jurnalul ei și la viața ei frustrant de pusă la adăpost. Așa că începu să colinde împrejurimile, inclusiv străzi pe care nu le mai privise vreodată – prin ochii unui puștan.

Prăvăliile puseseră deja lacăt la ușă, iar angajații stăteau pe lăzi, la o țigară puturoasă și la o poveste. Pe aleile lăturalnice, femeile băteau covoarele și goleau oale de noapte murdare. Bărbații scuipeau tutunul la un pas de ghetele ei. Un grup de copii neastâmpărați aproape că o dărâmară în joaca lor, iar ea li se alătură câteva minute.

Escapada ei în acea zonă a orașului îi oferea ocazia de a vedea o altă lume, una vie și reală. Deopotrivă plină de bucurie și plăceri, cât și de durere și suferință. Poate că, dacă familia Hartley nu ar fi adoptat-o pe când era doar un prunc, ar fi crescut într-un loc întocmai ca acela. Era straniu că faptul că fusese abandonată pe treptele unei case din cartierul Mayfair îi deturnase atât de mult cursul vieții. Era drept că nu știa mai nimic despre originile ei. Tot ce știa era că cineva o botezase Lily și o lăsase într-un coș, înfășată și acoperită cu o păturică ce avea brodată inițială ei. Fionei îi plăcea să creadă că Lily era vlăstar regal, dar erau doar povești de adormit copiii. Ea bănuise dintotdeauna că provenea din clasa muncitoare și că, din cine știe ce motive, părinții ei nu putuseră crește un copil.

Lily își stăpâni valul neașteptat de tristețe care o cuprinsese și decise să profite de restul serii. Tânjea să stea de vorbă cu femeile care treceau pe lângă ea, dar nu putea risca să se dea de gol, așa că se mulțumi să le observe de la distanță, preț de o oră sau două – nu mai mult. Văzu cum fete chiar mai tinere decât ea flirtau cu niște zdrahoni. Uneori își dădeau ochii peste cap și râdeau la avansurile pe

care partenerii lor le făceau, dar alteori preluau controlul. Fără să fie împovărate de regulile opresive ale înaltei societăți, își făceau cunoscute dorințele cu zâmbete pline de înțeles sau cu o strângere a unui biceps musculos. Impresionată de încrederea și de atitudinea lor, Lily luă notițe în minte și își dădu seama, nu pentru prima dată în decursul zilei, că pentru cineva care se dădea drept expertă într-ale inimii, știa șocant de puține lucruri despre viață și lume.

Oftă și decise să se ducă acasă și să noteze tot ce observase. Dar tocmai când căuta o birjă, începu să tune și se produse o rupere de nori. Ploaia torențială acoperi străzile.

La naiba! Convinsă că potopul nu va dura mult, Lily se refugie într-o tavernă obscură dintr-o parte a orașului pe care nu o cunoștea. Era genul de local unde domnișoara Haywinkle își sfătuia elevele să nu calce sub niciun pretext, ceea ce îl făcea cu atât mai interesant în ochii lui Lily. Era prima dată când punea piciorul într-o cârciumă și era convinsă că localul și clienții îi vor oferi material valoros pentru jurnal. Totuși, faptul că se știa pe teritoriu interzis îi făcea inima să-i bată mai repede. Cu palmele umede, traversă încăperea și se așeză într-un colț slab luminat. De ea se apropie o barmaniță înaltă, cu buze roșii, iar Lily îngroșă vocea cât putu și comandă o porție de plăcintă a ciobanului și o halbă de bere. Vocea nu îi sunase probabil foarte convingător, căci femeia îi aruncase o privire bănuitoare, apoi se dusesse după tejghea să îi pregătească băutura.

Fir-ar! Trebuia să fie din cale-afară de atentă de-acum că se întunecase și cârciuma se umplea de bărbați rumeni la față. Pe măsură ce halbele se umpleau și se goleau, conversația din jurul ei devenea tot mai vie și mai spurcată. Ea și Fiona aruncau din când în când câte o vorbă mai nelalocul ei, când erau doar ele două. Dar i se părea teribil de interesant să asiste la discuțiile foarte pe șleau ale celor din jur, care semănau, pe alocuri, cu o limbă străină. Cu aluzii sexuale și descrieri foarte explicite, conversațiile o

făceau pe Lily să roșească, dar asculta concentrată, dornică să rețină cât mai multe amănunte pentru viitoarele articole. În timp ce-și bea berea și aștepta mâncarea, asistă la comportamente care ar fi făcut-o pe domnișoara Haywinkle să leșine pe loc: clienți beți care încercau să pipăie sâni barmaniței, trei femei sumar îmbrăcate care cântau la pian piese scabroase și o încăierare în urma căreia un bărbat se alese cu o ureche însângerată. Pentru prima dată în acea seară, pe Lily o trecură fiori pe șira spinării. Poate era totuși într-o situație care o depășea. Măcar reușise să predea articolele. Se bucura să le știe în siguranță la sediul redacției, mai ales că unii clienți ai localului aruncaseră priviri scrutătoare spre geanta ei, ca și cum ar fi fost interesați de ce era înăuntru. Se rugă să nu fie suficient de disperați sau de ticăloși să o jefuiască de puținii bani pe care îi avea la ea. Se gândi să strecoare monedele într-una dintre ghete, dar avea nevoie de bani ca să-și plătească masa și drumul spre casă.

Când barmanița îi puse în față farfuria de cositor cu mâncare, deja îi pierise apetitul. Înfipse furculița într-o bucată de morcov și-o plimbă de colo-colo în farfurie. Ca să înrăutățească lucrurile, începu să se gândească la faptul că era, cel mai probabil, singura persoană trează din local. Poate cu excepția bărbatului din colțul opus. Străinul nu se obosise să își dea jos pelerina neagră, dar materialul de bună calitate nu reușea să-i mascheze umerii largi. Părul șaten-deschis, încă ud de ploaie, stătea lipit de fața cu trăsături ca sculptate în piatră. Nasul ușor curbat, pomeții înalți și bărbia bine conturată ar fi părut cam dure dacă n-ar fi fost gura cu buze neașteptat de pline. Avea sprâncenele cu două nuanțe mai închise decât părul, iar ochii lui aveau străluciri ca de chihlimbar. Ceva la el îi părea foarte cunoscut lui Lily. Nu-și dădea seama de unde l-ar fi putut cunoaște, dar cu siguranță și-ar fi amintit de el. Era extrem de chipeș și i-ar fi tăiat răsuflarea dacă nu l-ar fi văzut încruntându-se la paharul cu băutură pe care îl avea în mână. Trăgea de-o halbă de bere de mai bine de o jumătate de oră, timp în care privirea lui ageră îi scrutase

când pe jucătorii de poker, când pe niște îndrăgostiți implicați într-o ceartă aprinsă, când pe *ea*.

De fiecare dată când străinul o privea, lui Lily îi bătea inima mai tare, dar știa că deghizarea ei era suficient de bună. O vedea reacția celorlalți. Așa că nu avea de unde să își dea seama că era femeie. Poate doar i se părea ciudat că un puștan era singur într-o cârciumă la o oră atât de târzie. Chiar și-așa, prezența lui nu o făcea să se simtă deloc în largul ei, așa că decise să plece imediat, cu toată furtuna de afară. Scoase din geantă câteva monede, le puse pe masă, își trase pălăria pe ochi și dădu să o ia spre ieșirea care brusc i se părea că e la sute de metri distanță.

Abia apucase să facă trei pași când trei hăndrălai îi ținură calea. Cel mai înalt dintre ei o izbi tare în umăr. Se dezechilibră, dar își reveni la timp ca să nu cadă pe podeaua soioasă.

— Un' te duci, puștiule? întrebă individul, dezvelind un dinte din față lipsă.

Doamne sfinte! Genunchii îi tremurau și inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dar își luă o atitudine pe jumătate plictisită, pe jumătate sfidătoare și încercă să treacă de cei trei fără să le răspundă. O brută roșcovană o apucă de încheietura mâinii, apoi se încruntă, ca și cum i se părea ciudat ca un băiat să aibă oase atât de delicate. Fir-ar! A treia matahală își mângâie barba și spuse pe un ton tărăgănat:

— Ia să vedem ce-ai în tașca aia!

Lily strânse geanta cu singura mână liberă.

— Nu!

— La naiba, ce voce de muiere ai! Te pomenești că te și piși în pantaloni!

Idioții râdeau de parcă ar fi auzit gluma secolului. O, Doamne! Dacă ar reuși să treacă de ei, ar putea s-o ia la fugă și dusă ar fi, mai ales că purta pantaloni. Când la școală aveau loc cursele de alergare către lac și înapoi, era mereu prima. Practic, trebuia doar să ajungă la ușă, într-un fel sau altul. Apoi nu va mai trece mult și va fi în prima birjă, în drum spre casa unde o aștepta camera ei

confortabilă și sigură. Dar trebuia să nu se lase intimidată și să acționeze rapid.

În vreme ce hăndrălăii râdeau, își fixă privirea într-un loc în preajma barului. Când cei trei se întoarseră să vadă încotro se uita, îl călcă pe cel care o ținea de braț. Îl călcă tare. El îi dădu drumul, strigă și se încovoie de durere. Lily profită de moment și o luă la fugă, strecurându-se printre scaune, mese și clienți prea veseli ca să fie atenți la necazul ei. Dar când mai avea de străbătut jumătate din distanța până la ușă, alunecă pe podeaua udă de ploaie și căzu în fund atât de tare că îi clănțăniră dinții. Slavă Cerului, pălăria îi rămase pe cap, dar cele trei brute ajunseră lângă ea într-o clipită și se vedea că orice urmă de amuzament le dispăruse de pe chipuri.

Bărbosul o apucă de guler, o ridică în picioare și o scutură tare, apoi își apropie fața mizerabilă la câțiva centimetri de a ei.

— Mucos neobrăzat ce ești! îi strigă, stropind-o cu salivă. Dă-mi tașca!

Ea înghiți în sec și încuviință din cap. Ticăloșii n-aveau decât să ia afurisita de geantă și cei câțiva bănuți pe care îi ascunsese în ea. Va găsi altă cale să ajungă acasă. Nu contau decât două lucruri – să rămână anonimă și să scape întreagă. Dacă îi reușeau amândouă, urma să îi mulțumească pe viață stelei ei norocoase. Cât putu de încet, începu să-și ridice bareta genții ca să o scoată peste cap, atentă ca nu cumva să-și dea jos din greșeală pălăria.

— Lăsați băiatul în pace!

Comanda venise pe un ton jos și amenințător, aproape letal, iar Lily înțepeni. Avea bareta aproape peste cap. Știa, fără să fie nevoie să se uite, că cel care vorbise era străinul cel chipeș. O vreme fusese invizibilă pentru toți cei din local. Pentru toți în afară de el.

Cei trei găinari își mutară atenția către el și nu erau deloc încântați. Bărbia puternică și privirea criminală transmiteau cât se poate de clar că era dispus să-i facă bucăți și că ar face-o bucuros.

Cel mai înalt dintre ei se apropie de străin până când

piepturile aproape li se atinseră. Pentru moment, odiosul trio uitase de ea. Era ocazia perfectă să-și ia tălpășița. De parcă îi citise gândurile, străinul o privi și-i indică ușa cu o mișcare scurtă a capului.

— Fugi de-aici! îi spuse pe un ton poruncitor.

Își puse geanta la loc de-a curmezișul pieptului, dar cumva picioarele parcă îi prinseseră rădăcini. Știa că trebuia să fugă de-acolo, dar nu se simțea în stare să-l abandoneze pe străin și să-l lase într-o luptă inegală cu cele trei matahale.

— Rămân să te ajut, îi spuse ea și îi zâmbi.

Uită însă pe moment să rămână în rol de băietan. Ba chiar îi zâmbi cum i-ar zâmbi o domniță amorezată prințului uimitor de chipeș care tocmai a salvat-o. Iar acum, din cauza ei, prințul era pe cale să fie bătut măr.

*

Nash clipi și câteva momente rămase stană de piatră. Ceva la acel puști i se părea nelalocul lui. Ceva nu se lega. Zâmbetul nu se potrivea cu restul făpturii lui. Era prea blând și cald și...

Poc! Un prim pumn îl izbi în maxilar și îl făcu să-și piardă echilibrul. Fu la un pas să se prăbușească.

La naiba! N-ar fi trebuit să-și ia ochii de la adversari, mai ales că îl dominau din punct de vedere numeric. Stăteau umăr la umăr, formând un zid urât mirositor de carne și mușchi. Se apropiară amenințător, iar rânjetele le dezveleau dinții îngălbeniți și, pe alocuri, lipsă.

Nash strânse pumnii și rânji. Nu venise la cârciumă căutând harță, dar perspectiva unei încăierări îl încânta, în acele clipe, mai mult decât și-ar fi dorit. Se luptase mult cu sine ca să-și țină furia în frâu. Dar în unele seri demonii amenințau să rupă lacătele cu care încercase să-i ferece în adâncul sufletului. Trebuia să se elibereze cumva de furia din el. Și nu vedea de ce n-ar revărsa-o asupra celor trei neghiobi.

Începu cu cel mai înalt dintre ei, care îi și dăduse

primul pumn, unul cam anemic, de altfel. Îl apucă de cămașă și îi arse un pumn în nas, care îl aruncă pe podea ca pe-o cârpă murdară.

Roșcovanul mârâi și se năpusti asupra lui Nash, care luă degrabă un scaun și îl lovi cu el în coaste. Bruta numărul doi urlă, își duse mâinile la mijloc și căzu la pământ cu fața în jos.

Cel de-al treilea individ își mângâie barba și începu să-l înconjoare pe Nash cu pas măsurat, părând deopotrivă amuzat și calculat. Cu o mișcare abilă, scoase din gheață un cuțit și-l îndreptă spre Nash.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, deci uite cum merge treaba. Fiecare-și vede de-ale lui, ai înțeleș?

Nash pufni dezgustat.

— Da? Când nu sunt jefuiți băietani fără apărare?

Băiatul era încă acolo. Urmărea totul cu ochi mari și temători, într-o mână ținea gâtul unei sticle goale și părea decis s-o spargă în capul adversarului lui Nash, dacă ar fi fost nevoie.

Nemernicul scuipe pe podea.

— Dispari. Acușica, până nu te tai bucăți, cu tot cu toalele astea arătoase ale tale, și te arunc în Tamisa la pești, mârâi el, jucându-se cu lama cuțitului.

Nash își frecă gânditor bărbia de parcă într-adevăr ar fi cântărit oferta. În realitate, știa precis cum avea să se încheie totul. Vedea desfășurarea în minte cu mare precizie. Niciodată nu se dăduse în lături de la vreo încăierare și acumulasă în el suficientă furie pentru ce avea să urmeze.

— Du-te dracului, Barbă Neagră! Nu plec nicăieri.

Când imbecilul se năpusti asupra lui, Nash era pregătit. Îl apucă de mână în care ținea cuțitul și i-o răsuci la spate până i-o rupse. Caricatura de pirat scoase un răcnet, dar Nash încă nu terminase cu el. Îl apucă de guler și-l aruncă cât colo, câțiva metri.

Tocmai atunci, băietanul o zbughi în aceeași direcție. Făcu ochii mari și scoase un țipăt subțire la impactul cu trupul mătăhălos al nemernicului. Forța impactului îl

propulsă direct într-o masă și-l lăsă lat ca o păpușă de cârpă.

La naiba!

Din câteva mișcări, Nash sări peste tâlhar ajuns lângă el și se așează în genunchi. Atunci văzu că băietanul era de fapt o *fetișcană*.

Rahat!

Pălăria îi căzuse, dezvăluind o claie de păr negru și cârlionțat, absolut superb, care i se răsfirea pe umeri și îi încadra chipul palid. Sprâncenele se arcuiau delicat deasupra ochilor închiși, cu gene lungi și negre. Nash azvârlise înspre ea un bărbat cât o ghiulea și o lăsase inconștientă.

Cu un nod în gât, îi ridică ușor capul și se apropie de buzele ei întredeschise. Îi simți pe obraz răsuflarea slabă. Printr-o minune, era în viață. Dar era atât de inertă.

Privi disperat în jur, unde toți clienții asistau cu răsuflarea tăiată la scenă.

— O știe careva? strigă el. Îi putem anunța familia?

Îngrijorată, barmanița își croi drum prin mulțimea curioasă și o privi cu atenție pe tână rănită.

— A mâncat de una singură. N-a zis mai nimic. N-am mai văzut-o până azi, cu sau fără deghezare.

Nash înjură în surdină și luă hotărârea pe moment.

— Are nevoie de un medic. O iau cu mine.

Barmanița se întoarse apoi spre cei trei hăndrălăi răniți, care avură măcar bunul-simț să se rușineze că se purtaseră urât cu o femeie. Cu toate că nu ei fuseseră la un pas să o omoare.

Nash își dădu jos pelerina și o înfășură pe tânără în ea, atent să nu o bruscheze. O scoase în brațe din cârciuma aceea uitată de Dumnezeu, o urcă în șaretă și porni cât putu de repede spre casă.

Capitolul 3

Visele sunt singurul loc unde ne putem pregăti cu adevărat pentru viața reală, unde putem schimba priviri înflăcărate cu conștii și sărutări interzise cu crai primejdioși.

Răzbunarea debutantei

Nash o luă în brațe cu mare grijă și o transportă pe tână rănită de la șaretă la ușa din spate a locuinței lui din Mayfair. Stodges își făcu apariția imediat, de parcă i-ar fi pândit întoarcerea. Expresia nedumerită de pe chipul credinciosului său majordom îi transmisea lui Nash că acesta nu se aștepta să-l vadă apărând ducând în brațe trupul înspăimântător de inert al unei femei îmbrăcate în băiat. Se încruntă privindu-i chipul ud și palid.

— Cine este, Excelență? Întrebă pe un ton îngrijorat.

— Nu știu, răspunse Nash trecând pe lângă el și îndreptându-se spre scări. A avut loc o încăierare, iar ea s-a lovit cu capul de o masă.

După ce el aruncase o namilă de om în direcția ei. Stodges se aplecă ușor, inspectând cu ochii săi atenți chipul fetei.

— Mai... mai trăiește?

— Da.

Sau cel puțin așa credea Nash. Trebuia să trăiască.

— O duc sus în camera de oaspeți.

— O să trimit un valet să-l aducă pe doctorul Cupton, spuse Stodges, îndreptându-se deja spre aripa rezervată servitorilor.

Nash dădu din cap în semn de mulțumire și se îndreptă spre scări. Ajuns pe palier, o luă pe coridor și deschise cu piciorul ușa dormitorului de oaspeți, unde o întinse pe față pe cuvertura perfect netezită. Îi scoase cu grijă geanta și puse o pernă sub capul ei. La naiba, nu scosese niciun sunet, nici măcar nu păruse că încearcă să clipească.

Desfăcu geanta și îi goli conținutul pe pat, în speranța că va găsi un indiciu despre identitatea ei. În afară de câțiva bănuți și de niște ace de păr nu mai era nimic înăuntru. Își trase un scaun lângă pat și începu să o

analizeze cu atenție. Avea fața în formă de inimă, sprâncene negre și frumos arcuite, un nas fin și buze îmbietor de pline. Nu era tocmai elegant din partea lui să o privească astfel când era inconștientă, dar, la naiba, nu se putea abține. Avea o înălțime medie și era subțirică, deși ghicea că sub hainele băiețești trupul ei avea unduiri armonioase. Ce idiot fusese să creadă că era băiat!

— Nash?

Tresări la auzul vocii surorii lui. Delilah stătea în prag, strângându-și mai bine halatul în jurul trupului. Coada groasă și bălaie îi venea peste umăr. Era desculță și părea mult mai tânără decât cei 18 ani ai ei. Îl privea cu un amestec de curiozitate și nerăbdare. Dumnezeule! Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și târască sora în acea afacere urâtă.

— De ce nu dormi?

— Nu pot. Cine e? întrebă ea, arătând spre tânără.

— Nu știu. A fost rănită într-un local unde mă dusesem să beau ceva. Nimeni nu știa cine e, așa că am adus-o aici. Doctorul e pe drum.

Delilah intră în cameră, își înclină ușor capul și-o privi cu atenție pe tânăra femeie.

— Pare de vârsta mea, îi spuse lui Nash. Și e frumoasă, adăugă ea, aruncând o privire spre Nash.

— Probabil, răspunse el detașat, de parcă frumusețea ei nu îl frapase din clipa în care îi căzuse pălăria.

— De ce e îmbrăcată așa?

— Bună întrebare. Nu știu nimic despre ea.

Delilah aprobă îngândurată.

— Cere servitorilor să aducă apă proaspătă și prosoape. Între timp, mă duc să-i aduc o cămașă de noapte.

Nash constată cu surprindere că nu prea voia să plece de lângă necunoscută.

— O să ai nevoie de ajutor.

Delilah îl privi nedumerită.

— Nu de al meu, preciză el degrabă. Poate de al unei servitoare.

— Așa e. Delilah se aplecă și dădu cu blândețe o suviță de păr de pe obrazul străineii. O s-o dezbrăcăm de hainele astea, o s-o îmbrăcăm cu o cămașă de noapte și o să-i curățăm rana de la cap. Doctorul Cupton o va putea examina cum se cuvine imediat ce va ajunge.

Nash puse înapoi în geantă bănuții și acele de păr și așeză geanta pe noptieră.

— Prea bine. Dar fii cu băgare de seamă! E posibil să aibă leziuni interne.

Se înfioră amintindu-și de trupul uriaș care aproape că o strivise. Delilah îl luă de umeri și-l ghidă ferm spre ușă.

— Promit că o să am grijă!

*

Doctorul Cupton termină de consultat pacienta și se îndreptă spre Nash, care îl aștepta lângă ușă.

— Biata fetișcană a suferit o lovitură destul de urâtă la cap. Are și câteva vânătăi, dar nu cred că și-a rupt ceva. Trag nădejde că își va reveni curând. Vom ști mai multe în câteva ore, spuse el, închizându-și geanta.

Nash simți că i se strânge stomacul privind la trupul nemișcat de pe pat. Superbul păr negru al tinerei parcă sclipia la lumina lumânării. În cămașa de noapte din dantelă, dar modestă nu mai avea nicio legătură cu puștiul pe care îl văzuse în bodegă. Semăna cu o zeiță care decisesese să petreacă o seară în lumea muritorilor de rând.

— Ce-am mai putea face pentru ea?

— Ajutați-o să stea confortabil. Dați-i câte un pic de apă dacă reușește să bea. Iar încăperea să rămână cât mai puțin luminată. Și, dacă vă face plăcere, rugăciunile n-o să-i strice, zâmbi doctorul.

Când medicul ieși din cameră, Nash și Delilah veniră lângă pat. Ea îl luă de braț.

— Îmi pare rău că ne-am certat înainte să pleci în seara asta. Nu-mi place deloc când nu ne înțelegem. E și motivul pentru care n-am putut să adorm.

— N-a fost vina ta.

Nash îi strânse mâna și privi pe geam, unde orizontul londonez se întindea slab iluminat de razele lunii.

— Știu că nu te pot proteja de toate relele din lume și încerc să nu mă mai gândesc la asta. Doar că o să-mi ia ceva timp.

Delilah încuviință din cap. Confruntările lor nu erau o noutate. Dar în ultima vreme deveniseră mai frecvente. Mai încinse. În sufletul lui, știa că era pe cale să o piardă, că va fi nevoit să o cedeze lumii imprevizibile și adesea crude. Și îl îngrozea gândul că nu va putea să îi garanteze siguranța.

— De ce nu încerci să te culci? sugeră ea. Rămân eu lângă pacienta noastră și, dacă își revine, vin să te trezesc.

— Nu simt obosit, spuse el pe un ton plat. Și e vina mea că e rănită. Așa că am o responsabilitate față de ea.

— Tu n-ai face rău cuiva vreodată, protestă ea.

— Nu de bunăvoie. Decât dacă merită.

Se lăsă în fotoliul de lângă pat, gândindu-se la ticăloșii care încercaseră să o jefuiască. Delilah înclină capul, cu un aer gânditor.

— Mă întreb de ce era deghizată în băiat.

Se gândea și el la același lucru, dar nu voia să se aventureze cu vreo supoziție.

— Poate vom afla mâine. Îți mulțumesc pentru ajutor. Du-te la culcare!

Delilah încuviință fără tragere de inimă.

— Mă anunți dacă se trezește?

— Mă îndoiesc că o va face. Ne vedem dimineață.

O sărută scurt pe frunte și închise ușa. Spera ca, printr-o minune, ea să fi înțeles tot ce și-ar fi dorit să îi spună, dar nu putea. Că, deși era orfană de la 13 ani și de atunci se aflate în grija lui, devenise o femeie inteligentă și profundă. Și că era mândru de ea.

Își trase fotoliul mai aproape de pat, ca să se asigure că aude dacă își revine. Paloarea ei aproape fantomatică îl înspăimânta mai rău decât cele trei brute din bodegă. Nu era câtuși de puțin înclinat să se roage, dar, din pură disperare, decise să cadă la înțelegere cu orice zeitate ar fi fost dispusă să plece urechea.

„N-o lăsa să moară! Dacă rămâne în viață, jur că n-o să mă mai port ca un câpcăun când vine vorba de sora mea și...”

Se forță să spună cu voce tare următoarele cuvinte:

— N-o să mă mai cert cu Delilah data viitoare când vrea să meargă la un bal.

Nu părea, la prima vedere, cine știe ce concesie, dar Nash era convins că entitatea superioară care i-ar fi auzit ruga ar fi știut adevărul.

Ar fi știut ce sacrificiu enorm era dispus să facă. Se simțea, în mod straniu, ușurat. Se lăsă pe scaun și studie îndelung profilul tinerei – întinderea fină a frunții, linia fără cusur a nasului, plinătatea buzelor întredeschise. Își imaginează că îi vedea pieptul ridicându-se și coborând și încercă să își potrivească respirația cu a ei.

Nu trecu mult și își simți pleoapele grele. Ațipi. Și începu să viseze o femeie cu părul negru care îi zâmbea strălucitor.

*

În cap parcă îi explodau sute de tunuri, într-o succesiune rapidă. Fiecare explozie îi iradia spre gât și apoi pe coloană. Și de acolo înapoi în cap. Dacă ar fi putut, și-ar fi strâns genunchii la piept și s-ar fi făcut ghem. Dar capul îi pulsa de durere, trupul îi era ca un sac de cărămizi și nu putea să își controleze niciun membru. Încercă să spună ceva, dar nu reuși decât să scoată un geamăt slab și demn de milă.

O mână mare și caldă o acoperi pe a ei, iar o voce profundă, bărbătească, o învălui ca o pătură groasă.

— Ești în siguranță. Sunt aici, cu tine.

Chiar și în starea febrilă în care se afla, vocea îi aducea alinare. Îi aducea un pic de siguranță. Capul încă îi plesnea de durere, dar măcar nu se mai simțea la fel de singură ca până atunci. Dintr-odată i se păru foarte important să vadă cui îi aparținea vocea. Să îl privească pe bărbatul care îi era, în acele momente, unicul reper.

Cu un efort uriaș, deschise ochii și încercă să clarifice contururile chipului învăluit în ceață. Văzu umbra unei bărbi de câteva zile ce acoperea o bărbie parcă sculptată în piatră. Un nas ușor strâmb, cât să dea o înfățișare dură și periculoasă. Buze pline, întredeschise, ce păreau să știe la fel de bine să zâmbească blând și să rânjească amenințător. Păr des, șaten-deschis, pe care, în mod inexplicabil, degetele ei tânjeau să-l atingă. Sprâncene negre ce încadrau o pereche de ochi captivanți... ochi care străluceau în noapte ca ai unui tigru.

Nu îl cunoștea, dar nici nu avea importanță. Imaginea chipului său i se întipărise în minte pe vecie. Știa instinctiv că putea avea încredere în el. Bărbatul chipeș cu ochii aurii îi spusese că va rămâne lângă ea, și îl credea cu tot sufletul. Cu promisiunea lui în gând, pleoapele i se închiseră.

*

A doua zi de dimineață, Delilah intră în camera de oaspeți îmbrăcată într-o rochie roz, veselă, în perfectă antiteză cu starea de spirit a lui Nash. Se încruntă îngrijorată când privi chipul palid al tinerei.

— Vreo schimbare?

— Nu, răspunse el cu un aer preocupat.

Omise să-i menționeze că undeva spre dimineață tânăra se mișcase, deschisese ochii și îl privise. Îl privise cu adevărat, de parcă i-ar fi văzut sufletul. Poate era ridicol, dar simțea că cele întâmplătoare erau de o natură prea personală ca să i le împărtășească.

— Am reușit să o fac să bea un pic de apă, dar cam toată noaptea a fost cum o vezi acum. Doctorul Cupton a spus că va veni după-amiază să o consulte din nou.

— Măcar dacă i-am ști familia... șopti Delilah frângându-și mâinile. Probabil că dacă i-ar avea alături pe cei dragi, ar ieși din starea în care e acum. Și măcar dacă i-am ști numele. E ciudat că nu știm cum să ne adresăm.

— Cred că e ultimul motiv de îngrijorare, răspunse

Nash.

Trebuia să se fi trezit deja. Nu era deloc îmbucurător că încă era inconștientă. Sora lui dădu ochii peste cap.

— Voiam să spun că șansele să își revină ar fi mai mari dacă am putea să-i spunem pe nume când vorbim cu ea. Dacă ar ști că are alături pe cineva care o cunoaște și care ține la ea.

Nash își frecă bărbia nerasă. Îi promisese tinerei că va rămâne lângă ea, dar poate că manierele lui în perioada de veghe lăsau de dorit.

— Poate ai dreptate.

Oare dacă s-ar întoarce la local și ar pune câteva întrebări în stânga și-n dreapta ar afla mai multe despre ea? Pe de altă parte, voia să îi rămână alături în caz că se trezea. Așa îi promisese și intenționa să se țină de cuvânt.

— Mă duc să iau micul dejun, spuse Delilah. Vii și tu?

— Nu vreau să o las singură, se scuză el.

— În regulă. Delilah îi zâmbi dulce. Noaptea trecută am citit niște rubrici mai vechi din *Răzbunarea debutantei* și voiam să-ți citez din ele la cafea.

— Mă bucur că am scăpat, spuse el sec, clătinând din cap în timp ce soră sa ieșea din încăpere.

Își îndreptă din nou atenția spre femeia misterioasă din pat. Poate din cauza lipsei de somn, i se păru că tânăra își mișcă buzele.

— Unde... îngăimă ea cu glas un pic răgușit.

Ochii verzi ca o pajiște primăvara se deschiseră și-i scrutau fața.

— Unde mă aflu?

Doamne! Se apropie și-i vorbi cu blândețe:

— Ești în casa mea din Mayfair. Ai fost rănită seara trecută și te-am adus la mine ca să te poată vedea un doctor. Ești în siguranță. Nu ai de ce să te temi.

Privirea ei scrută împrejurimile, de la pereții verzui ca spuma mării la biroul de mahon și stâlpii impresionanți ai patului.

— Cine ești?

— Nash, răspunse el fără să clipească.

Nu ducele de Stonebridge. Nici măcar Stonebridge. Ce naiba era în neregulă cu el?

— Sunt... întâmplător, sunt duce.

— Un duce, murmură ea pe un ton ce sugera fie neîncredere, fie indiferență.

— Da. Reuși să se adune și rosti întrebarea care îl frământa de cel puțin douăsprezece ore. Tu cine ești?

Capitolul 4

Fanteziile tale îți aparțin doar ție. Orice fată trebuie să-și îngăduie să aibă câteva secrete.

Răzbunarea debutantei

Bărbatul care spusese că se numește Nash stătea pe marginea patului și o privea. Trăsăturile lui, altfel destul de dure, păreau îmblânzite de expresia îngrijorată din ochii aceia ieșiți din comun.

— Cine ești? repetă el cu o voce joasă, profundă care parcă îi intra sub piele și îi iradia prin întreg trupul.

Deschise gura să îi răspundă și se opri nedumerită. Era o întrebare simplă. Cea mai simplă, de fapt. Și atunci de ce Dumnezeu nu putea răspunde? Poate încă nu era complet conștientă. Își mușcă buza de jos și, simțind durerea, își dădu repede seama că nu visa.

Nu conta. Cumplita durere de cap din noaptea precedentă era, cu siguranță, motivul pentru care se simțea așa în ceață. Dar era sigură că, dacă va începe propoziția, restul cuvintelor vor veni de la sine.

— Mă cheamă... începu ea.

Cuvintele următoare nu se formau însă, cu toate eforturile ei. Își dresе vocea și încercă din nou.

— Mă cheamă...

Bărbatul cel chipeș – și duce, pe deasupra, dacă auzul nu o înșelase – ridică răbdător din sprânceană. O încuraja să continue. În niciun caz nu-și dorea ca el să o creadă

Înceată la minte, dar poate chiar era. Pentru Dumnezeu, nu era în stare să-și amintească propriul nume. Simți o undă de panică, iar degetele începură să îi tremure. Ceva grav, foarte grav se petrecea cu ea.

— Mă tem că sunt ușor confuză acum, se scuză ea.

Își mișcă mâna, pe care o simțea neobișnuit de țeapănă, și își apăsă fruntea cu palma.

— Te doare?

— Hm?

— Capul. Te doare?

— Ca naiba, recunosc eu ea.

Mai exact, capul îi pulsa mai dureros decât la cea mai cruntă mahmureală din viața ei, pe care, în mod deloc surprinzător, nici măcar nu și-o mai amintea. Era totuși conștientă de faptul că tinerele bine-crescute nu beau niciodată cât să fie mahmure a doua zi. Și nici nu înjură în prezența unui duce.

— Te-ai lovit foarte rău aseară.

Bun, deci nu era mahmură, slavă Cerului!

— Da?

Chipul uluitor de frumos al ducelui se încruntă.

— Nu-ți aduci aminte ce s-a întâmplat? La tavernă?

Ea închise ochii cu speranța că în minte i se va forma o imagine a locului despre care îi vorbea. Că își va aminti măcar un amănunt. Un indiciu cât de mic despre cine este. Dar mintea îi era înspăimântător de goală. Un gol care îi făcea să-i înghețe sângele în vene.

— Nu. Cred că... încă sunt foarte obosită, asta e tot.

Cu siguranță era vorba doar de oboseală. Trebuia să fie. Chiar și în acele momente când în suflet i se amestecau durerea și teama, pleoapele îi erau tot mai grele și trupul cerea liniștea și pacea somnului.

— Iartă-mă! Nash își strânse buzele, apoi expiră. Nu intenționez să fac pe inchizitorul. Mai odihnește-te! Sunt convins că te vei simți tu însăși când se va întoarce doctorul să te consulte.

— Probabil ai dreptate, răspunse ea, rugându-se să fie așa, căci alternativa... era de-a dreptul înspăimântătoare.

Delilah dădu buzna în biroul lui Nash imediat după plecarea doctorului Cupton.

— Ce-a spus? Își va reveni?

Nash se lăsă pe spate în scaun în timp ce sora lui bătea biroul în lung și-n lat, de la birou la ferestrele înalte.

— O să trăiască, lucru care azi-noapte nu era atât de cert. Dar pierderea de memorie pe care a suferit-o este cel puțin îngrijorătoare.

Delilah se opri brusc și se întoarse spre el.

— Dar memoria îi va reveni la un moment dat, nu?

— Cupton trage nădejde că da, însă nu e foarte încrezător. A mai văzut un singur caz asemănător, al unui bărbat adus la țărm de valuri, probabil după un naufragiu, care nu își mai amintea deloc cine e.

— Și ce s-a ales de el?

Nash se ridică, ocoli biroul, se așeză pe un colț și își încrucișă brațele la piept.

— A început o viață nouă. S-a făcut fierar, s-a însurat și, din ce se știe, chiar îi merge bine. Dar nu și-a amintit niciodată nimic din trecutul lui.

Delilah se încruntă.

— Trebuie să putem face *ceva* ca să o ajutăm să își amintească. Cred că familia ei este înnebunită de îngrijorare. Probabil chiar acum o caută cu disperare pe străzile din Londra.

Nash pufni. Era sceptic. O tânără care frecventa taverne soioase deghizată în băiat nu era tocmai sub atenta supraveghere a familiei. Probabil era învățată să se descurce pe cont propriu. Cu siguranță nu prea reușise în noaptea precedentă, dar păruse într-adevăr independentă. Și dăduse dovadă de un curaj deosebit înfruntând un individ de două ori cât ea. Nu. Nash se îndoia profund că un conte și-o contesă stăteau în acele momente, cuprinși de agitație, în salon, frecându-și mâinile de îngrijorare pentru soarta fiicei lor dispărute.

— Cupton ne recomandă să nu îi punem întrebări și să nu punem presiune pe ea, cel puțin în zilele următoare.

— Desigur, se grăbi Delilah să aprobe. Nu are sens să o neliniștim. Dar ce facem dacă ne pune ea întrebări?

— Îi dăm răspunsuri simple, ca să nu o copleșim cu informații. Dar îi spunem adevărul.

Buclele blonde ale fetei se mișcă în timp ce își aproba fratele.

— Prea bine. Ca să treacă timpul mai ușor, o să-i citesc sau o s-o învăț să joace șah. Sau poate știe deja.

— Nu te atașa prea mult de ea, o preveni el.

Avertismentul i se adresa ei, dar, pe undeva, și lui. Delilah se încruntă ușor.

— Vorbești de parcă ar fi un cățeluș pierdut.

— Poate își recapătă memoria și pleacă după-amiază.

— Sau poate rămâne la noi câteva săptămâni.

— E foarte puțin probabil.

Nu voia să umbrească entuziasmul surorii lui și se ura pentru asta, dar acela era adevărul. Femeia avea o casă undeva, o familie – poate chiar și un soț. Odată ce avea să-și amintească detalii din viața ei, își va dori să se întoarcă la acea viață.

— Fie că va dura o zi sau câteva săptămâni, șederea ei aici e temporară. În plus, din moment ce am găsit-o într-o tavernă, cred că putem presupune că nu vă învârtiți în aceleași cercuri.

Delilah pufni.

— Asta pentru că cercurile mele sunt din cale-afară de mici, și singurele persoane cărora le permiti accesul sunt fetele bătrâne sau preacuvioasele.

Înțepătura ei era binemeritată și îi aminti de promisiunea pe care o făcuse la căpătâiul necunoscutei. Fata supraviețuise, iar ei îi datora acum surorii lui să o lase la un bal. La naiba, mai bine și-ar fi vândut el sufletul, ca orice duce respectabil. Ar fi fost mult mai simplu.

— Știu că ești nerăbdătoare să ieși în lume, să participi la evenimente sociale, să cunoști oameni noi.

Subiectul era o constantă sursă de tensiune între ei.

El și-ar fi dorit ca ea să se bucure de tot ce-i putea oferi Londra, dar, în același timp, perspectiva îl înspăimânta. I se părea că sora lui era pornită să experimenteze lucrurile despre care citea în rubrica aceea de ziar care îi plăcea atât de mult. Acea pasiune periculoasă, acea îndrăgostire tumultuoasă care o făcuseră pe Emily să fugă în lume. Dar făcuse o promisiune și trebuia să o respecte.

— Ai dreptate, continuă el. Așa ar trebui să faci.

— Poftim?! replică Delilah uimită.

El râse.

— Poate e momentul să te aventurezi în societate. Te voi însoți la primul bal unde vei dori. Alege o invitație din mormanul pe care l-ai strâns și transmite-le gazdelor că acceptăm cu bucurie să participăm.

Un zâmbet triumfător îi luminează fața. Îl cuprinse cu brațele și-l îmbrățișă cât putu de tare.

— O, Nash, n-o să-ți pară rău!

— Deja îmi pare, o tachină el, dar meriți o seară în societate. Se retrase din îmbrățișare și se duse în spatele biroului. Mi-am neglijat munca toată dimineața. Ar trebui să mă apuc de lucru.

— Prea bine. În acest timp voi fi la mine în cameră și voi proba rochiile de bal, spuse Delilah zâmbind șiret.

— A, încă ceva.

Sora lui îl privi încruntată.

— Să nu spunem nimănui că această tânără e la noi în casă. Nu știm nici cine este, nici care îi e situația, așa că cel mai bine ar fi să păstrăm discreția. Nimeni nu trebuie să știe. Deocamdată.

— Ai dreptate, aprobă Delilah îngândurată. Dar nu poartă verighetă, deci presupun că nu e căsătorită.

Lui Nash nu-i scăpase faptul că nu exista o verighetă pe inelarul fetei, dar asta nu însemna, dincolo de orice îndoială, că nu avea pe cineva.

— Poate și-a scos-o când s-a deghizat în băiat.

Sora lui încuviință.

— Da, ceea ce înseamnă că femeia din camera noastră de oaspeți poate fi *oricine*. Poate fi o fată în casă

sau o ducasă. Oricine ar fi, e de datoria noastră să-i protejăm reputația. Dacă este, într-adevăr, o tânără din înalta societate și se află că a petrecut aici câteva zile neînsoțită, va fi compromisă definitiv.

Nash se încruntă.

— Și reputația ta ar avea de suferit.

Delilah făcu un gest scurt din mână ca să arate cât de puțin o îngrijora situația.

— Nu știm cine este femeia, dar un lucru știm cu siguranță. Făcu o pauză și mișcă sugestiv din sprâncene. Este tare frumoasă.

Ieși apoi din încăpere fredonând o melodie veselă. Nash scoase un geamăt scurt. Cu cât tânăra rănită va fi redată mai repede familiei sale, cu atât mai bine va fi pentru toată lumea. Ea se va întoarce acasă, Delilah nu va mai avea ocazia să se joace de-a pețitoarea, iar el va putea reveni la viața lui ordonată și binefăcător de previzibilă.

*

— Cum e supa? Întrebă o tânără care intră grăbită în cameră.

Era blondă, cu tenul proaspăt. Se așeză pe marginea patului și-i zâmbi de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

Poate chiar așa era. Înghiți supa și-și tamponă buzele cu șervetul.

— Îmi cer scuze. Ne cunoaștem?

— Iartă-mă! Sunt Delilah, sora ducelui.

— Mă bucur de cunoștință! Am atâtea întrebări și nu am vorbit, decât foarte puțin cu fratele tău. Nici măcar nu a apucat să-mi spună titlul exact.

— Vai mie! Probabil crezi că întreaga familie e complet lipsită de maniere. El e ducele de Stonebridge.

O privi insistent, sperând că poate titlul îi va spune ceva. Dar... nimic.

— Mi-a spus că îl cheamă Nash.

— Chiar așa? Întrebă Delilah, ridicând o sprânceană.

O, Doamne! Mai bine ar fi să renunțe la întrebările pe

tema asta.

— Probabil și voi mă credeți lipsită de maniere. Nu-mi pot imagina cum am ajuns aici, dar vă sunt deja îndatorată. Vă mulțumesc că-mi îngăduiți să stau aici în timp ce încerc... să-mi dau seama cine, Doamne, iartă-mă, sunt... să-mi revin.

În încăpere își făcu apariția o servitoare.

— Să vă iau tava, domnișoară?

— Da, am terminat. Mulțumesc.

Delilah se apropie mai mult și-și puse afectuos palma peste a ei.

— Nu te îngrijora. Ești bine-venită să rămâi cât timp dorești. Adevărul este că îți voi fi teribil de recunoscătoare pentru companie. Aș spune asta și dacă alternativa nu ar fi să petrec ore în șir prefăcându-mă că brodez.

— Prefăcându-te?

Delilah se aplecă spre ea conspirativ și îi șopti:

— Nu fac decât să fac noduri elaborate și să petrec jenant de mult timp încercând să le desfac. E un cerc vicios.

— Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut decât să stai cu o pacientă care nu-și amintește nici cum o cheamă.

Nu avea sens să se ascundă după deget.

— Nu tocmai, oftă ea.

— Dar ești atât de tânără și frumoasă și... - aruncă o privire spre mâna lui Delilah - necăsătorită?

— Da, confirmă Delilah, ușor necăjită. Niciun pretendent la orizont.

— Dar cred că ai un program social absolut ticsit.

Nu era treaba ei și nu ar fi trebuit să fie indiscretă, dar i se părea infinit mai ușor să discute despre problemele acelei străine decât să se gândească la propria situație dramatică.

— E o presupunere logică, dar nu, lucrurile nu stau deloc așa. Fratele meu, adică Nash, este foarte protector în ce mă privește. Ca și cum ar fi citit întrebarea din privirea pacientei, adăugă degrabă: Nash este și tutorele meu. Părinții noștri nu mai sunt pe lume.

— Îmi pare rău.

Ce ciudat era să simtă o compasiune cât se poate de autentică pentru pierderea suferită de Delilah și, în același timp, să își pună întrebări despre propriii părinți. Erau oare în viață? Și dacă da, erau oare teribil de îngrijorați în privința ei?

— Mama a murit la nașterea mea, iar tata... a murit subit în urmă cu câțiva ani. Eu și Nash nu ne mai avem decât unul pe celălalt.

— Cred că este firesc că vrea să te știe în siguranță.

— Să mă știe în siguranță, da, e firesc, spune Delilah sec. Dar să mă ferece în casa asta nu este.

— Așadar, e foarte strict cu tine?

Ducele cel chipeș i se păruse sever, dar bun și blând. Îi plăcea gândul că ar fi un căpcăun.

— Am 18 ani și pot să număr pe degete la câte baluri am fost. Pe degetele de la o mână, de fapt. Pe două dintre ele, ca să fiu precisă.

— Dumnezeu mare!

Delilah afișă un zâmbet până la urechi.

— În apărarea fratelui meu trebuie să spun că până de curând am locuit amândoi la reședința noastră de la țară. Iar Nash a fost de acord să mă însoțească la balul de săptămâna viitoare al familiei Delacamp. Chiar nu-mi dau seama ce l-a apucat!

Ea râse și simți că îi face bine.

— Îți mulțumesc că m-ai înveselit. De când a plecat doctorul am fost cam neliniștită.

Dormise în cea mai mare parte a zilei și urma să se înnopteze, iar ea încă nu avea cea mai vagă idee despre cine era sau de ce ajunsese în camera unui duce. Hm, în camera *de oaspeți* a unui duce. Mintea aproape că-i lua foc de la atâtea întrebări. Cum de putea înșira zilele săptămânii, titlurile nobiliare și primele versuri din *Iliada* de Homer – în latină –, dar nu știa un lucru atât de simplu precum propriul nume?

Cum de trupește se simțea relativ bine și în putere, dar mintea îi era mii de fărâme? Și, cel mai important, cum și când își va aminti cine era... și va redeveni întreagă?

La fiecare dintre întrebările ei doctorul îi dăduse răspunsuri vagi și prudente, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să spună ceva ce ar tulbura-o. O sfătuisese să fie răbdătoare și să încerce să se relaxeze, lucru de-a dreptul imposibil. Era ca o floare de câmp smulsă din natură, dusă înăuntru și pusă într-o vază. O vază superbă, desigur. Dar asta nu schimba faptul că nu avea rădăcini. Că nimic nu o ținea ancorată de locul de care aparținea.

— Nu e de mirare că ești tulburată, spuse Delilah cu sinceritate și căldură autentică. Cum aş putea să-ți fiu de ajutor?

Îi zâmbi recunoscătoare tinerei binevoitoare și se ridică în capul oaselor în pat.

— Doctorul Cupton părea încrezător că îmi va reveni memoria la un moment dat. Că ceva foarte simplu precum o melodie cunoscută sau un miros familiar va putea declanșa totul. Așa că, pe măsură ce vorbești cu mine și îmi împărtășești ce se mai întâmplă în lume, cresc șansele să-mi amintesc cine sunt.

— Îți promit că o să te ajut oricum pot, o asigură Delilah solemn, îți vom afla împreună identitatea. Ia gândește-te, ai putea fi prințesă.

Îi aruncă o privire sceptică și reuși să surâdă.

— Mai curând fiica unui pescar.

Delilah strâmbă din nas și zâmbi.

— Să vedem dacă mirosul de cod îți readuce memoria.

— Pot să îndrăznesc să-ți cer o favoare? se aventură ea.

— Desigur.

— Promiți să fii sinceră cu mine? În legătură cu starea mea și cu identitatea mea. Chiar dacă adevărul nu e prea plăcut, aş vrea să știu.

— Ai cuvântul meu. Delilah bătu din palme. Ochii albaștri îi străluceau. Am o idee grozavă.

— Te rog, spune-mi!

— Mă gândeam că în perioada în care vei fi convalescentă, până vei afla cine ești, ar fi bine să ai un

nume. Temporar, desigur. Ca să nu te tot numim pacienta sau femeia misterioasă. Ce părere ai?

— Femeia misterioasă sună bine, totuși, glumi ea, dar din motive practice sunt de acord că un nume temporar ar fi nimerit. Ce îmi sugerezi?

— Din moment ce va fi numele tău, cred că tu ar trebui să îl alegi. Delilah se ridică și își înfășură un braț în jurul unui stâlp al patului, gândindu-se la posibilități. Nu rata ocazia, găsesc că nu oricine are șansa să își aleagă numele. Alege ceva clasic, sau strălucitor, sau regal. Ce ți se potrivește mai bine.

Tocmai asta era problema. Nu avea nicio idee ce i s-ar potrivi. Așa că spuse primul nume care îi veni în minte.

— Ce-ai spune de Caroline?

Delilah se însuflețește.

— Îmi place.

— Ce anume îți place?

În pragul ușii stătea Nash, care le privea cu o expresie întrebătoare. Mijise ochii chihlimbarii și părea mai curând ca un lup, nu ca un aristocrat.

— Bună seara, Excelență, spuse ea - Caroline. Eu și Delilah îmi alegeam un nou nume.

Capitolul 5

Complimentele sunt ușor de oferit și nu-l costă nimic pe un gentleman. Mult mai valoroase sunt timpul, atenția și grija lui.

Răzbunarea debutantei

Nash gemu în sinea lui la vederea scenei din camera de oaspeți - sora lui și tânăra femeie râzând, făcându-și confidențe și plănuiind cine știe ce. În scurtul răstimp de când o adusese, frumoasa străină dăduse peste cap lumea lui atât de atent construită. Îl băgase într-o încăierare într-o tavernă, se împrietenise, se pare, cu sora lui și, lucrul cel

mai grav dintre toate, îl făcuse să *simtă* lucruri. Trebuia să își amintească, și asta cât mai degrabă, cine era, pentru a fi înapoiată familiei sau soțului.

Delilah își trecu mâna prin cârlionții bălai, un gest inconștient adorabil dacă n-ar fi însemnat de regulă că era supărată pe el. Sora lui își trecu un braț pe după umerii fragili ai tinerei brune.

— Tocmai îi spuneam că ar fi foarte bine dacă i-am spune Caroline. Temporar, desigur, căci sunt convinsă că îi vom afla în curând adevărata identitate.

— Caroline, repetă el, ca și cum ar fi testat numele, încercând să îl asocieze făpturii ei. I se potrivea. Putem vorbi între patru ochi?

Sora lui o ținea pe după umeri ca o ursoaică gata să își apere puiul.

— Trebuie să se odihnească, Nash.

Caroline îi zâmbi.

— Nu sunt obosită și nu mă deranjează să stau de vorbă cu fratele tău.

— Preferi să rămân și eu? Fratele meu nu e nici pe departe așa prost manierat cum ar vrea să pară, dar aș fi încântată să fiu însoțitoarea ta, dacă dorești.

Caroline își puse mâna peste mâna lui Delilah.

— Mulțumesc pentru grijă, dar o să fiu în regulă. Iar avantajul de a nu avea o reputație este că nu ai cum să îți-o compromiți.

Îi făcu surorii lui cu ochiul de parcă ar fi fost vechi prietene, iar el simți o împunsătură dureroasă în ceafă.

— Prea bine, spuse Delilah, încă prea puțin convinsă. Camera mea e la capătul holului dacă ai nevoie de mine.

El se încruntă un pic când sora lui ieși din cameră, lăsând ușa întredeschisă. Se atașase evident de străina pe care o adusesese în casă – de Caroline. Iar pe el îl păștea aceeași soartă dacă nu era cu băgare de seamă.

Se așeză pe fotoliul de lână pat și observă nu tocmai încântat că tânăra arăta mult mai bine decât de dimineață. Fusese frumoasă de la început, dar acum obrații îi erau ușor îmbujorați, cuprinși parcă de o aură rozalie, iar ochii îi

străluceau ca două smaralde.

— Delilah mi-a spus că ești ducele de Stonebridge, zise ea fără niciun preambul.

— Îți sună cunoscut titlul? Întrebă el și-și încrucișă brațele la piept cu un aer întrebător. Poate ai auzit povestindu-se despre mine?

— Nu, răspunse ea ridicând o sprânceană. Dar mi-ar plăcea.

El se gândi la zvonurile care circulau pe seama lui. Că înnebunise după ce îi muriseră sora geamănă și tatăl. Că nu mai zâmbise de atunci. Că era doar o umbră din ce fusese.

— Ce se spune despre mine e doar pe jumătate adevărat, spuse el ridicând din umeri.

— De aceea nu mi-ai spus mai devreme titlul? Întrebă ea afișând un zâmbet poznaș. Te temei că îți cunosc deja reputația?

— Când ți-am spus cine sunt, te luptai să rămâi în viață. M-am gândit că ne putem lipsi de formalități.

— Ei, bine, mă simt mult mai bine acum. Îl privi, iar expresia îi deveni dintr-odată serioasă. Mulțumesc că mi-ai îngăduit să rămân aici.

— Măcar atât puteam face.

Din moment ce aruncase înspre ea o brută pe care o făcuse să zboare prin cârciumă și să se izbească de o masă.

— Cum ai ales numele Caroline?

— Delilah mi-a spus să aleg ceva care îmi place, răspunse ea, dându-și după ureche o șuviță de păr. A fost primul nume care mi-a venit în minte.

— Și nu știi de ce? Întrebă el.

— Nu, răspunse ea, privind în gol, cu o expresie serioasă și gânditoare. Mai devreme, am rugat-o pe camerista lui Delilah, pe Molly, să-mi aducă o oglindă. Mă gândeam că, dacă îmi văd chipul, o să mi-l recunosc și o să îmi amintesc totul. Ai idee cât e de ciudat să te uiți în oglindă și de-acolo să te privească cineva care-ți este complet străin?

El clătină din cap preocupat.

— Îmi imaginez că e neliniștitor.

— Cred că mi-ai spus mai devreme că m-ai găsit într-o tavernă. Îmi povestești, te rog, ce s-a întâmplat în acea seară?

Ochii ei verzi îl implorau tăcut.

— În primul rând erai îmbrăcată ca un băiat.

— Poftim? se încruntă ea.

— Seara trecută, când te-am întâlnit la acea tavernă, purtai pantaloni, cămașă și pălărie.

Colțurile gurii se ridicară într-un amestec absolut fascinant de neîncredere și amuzament.

— Eram deghizată în băiat?

— Din cap până-n picioare, confirmă el.

Privi în jur, cu o curiozitate nedisimulată.

— Pot vedea hainele pe care le purtam?

— Cred că servitoarea le-a dus la spălat. O să mă asigur că-ți vor fi înapoiate.

Dezamăgirea de pe chipul ei lăsa degrabă loc mirării.

— Așadar, în urmă cu 24 de ore eram într-o tavernă și mă prefăceam că sunt un puștan, îngână parcă mai mult pentru sine.

El încuviință din cap, dându-i timp să digere informația. Ea își atinse buza de jos cu un deget, iar el aproape că-i vedea roțițele minții învârtindu-se și încercând să pună totul cap la cap.

Când îi întâlni privirea, în ochii ei verzi sclipi o provocare nerostită.

— Mărturisesc că nu sunt atât de scandalizată de deghizarea mea, cât intrigată, spuse ea pe un ton blând. Oare ce spune asta despre mine, Excelență?

Lui Nash îi spunea destule. Îndrăzneată, frumoasă și isteată, Caroline deținea puterea de a-i învolbura sângele în vene. Iar asta însemna că i-ar putea tulbura existența liniștitor de previzibilă și în mare măsură izolată și l-ar face astfel să uite de promisiunea solemnă pe care și-o făcuse.

Dar ezită o clipă, prefăcându-se că se gândește la cel mai potrivit răspuns la întrebarea ei și savurând magnetismul dintre ei. Se întreba dacă și ea îl simțea. Într-un final, ridică o sprânceană și spuse:

— N-aș îndrăzni să mă hazardez cu presupuneri.

Ea îl răsplăti cu un zâmbet cald și parcă atotștiutor, un zâmbet care îi intra pe sub piele și-i confirma ce știa deja. Că dacă nu era cu băgare de seamă, Caroline avea să treacă foarte ușor de fortăreața cu care își împresurase inima.

*

Ducele stătea în fotoliul de lângă pat de parcă s-ar fi relaxat la un club al gentlemenilor. Umerii lui largi erau aproape cât spătarul, își întinsese picioarele musculoase cât erau de lungi. Lavaliera ușor desfăcută, barba care îi acoperea obraji ca o umbră, contururile dure ale chipului, toate îl făceau să pară ușor periculos - lucru care pe Caroline o atrăgea mult prea tare.

Dar avea șansa să îl întrebe tot ce dorea să știe. Ignoră tremurul din stomac și reluă firul discuției:

— Oare din ce motiv m-am deghizat în băiat?

— M-am întrebat același lucru din momentul în care am descoperit că ești femeie, răspunse el abrupt.

— Și cum ai descoperit, mai exact?

— Când ai fost rănită, pălăria ți-a zburat de pe cap. Niciun bărbat n-ar putea avea un păr ca al tău.

Privirea lui caldă și aurie parcă îi mângâia pletele unduitoare care îi cădeau pe umeri.

— Cu siguranță cunoști detaliile, Excelență. Ce s-a întâmplat acolo? Cum am fost rănită?

Se aplecă ușor, teribil de dornică să știe adevărul, dar temându-se, în același timp, de ce ar putea afla. Dacă fusese cumva implicată în ceva necurat? Dacă era o hoată? Sau o spioană?

— E posibil ca detaliile să te tulbure, se încruntă el ușor. Ești sigură că vrei să știi?

— Da, răspunse ea cu convingere, întinzând impulsiv un braț spre al lui.

Avea brațele foarte puternice și masculine. Privirea lui zbură la degetele cu care îl apucase de mânecă. Caroline își

retrase mâna.

— Scuză-mă! Dar mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei imaginându-mi cele mai negre scenarii cu putință. Acum mă întreb dacă nu cumva am băut prea mult, m-am urcat pe o masă și am căzut în timp ce dansam.

— Acolo nu dansa nimeni, îmi pare rău să ți-o spun, zise el cu un început de zâmbet în colțul gurii.

Ea răsuflă ușurată și așteaptă ca el să continue. În schimb, ducele o privi câteva momente, cu chipul aproape impenetrabil.

— Am să-ți povestesc totul, dar promite-mi că după aceea te vei odihni și că de-acum încolo o să-mi spui Nash.

Ochii lui ieșiți din comun emanau o căldură cu totul aparte, care parcă îi dansa pe piele și i se așeza jos, în zona abdomenului.

— Da. Adică da, sunt de acord cu ambele condiții.

El se rezemă de spătar, cu mâinile împreunate pe abdomenul incredibil de plat, și privi undeva peste umărul ei, de parcă ar fi derulat scena în minte.

— Stăteai singură la o masă la taverna Grey Goose, sorbeai dintr-o bere și te prefăceai că mănânci o porție de plăcinta ciobanului.

— Mă prefăceam?

— Plimbai mâncarea în farfurie, dar nu ai luat decât două sau trei înghițituri.

Caroline nu-l întrebă cum de fusese atât de atent la toate mișcărilor ei, dar înregistrează totuși informația.

— Continuă!

— Când te-ai ridicat și te-ai îndreptat spre ieșire, trei bărbați au încercat să-ți fure geanta.

— Aveam o geantă? Dumnezeule, trebuia să-mi fi spus mai devreme. Nu era nimic înăuntru care să indice cine aș putea să fiu?

El deschise sertarul noptierei și scoase o geantă din piele pe care i-o înmână.

Geanta nu i se părea deloc cunoscută, dar arăta precum cele purtate de mesageri. O deschise cu prudență, se uită înăuntru și văzu că nu era nimic în afară de câțiva

bănuți și niște ace de păr. Nimic din care să reiasă cine era.

— Te rog, spune mai departe!

Îți țin respirația, așteptând să afle cum ducele o apăraseră de cei trei hoți. Sperase că ea însăși avusese curaj să se apere singură, dar ideea că Nash o salvase era destul de... ei bine, romantică.

— Le-ai opus rezistență din toate puterile, spuse el, dar erai în inferioritate numerică. Am intervenit și, din păcate, a început o îmbrânceală generală și ai fost prinsă la mijloc. Când ai căzut, ți-a sărit și pălăria de pe cap și te-ai lovit de un colț de masă. Atunci ți-ai pierdut cunoștința. Nimeni din local nu părea să știe cine ești, așa că te-am adus aici.

Ridică mâinile de parcă i-ar fi transmis că aici se încheia povestea. De parcă ar fi făcut o plecăciune de final.

Dar în mintea lui Catherine se înghesuiau deja nenumărate întrebări.

— Te-ai bătut cu acei bărbați?

El ridică din umeri cu modestie.

— Păreai un puștan lipsit de apărare. Nu puteam îngădui ca acele trei brute să își bată joc de tine.

Deci se luptase pentru ea. I se făcu stomacul ghem.

— Și după aceea m-ai scos pe brațe din cârciumă?

— Da, răspunse el încet. Te-am dus la șareta mea.

— Înțeleg.

Restul evenimentelor se legau de la sine. O adusesse pe ea, o străină, în casa lui. O veghease toată noaptea. O liniștise și o consolase când se trezise în sfârșit.

Poate își imagina, dar încăperea devenise brusc mai mică, iar temperatura crescuse. Puse geanta deoparte și își așează cu îndrăzneală mâna peste cea a ducelui.

— Îți sunt îndatorată pentru că m-ai salvat de indivizii aceia și m-ai adus aici.

El îi întoarse mâna și i-o strânse cu blândețe, iar ea simți cum se înfioară din cap până în picioare. Înghiți cu greu, tânjind după ceva mai mult. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, ducele îi mângâie palma cu vârfurile degetelor, făcând-o să se cutremure. Sfârcurile i se întăriră și-și dădu

brusc seama că purta doar o cămașă de noapte. O cămașă albă și subțire. Fără să-i dea drumul la mână, el se ridică de pe fotoliu și se așează pe marginea patului. Șoldul îi era la câțiva centimetri de al ei.

— Nu sunt un erou, îi spuse cu convingere. Vocea îi era neobișnuit de răgușită, iar ochii lui căpătaseră o nuanță mai închisă. Am făcut ce-ar fi făcut orice gentleman. Nu ai pentru ce să-mi fii îndatorată.

— Asta spun mereu eroii, șopti ea.

Fără să vrea, se aplecă spre el. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar degetele parcă îi ardeau de dorința să-i atingă barba țepoasă.

— Caroline.

Era o rugămințe și un avertisment. În acel moment erau *atâtea* lucruri pe care nu le știa. Cine era. De unde era. Ce îi va aduce ziua de mâine.

Un singur lucru știa cu o claritate totală – își dorea cu disperare să îl sărute pe duce.

Capitolul 6

Curiozitatea legată de plăcerile carnale este perfect normală și, în ciuda celor spuse de mamele și de profesoarele voastre, nu e ceva de care să vă rușinați.

Răzbunarea debutantei

Caroline își trecu degetele peste fruntea lui Nash, îi atinse bărbia și apoi buzele. Doar voința de fier îl făcu să rămână nemișcat la marginea patului. Era o tânără fără trecut și fără identitate și, dat fiind că din cauza lui fusese lovită, purta și el o parte din vină. Mai important, era oaspete în casa lui.

Era firesc ca ea să simtă o anumită recunoștință, dar

nu cunoștea chiar toate detaliile legate de ce se petrecuse în acea seară. Și nu îl cunoștea pe el.

Iar el știa chiar mai puțin despre ea. Câte ceva știa, totuși. Se luptase din răspuțeri să plece din acea tavernă. Era inteligentă și curajoasă. Și, fără doar și poate, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața lui. Privirea ei urmărea traseul degetelor pe harta chipului lui, pe buza de jos, pe bărbie.

— Nash, șopti ea, ca și când dorința ei era pe măsura dorinței lui.

Un gentleman i-ar ura noapte bună și s-ar retrage.

Un ticălos ar încuia ușa și ar seduce-o.

El se afla undeva între cele două extreme.

— Ești în convalescență după o lovitură serioasă, reuși el să spună.

— Mă simt deja mult mai bine.

Ea veni atât de aproape că îi vedea genele lungi și dese și nuanțele de verde care îi străluceau în ochi. Aroma părului ei îl făcea să se gândească la lămâiță și cu greu se abținea să nu-și înfigă mâinile în pletele ei și să o tragă spre el.

— Ce am face nu ar mai putea fi desfăcut, spuse Nash mai mult pentru el.

— Adevărat, răspunse ea răgușit. Și ce te gândești să faci?

Ar fi șocat-o dacă i-ar fi mărturisit măcar jumătate din ce-ar fi vrut să facă.

— Să te sărut.

Ea își lipi fruntea de a lui și suflarea le deveni una în spațiul de doar câțiva centimetri rămas între ei.

— Mă gândesc la același lucru.

La naiba! Îi cuprinse ceafa cu mâna și își aplecă buzele spre ale ei...

Cineva bătu la ușă. Se retrase chiar când ușa începea să se deschidă. Caroline se îndreptă.

— Bună seara, domnișoară! Molly, camerista lui Delilah, intră în cameră, înțelese rapid ce se petrecea și își feri privirea. Iertați-mă, dar am venit să întreb dacă mai

aveți nevoie de ceva înainte de culcare.

Caroline își dădu o șuviță după ureche, venindu-și rapid în fire.

— Chiar mă întrebam dacă știi unde ar putea fi hainele pe care le purtam când am fost adusă aici.

— Cred că au fost duse la spălat, spuse Molly. O să vi se lustruiască și ghetele. După ce totul va fi curat și uscat, le veți primi înapoi. Până atunci, vă rog să-mi spuneți dacă mai aveți nevoie de ceva.

— Mulțumesc. Ești foarte amabilă. Toată lumea este deosebit de amabilă cu mine.

— Te las să te odihnești, spuse Nash și se ridică de pe pat. Măine voi fi plecat în cea mai mare parte a zilei, dar Delilah o să fie aici. Iar doctorul Cupton mi-a dat asigurări că va trece să te consulte.

— Sunt convinsă că voi fi bine. Mulțumesc.

— Somn ușor.

Nash îi zâmbi, trecu pe lângă Molly și părăsi încăperea și, odată cu ea, tentația. Fusesse periculos de aproape să își piardă controlul. La un pas fusesse. Intuiția îi spunea că sărutând-o pe Caroline ar fi fost precum saltul în gol de pe o stâncă. O singură atingere a buzelor ei și ar fi fost în cădere liberă. Pierdut.

Gândul că o femeie l-ar putea afecta în așa fel era înspăimântător. Iar din ce știa, era foarte posibil ca inima, trupul și sufletul lui Caroline să aparțină deja altui bărbat. Dacă a doua zi i-ar reveni memoria, probabil ar ieși pe ușă și dusă ar fi. Pentru totdeauna. Gândul îi trezi un sentiment bizar, greu de explicat și pe care nu se obosi să îl analizeze.

*

Delilah intră în camera lui Caroline când camerista tocmai îi lua tava pe care fusesse micul dejun.

— Mă bucur că ți-a revenit pofta de mâncare, spuse Delilah, iar zâmbetul ei ca un soare parcă luminează încăperea.

Cum nu mâncase nimic în ziua precedentă, Caroline mâncase tot ce avusese în farfurie: ouă, șuncă și pâinea

prăjită.

— Am savurat fiecare îmbucătură, mărturisi ea.

— Cum ai dormit?

— Foarte bine.

După ce aproape că se sărutase cu Nash, n-ar fi crezut că va putea cădea într-un somn atât de adânc. Și totuși, o făcuse.

— Asta e foarte bine, spuse Delilah pe un ton vesel. Așa-i că odihna e cel mai bun medicament?

— Mă tem că nu pot fi de acord, oftă Caroline. Cred că o să înnebunesc dacă rămân încă o zi ținută în pat. Sau chiar încă o oră.

Patul uriaș începuse să i se pară o celulă de închisoare. Delilah făcu o grimasă.

— Cred că ești plictisită până peste poate. Vrei să aduc niște cărți de joc? Sau câteva cărți. Sau, dacă vrei, putem juca șah.

— Pot fi înspăimântător de sinceră? Întrebă Caroline.

— Da, chiar insist.

Caroline îi zâmbi conspirativ.

— Ce-mi doresc cu adevărat e să-mi dezmoțesc picioarele și poate chiar să mă aventurez afară din încăpere. Mă ajuți?

— Să vedem... Fratele meu cred că n-ar fi de acord, iar bunul-simț îmi spune că ar trebui să mă consult înainte cu doctorul Cupton.

Delilah o privi apoi cu un aer poznaș.

— Din fericire pentru tine, continuă ea, simt dispusă să nu țin cont nici de Nash, nici de obișnuita mea prudență.

— Slavă Cerului!

Delilah își lipi arătătorul de buze, cu un aer meditativ.

— Numai că nu poți merge prea departe doar în cămașă de noapte.

— Adevărat.

— Și sunt convinsă că îți pot oferi ceva mai bun decât hainele băiețești cu care ai venit aici, spuse Delilah, cu ochii albaștri sclipind.

— Știi că eram deghizată?

— Bineînțeles, surâse Delilah în timp ce trăgea draperiile. Eu te-am schimbat în cămașa de noapte.

— Îți mulțumesc.

Caroline dădu cuverturile la o parte, își lăsă picioarele să atârne la marginea patului și se trase până când tălpile îi atinseră podeaua. Delilah veni repede lângă ea ca să o sprijine.

— Să o luăm ușor, bine? Facem un tur de cameră și vedem cum te simți.

La început, Caroline își simți genunchii tremurând, iar podeaua camerei se mișca precum puntea unui vapor. Dar în scurt timp simți că se dezmoștește și reuși să meargă dintr-un capăt al camerei în celălalt. Se simțea ca o leoaică în cușcă.

— E o mare ușurare să văd că trupul nu m-a trădat, chiar dacă mintea a făcut-o.

— Nu te agita. Îți va reveni memoria. Sunt sigură.

Făcu un pas în spate, își încrucișă brațele și o privi pe Caroline din cap până-n picioare.

— Ești mai curând minionă, dar cred că am niște rochii drăguțe care îți vor veni bine.

— Îți voi fi recunoscătoare pentru orice vei fi dispusă să-mi împrumuți, spuse Caroline. Nu contează dacă e drăguță sau nu.

Delilah își puse mâinile în șold, părând fermitatea în persoană.

— Când eu și Molly vom termina cu tine, vei fi gata să intri în orice sală de hal.

— M-aș mulțumi să arăt numai bună de stat în grădină cu o carte.

— Nu mă jigni, Caroline! o tachină Delilah. Dacă mă supăr, te bag la loc în pat și-ți dau să-mi descâlcești o broderie. Cum spuneam, nu prea am ocazia să iau parte la petreceri grandioase. Am în schimb, oportunitatea de a studia moda în detaliu.

Caroline ridică mâinile, prefăcându-se că depune armele.

— Prea bine. Mă las pe mâinile tale capabile.

Delilah își frecă palmele încântată și se grăbi la ușă.

— O să cer să trimită apă pentru o baie fierbinte. După ce te usuci, o să ai deja pregătită o rochie. Ai o culoare preferată?

Trebuia să fie o întrebare simplă. Printre cele mai simple. În timp ce se gândea, o imagine îi apărură în fața ochilor. Un chip izbitor de frumos și niște ochi care străluceau ca...

— Auriul e culoarea mea preferată, spuse ea cu convingere.

*

Nash își petrecu cea mai mare parte a zilei boxând la clubul Jackson, citind tot la club și, în general, evitându-și afurisita de casă. Acel „aproape sărut” cu Caroline îl bântuise toată noaptea. În visele lui fierbinți erau amândoi cuprinși de pasiune sălbatică. Ea îi șoptea numele, își plimba degetele prin părul lui și-și lipea trupul unduitor de al lui. El îi devora gura, îi trăgea cămașa de noapte peste cap și-i venera fiecare centimetru din trup, acoperindu-l cu buzele și cu limba.

S-ar fi putut întâmpla dacă nu apărea camerista, iar gândul îl speria cumplit. Trebuia să fie cu mare băgare de seamă câtă vreme Caroline se va mai afla sub acoperișul lui. Din fericire, era expert în a evita oamenii.

Se întoarse acasă aproape de asfințit, la timp pentru cină, bucuros că va avea ocazia să stea de vorbă cu Delilah. Urma să îl pună la curent, desigur, cu starea lui Caroline și cu concluziile doctorului Cupton. După cină, se va închide în birou până va fi sigur că toată lumea din casă dormea. Părea un plan bun.

Până în clipa în care intră în salon și o văzu pe Caroline la masă împreună cu sora lui. Mânele rochiei auriu, strălucitoare, abia dacă i se țineau de umeri. Decolteul îndrăzneț dezvăluia rotunjimea sânilor. Părul negru și des îi era aproape complet ridicat spre creștet și doar câteva şuvițe îi cădeau în cascadă pe o parte a

gâtului. Ochii ei verzi și luminoși îl priveau.

— Ei, bine? Întrebă Delilah cu nerăbdare.

El își privi sora și se încruntă.

— Ce-ai făcut?

Începea să aibă o bănuială care nu îi era deloc pe plac. Nicidecum. Delilah își dădu ochii peste cap.

— Caroline arată chiar foarte bine, nu găsești?

„Foarte bine?” Sima ca un compliment pentru o bunicuță care își pusese o bonetă nouă. Sau pentru o mătușă, fată bătrână, care reușise să scape teafără după o răceală urâtă. În timp ce Caroline arăta ca o *viziune*. Putea îngenunchea orice bărbat și îi trezea în suflet ceva profund și de mult uitat. La naiba, îl putea face să-și încalce fiecare promisiune pe care și-o făcuse!

— Ți-ai revenit frumos, spuse el cu prudență. Ieri erai consemnată la pat și beai supă, iar acum ești îmbrăcată ca pentru bal.

— Mă simt mult mai bine, Excelență, spuse Caroline.

Nash se lăsă pe scaun și luă o înghițitură zdravănă de vin.

— Să presupun că doctorul Cupton te-a consultat în amănunt și te-a declarat vindecată? apoi ți-a dat permisiunea să umbli de colo-colo prin casă fără să-ți pese de sănătatea ta?

— Nu, răspunse Caroline, pe un ton din care reieșea că nu își cerea scuze. Dar e tortură curată să stai în pat toată ziua când te simți absolut în regulă. În cazul meu, cu cât petrec mai mult timp nefăcând nimic, cu atât mă gândesc și mă torturez în legătură cu pierderea de memorie pe care am suferit-o. Aș fi înnebunit dacă Delilah nu ar fi fost de acord să mă ajute. Și a făcut-o doar pentru că am insistat.

— O lovitură la cap nu e tocmai floare la ureche, spuse el, tăindu-și friptura cu ceva mai multă forță decât era nevoie.

— Doctorul Cupton a spus că un pic de mișcare ar fi benefică. I-ar putea chiar grăbi recuperarea. Sora lui se opri din vorbit și sorbi din supa de țestoasă. Recunoaște însă că

obrajii ei au căpătat o strălucire pe care n-o aveau.

Nash ridică privirea din farfurie și se uită la Caroline. Era atât de luminoasă în rochia aceea uluitoare care părea croită pentru formele ei. Părea că Afrodita însăși ar fi intrat în încăpere și ar fi luat loc la masă.

— Mă bucur să aflu că starea ei s-a ameliorat cât de cât.

— Mulțumesc, Excelență, răspunse Caroline, vădit amuzată de reacția lui.

El lăasă furculița și îi aruncă surorii lui o privire scrutătoare.

— Te rog doar ca pe viitor să te abții de la activități ce s-ar putea dovedi periculoase.

— Vai, dragă Caroline! îl tachină Delilah. Mă tem că va trebui să anulăm lecțiile de box pe care le-am programat mâine. Și partida de călărie. Vai, și eram nerăbdătoare să sărim obstacole împreună!

Pe Nash nu îl deranja că Delilah se amuza un pic pe seama lui. Dar se îngrijora că era mult prea nepăsătoare în ceea ce privea propria siguranță.

— Poate vreți să explorați și o peșteră de la malul mării, dacă tot ieșiți din oraș? întrebă el sec. Sau să vă plimbați de-a lungul unui mal stâncos bătut de vânturi?

Delilah sorbi gânditoare din vin și-i aruncă o privire poznașă lui Caroline.

— Nu mă îndoiesc că ne-ar plăcea.

*

Dumnezeule! Caroline răsuca șervetul din poală, întrebându-se care ar fi cea mai bună cale să potolească furtuna pe cale să izbucnească. Asta dacă exista vreo posibilitate să o oprească. Se întreba și dacă ea însăși avea frați sau surori și spera că da. Delilah o tratase pe Caroline ca pe o soră, împrumutându-i tot ce avusese nevoie, de la corset la ciorapi și piepteni. Dar și Nash dăduse dovadă de multă bunătate și amabilitate față de ea. Îi ținuse partea în scandalul din tavernă. Îi rămăsese alături toată noaptea și o

asigurase că este în siguranță. O ținuse de mână de parcă n-ar fi vrut să-i dea drumul vreodată.

Își spusese că fusese mai bine că Molly îi întrerupsese seara trecută. Chiar și cel mai scurt sărut n-ar fi făcut decât să complice inutil o situație deja complicată. Dar stând cu el la masă, simțea din nou dorința aceea arzătoare. Și deși de față era și sora lui, prietena lui Caroline, ea privea buzele acelea pline gata să le certe și se întreba dacă ar putea șterge cu un sărut reproșurile încă nerostite. Trebuia să se mulțumească însă cu o schimbare de subiect. Voia să conducă discuția pe un făgaș mai pașnic. Luă o gură de vin ca să își facă un pic de curaj și i se adresă lui Nash:

— Delilah mi-a spus că urmează să o însoțești la un bal. Ți place să dansezi?

Nash rămase cu furculița în aer.

— Nu prea. Ție?

— Cred că da, răspunse ea intrigată de întrebare. Dar e posibil și să fiu o împiedicată lipsită de speranță.

— Nu-mi pot imagina că ar putea fi adevărat, interveni Delilah. De fapt, cred că ar trebui să facem o probă după cină. Voi cânta la pian, iar voi doi veți valsa. Iar în cazul în care Caroline nu știe pașii, o poți învăța tu.

Strălucea, încântată de perspectivă. Nash se lăsă pe spate ca un vizitru care trage tare frâiele.

— Nu cred că e un plan înțelept.

Probabil așa era. Dar Caroline se imagina deja în brațele lui, simțea deja căldura emanată de ochii lui aurii.

— Te temi că te voi călca pe bombeuri, Excelență?

El zâmbi fără să vrea și ridică mâinile.

— Bine. Vom valsa după cină. Sau cel puțin vom încerca.

Micile cute din jurul ochilor lui îi semnalau lui Caroline că nu-i plăcea ideea atât de mult cât voia să pară.

— Povestește-mi cum ți-ai petrecut ziua, spusese el, mutându-și atenția asupra lui Delilah. Se vede că ai fost ocupată. Unde-ai găsit rochia pentru Caroline? Nu te-am văzut vreodată îmbrăcată cu ea.

Sora lui se uită la sfeșnic, la portretul de deasupra

șemineului... oriunde, numai la el, nu.

— Am găsit-o într-un șifonier.

Nash simți că i se zbârlește părul pe ceafă.

— Al cui șifonier?

— Sunt uluită că n-au mâncat-o moliile, răspunse Delilah, evitând în mod clar subiectul întrebării.

— Delilah!

Privirea cu care Nash își pironi sora o făcu pe Caroline să se cutremure. Și nici măcar nu era ea în bătaia puștii.

— *E a ei?* întrebă el.

Lui Delilah deja îi tremura bărbia.

— Da, șopti ea cu glasul plin de regret.

Nash rămase împietrit. Nici Delilah nu mai făcea nicio mișcare. Lui Caroline i se părea că timpul se oprise în loc. Întrebă cu tot curajul de care se simțea capabilă:

— A cui e rochia pe care o port?

Întrebarea rămase în aer ca un nor de furtună. Fără să spună o vorbă, Nash puse șervetul pe masă, se ridică și ieși din încăpere. Pașii îi răsunară pe hol, apoi ușa de la biroul lui se închise cu zgomot. Delilah scoase un geamăt slab și izbucni în lacrimi.

— Iartă-mă! strigă ea, alergând spre scări.

Caroline încercă să se ia după ea, dar se opri. Cerule mare! Cu o oră în urmă îmbrăcase rochia aurie, minunându-se de cascada de mătase care îi mângâia șoldurile și picioarele, gândindu-se că rochia are cu siguranță ceva magic. Dar poate că, asemenea tuturor lucrurilor magice, purta și un blestem. Caroline cu siguranță blestema de toți sfinții. Era limpede că rochia îi aparținuse unei alte femei, o femeie importantă pentru duce. Îi displicuse profund faptul că ea își pusese acea rochie. O durere stranie începu să-i apese pieptul. Nu putea fi geloasă, căci el nu îi aparținea câtuși de puțin. Dar cam asta simțea. Gelozie.

Trebuia să discute cu Nash. Deși felul în care plecase de la masă arăta că nu era tocmai dispus să vorbească, ea avea nevoie de răspunsuri. Cu disperare. Înainte să-i piară curajul, își netezi rochia aducătoare de necazuri și se îndreptă spre biroul ducelui.

Capitolul 7

Gustă băuturi mai tari în compania prietenelor. Dacă e necesar, șterpelește-le din colecția tatălui sau a fratelui și savurează-le în intimitatea camerei tale.

Răzbunarea debutantei

Nash dăduse deja peste cap primul pahar de coniac și se pregătea să își toarne încă unul când cineva bătu la ușa biroului.

— Nu acum! spuse el pe un ton plat.

Un amestec otrăvit de durere și vinovăție îi pulsa în vene și voia să îi scutească pe ceilalți de proasta lui dispoziție. Sorbi din pahar până la fund, savurând senzația de arsură și faptul că în curând avea să fie amortit într-un mod extrem de plăcut. Persoana de dincolo de ușă ciocăni din nou.

— Nash?

Îngheță când recunoscuse vocea lui Caroline.

— Nu e un moment bun.

— Înțeleg, răspunse ea de partea cealaltă a ușii. Știu că preferi să stai și să o clocești singur.

El zâmbi cu ranchiună.

— De unde știi că stau și o clocesc? Poate șterg rafturile de praf sau îmi cataloghez colecția de trabucuri.

— De asta trebuie să mă conving singură, ciripi ea. Intru!

Înainte să apuce să îi răspundă, Caroline era deja în birou și închidea ușa în urma ei. Își încrucișă brațele suple și inspectă încăperea cu ochii unui spion care studiază terenul adversarului. Era calmă și încrezătoare, iar ochii ei ca smaraldele îi întâlneau pe ai lui în timp ce se apropie de el. Privirea ei insistă un pic asupra gulerului descheiat al cămășii lui și din tresărirea buzelor reieșea că nu îi păsa că el își scosese lavaliera și își suflecuse mânecile cămășii.

Era o forță a naturii îmbrăcată în rochie de bal. Și cea mai frumoasă femeie pe care îi fusese dat să o vadă. De undeva din străfunduri, vocea slabă a rațiunii îl avertiza că vizita la el în birou a unei tinere neînsoțite era absolut nerecomandată. Dar acea voce pălea în fața prezenței impunătoare a lui Caroline și a forței copleșitoare a personalității ei. Puse paharul pe raftul de lângă birou și o privi în față.

— Ce faci aici?

— Încerc să-mi cer scuze.

Dumnezeule, și doar *e*/ fusese cel care se purtase ca un neghiob.

— Nu. Comportamentul meu la cină a fost nepotrivit. Eu ar trebui să-ți cer iertare.

Ea nu spuse nimic, dar continuă să-l privească în ochi. Aerul dintre ei părea că scoate scânteii. El făcu o ultimă încercare de a se purta ca un gentleman.

— Acum, că am lămurit lucrurile, spuse Nash, cred că ar trebui să pleci.

— Sunt convinsă că așa ar trebui.

Începu să se plimbe agale prin încăpere, trecându-și degetele peste cărțile de pe rafturi și oprindu-se să privească atent o statueta ecvestră de pe o măsuță.

— Dar nu intenționez câtuși de puțin să te las aici să clocești în continuare, mai spuse ea.

Ca să fie bine înțeleasă, se așeză pe o banchetă tapițată din dreptul șemineului.

— N-ai vrea și un pahar de coniac? Întrebă el cu răceală.

— Ar fi minunat, mulțumesc, răspunse, cu ochii verzi sclipindu-i.

Prea bine. Dacă tot intrase în jocul lui la cacealma, voia să vadă cât de departe îl putea duce. Îi turnă un pahar și i-l întinse. Apoi, ignorând toate alarmele care i se declanșaseră în creier, se așeză lângă ea. O privi uluit cum ridică paharul, iar lichidul brun-roșcat îi atinge buzele. Mușchii delicai ai gâtului i se încordau și i se relaxau în timp ce bea. Caroline miji ochii, cu un aer gânditor.

— Nu cred că am gustat așa ceva până acum. Vinul de la cină mi se părea cunoscut, dar această băutură... Privi înspre pahar și agită ușor conținutul. E ceva nou pentru mine.

Nash simți că îl mănâncă pielea de pe ceafă. Flirta cu o femeie care nu știa cum o cheamă. Sau, mai bine spus, ea flirta cu el. Jucau un joc periculos.

— Ce faci, de fapt, aici? Întrebă el.

— Voiam să știi că a fost ideea mea să ignor recomandările doctorului Cupton. Am implorat-o pe Delilah să mă ajute. Am insistat. De la ceas la ceas aflu tot mai multe despre propria personalitate. Se pare că sunt teribil de încăpățânată, spuse ea, fără să aibă vreo secundă aerul că și-ar cere scuze.

— Încăpățânată e puțin spus, zâmbi el. Și nu sunt supărat pe Delilah.

Fusese inițial, dar între timp cumpănise mai bine lucrurile.

— Ah. Pe mine ești supărat.

— Pe mine sunt supărat, spuse el pe un ton hotărât.

— Pentru că m-ai adus aici?

— Nu, zise el încruntându-se. Asta nu regret.

Își puse paharul pe măsuță și se așeză ceva mai aproape de el.

— Poți să-mi spui, orice ar fi.

O parte din el tânjea să se elibereze de povară. Să cedeze în fața acelor ochi care îl implorau să se deschidă și să îi spună totul despre Emily, despre tatăl lui, despre toate greșelile pe care le făcuse înainte să-i piardă și după aceea. I-ar fi atât de ușor să i se destăinuiească lui Caroline. Între ei se formase deja o legătură. Avea înțelepciunea și puterea omului care suferise o pierdere importantă, dar depășise momentul. Iar Nash știa, undeva în sinea lui, că, dacă exista pe Pământ cineva capabil să îl înțeleagă, ea era acea persoană. Doar că nu i se părea cinstit să o împovăreze cu problemele lui. Nu câta vreme ea se străduia să afle cine e.

— Nu trebuia să-mi pierd cumpătul. E doar o rochie, nimic altceva, spuse el, simțindu-se absolut ridicol. Și chiar

Îți vine foarte bine.

Ea întinse mâna, iar degetul ei mic îl atinse pe al lui, o atingere extrem de fină și delicată care parcă pătrunse undeva în apropiere de sufletul lui uitat de Dumnezeu.

— A cui e rochia? întrebă ea.

— A ta, răspunse el, alegând să fie laș și nepăsându-i de asta.

— Ea unei persoane pe care o iubești, continuă ea. A soției sau a... logodnicei?

Doamne sfinte! Clătină din cap.

— Nu.

Ea își înlănțui degetele de ale lui și-l forță să o privească. Își ridică bărbia, ca într-o provocare tăcută. „Deschide-ți sufletul!”

La naiba, îi cerea să desferece cușca în care își aruncase și zăvorâse demonii în urmă cu cinci ani. Știa că mutarea înapoi la Londra îi va întărâta și că există riscul ca unii să se elibereze. Dar nu se așteptase ca o străină frumoasă care nu își cunoștea trecutul îl va forța să se confrunte cu propriul trecut. Datorită ei, își privea altfel amintirile, chiar dacă unele dureau cumplit. Îi datora adevărul.

— Rochia pe care o porți a fost a surorii mele.

Închise pleoapele și o văzu cu ochii minții, râzând și făcând piruete pe ringul de dans. Era plină de viață ca o narcisă în adierea vântului.

— A fost rochia lui Delilah?

— Nu, spuse el pe un ton plin de regret, deschizând ochii. A celeilalte surori. Eram gemeni. Strânse din dinți, gata să deschidă rana. Se forță să îi pronunțe numele. A fost rochia lui Emily.

Caroline înghiți în sec.

— N-am știut că ai o soră geamănă, spuse ea încet.

Își dorea din tot sufletul să îl înțeleagă pe duce și simțea că era pe calea cea bună. Preț de o duzină de băți dureroase de inimă stătură unul lângă celălalt în tăcere. Într-un sfârșit, el spuse:

— Eram foarte apropiați.

— Și? Întrebă ea, cu toate că îi era groază de răspuns.

El avu o ezitare, apoi vorbi privind în gol:

— A murit acum cinci ani.

Caroline simți cum un corset de oțel îi strivește pieptul. Netezi mătasea rochiei care continua să strălucească aproape sfidător când, de fapt, îi redeschisese rănile lui Nash.

— Vrei să-mi povestești despre ea?

El privi în jos la mâinile lor împreunate și inspiră adânc.

— Noaptea ieșeam pe furiș din camerele noastre și ne întâlneam în bucătărie, începu el, cu un glas slab și parcă venit de undeva de departe, de pe tărâmul amintirilor. Dădeam iama în cămară după fructe și prăjituri. Apoi aprindeam o lumânare și stăteam de vorbă până ni se închideau ochii de somn. Când eram copii, complotam împreună și o terorizam pe biata noastră guvernantă.

Râse încet și, dincolo de durerea care îi învăluia chipul, se vedea o fărâmbă din băietanul de altă dată.

— Când am mai crescut, ne-am împărtășit umilințe și dezamăgiri despre care nu puteam vorbi cu alții. I-am spus despre prima mea încăierare și primul ochi vântat cu care m-am ales când eram la școală la Eton. Mi-a povestit despre primul ei bal la Almack și despre cum a vărsat limonadă pe una dintre matroanele de acolo. Și știi care e cel mai uimitor lucru?

— Care? Întrebă Caroline uimită și recunoscătoare pentru încrederea pe care i-o acorda.

— După aceea ne simțeam, de fiecare dată, mai bine. Râdeam până când problemele noastre ni se păreau dintr-odată ridicole și prostești. Râdeam până când umiliința dispărea și dezamăgirea se estompa.

— Ce frumos! Cred că ți-e cumplit de dor de ea.

Nash încuviință tăcut și-și frecă absent pieptul cu mâna, ca și cum ar fi vrut să domolească durerea de a o fi pierdut. Rămaseră tăcuți câteva clipe. Caroline aștepta să vadă dacă el va mai spune ceva, dar se părea că răscolise destul trecutul pentru o singură zi.

— Îți mulțumesc, spuse ea. Îți mulțumesc pentru că ai avut încredere în mine și mi te-ai destăinuit.

Era un început promițător, dar nu era încă pregătită să plece. Se uită la mâinile lor, la degetele încă împletite. Degetul lui mare îi mângâie mâna, iar acel gest simplu îi înmuie genunchii.

— Nash, șopti ea.

El îi atinse o șuviță de păr și o privi cu o tandrețe aproape dureroasă.

— Ar trebui să ne spunem noapte bună.

Avea dreptate fără doar și poate. Dar nu se putu abține și își puse mâna pe pieptul lui, sub vestă.

— Îți bate inima la fel de tare ca a mea.

— Tocmai de aceea ar trebui să pleci, spuse el răgușit.

— Poate, răspunse ea încet, dar mai întâi aş avea o rugămintă foarte simplă.

Ochii lui aurii se îngustară.

— Când e vorba de tine, Caroline, nimic nu e simplu.

— Sărută-mă, îi ceru ea, uimită de propria îndrăzneală. Doar o dată. Doar acum. Nu vom ști decât noi, iar apoi ne putem preface că nu s-a întâmplat nimic, dacă asta îți dorești.

Linii prelungi îi străbătură fruntea, iar inima începu să i-o ia la goană sub atingerea degetelor ei.

— E o idee foarte proastă.

— De ce? Pentru că nu te-ai gândit la asta? replică ea.

— Nu.

Scoase un chicotit adânc care vibră delicios prin tot corpul ei.

— Poate, continuă el.

— Un sărut și atât, se rugă ea, aplecându-se spre el. Și poate astfel vom scăpa de simptomele astea jenante.

— Și asta o să fie tot? întrebă el pe un ton sceptic.

Privirea lui adâncă și arzătoare și răsuflarea precipitată îi transmiteau că era pe punctul de a accepta propunerea ei nebunească.

— Da.

Cuvântul abia îi ieşise de pe buze şi gura lui deja cobora spre a ei. Mâinile lui pricepute îi cuprinseseră obraji. Degetele lui aspre îi mângâiară pielea sensibilă de sub urechi, făcând-o să se înfioare până în ultima fibră. Limba lui urmă conturul buzelor ei, iar când ea le întredeschise, sărutul lui deveni mai profund şi intim, declanşând un vârtej de senzaţii care o purtă într-o lume nouă şi senzuală unde nu mai existau decât ei doi. Se agăţa de el, bucuroasă că era doar în cămaşă şi vestă şi îi putea simţi muşchii încordându-se sub atingerea degetelor ei. Iar când până şi bariera subţire a cămăşii deveni prea mult pentru ea, îşi trecu degetele peste gâtul lui, dornică să-i simtă pielea caldă sub palme. Fără să se desprindă din sărut, el gemu şi o aşeză la el în poală. Fu rândul ei să geamă savurând senzaţia pe care i-o dădeau coapsele lui tari şi braţele puternice. El o cuprinse şi aproape se încolăci în jurul ei, atâţându-i toate simţurile. Aroma de piele şi cerneală îi gâdila nările. O notă vagă de coniac îi mângâia limba. Barba lui îi înţepa plăcut pielea, iar sunetele guturale care îi ieşeau din gât îi înfierbântau sângele. Când deschise ochii, liniile tăioase ale chipului lui erau atât de aproape că se simţi mai ameţită şi fără suflare ca până atunci.

Şi dacă urma să fie singurul sărut cu el, avea de gând să-l facă să dureze. Răspunse la fiecare atingere a limbii lui, preluându-i ritmul şi atingerea. Mâinile lui îi urcară pe trup, iar degetele îi atinseră conturul sânilor. Se aplecă înspre el cu totul şi-şi înfipse degetele în părul lui. O săruta cu fervoare. Flămând. De parcă nu avea să se sature vreodată de ea. Bărbatul din faţa ei nu semăna câtuşi de puţin cu ducele echilibrat, rezervat şi controlat pe care îl cunoscuse. Frâiele autocontrolului şi autodisciplinei păreau că-i scăpaseră din mâini, iar descoperirea o încânta şi o incita deopotrivă. El îi mângâie buzele şi o trase mai aproape.

— Caroline, murmură el cu faţa lipită de a ei. De ce nu-ţi pot rezista?

Ea se retrase uşor, tresărind la vederea ochilor cu gene dese şi lungi.

— Din acelaşi motiv pentru care nici eu nu-ţi pot

rezista. Poate că viețile ni s-au intersectat într-un fel ciudat și neobișnuit, dar cred că ne-am găsit amândoi în acea seară, în acea tavernă, pentru că... aveam nevoie unul de celălalt.

— Poate.

Nash își trecu degetele prin păr și îi zâmbi, parcă cerându-și scuze.

— Dar tot nu știm cine ești și nu trebuia să mă las dus de val. Te rog să mă ierți.

— Nu am pentru ce să te iert.

În definitiv, ea îi ceruse să o sărute. Și nu regreta cătuși de puțin. Dar se gândi că poate o va face a doua zi când se va trezi și își va aminti că e logodită sau, și mai rău, măritată.

— Ce facem acum? Întrebă el.

De parcă ea ar fi deținut răspunsurile.

— Probabil că vom continua ca până acum și vom spera că în curând îmi va reveni memoria. Iar dacă nu, continuă ea, înghițindu-și nodul aproape dureros din gât, am să îmi găsesc un alt aranjament, un loc unde să stau.

El se încruntă, cuprins de îngrijorare.

— Nimeni nu știe că ești aici.

— Iar asta e o parte a problemei. În afara acestei case, sunt invizibilă. Se ridică fără mare tragere de inimă din poala lui. Înțeleg că e important ca șederea mea aici să fie un secret pentru a-mi proteja reputația și pentru a nu o compromite nici pe Delilah. N-aș vrea să risc să îi fac vreun rău.

Nash se ridică și el în picioare, îi luă mâinile și le ținu între ale lui.

— Vom fi cu băgare de seamă. Poți avea încredere în angajații mei.

— Știu și vă sunt recunoscătoare amândurora pentru ceea ce faceți pentru mine. Dar nu pot trăi fiind invizibilă.

— Tu nu ai putea niciodată să fii invizibilă, Caroline.

Rostise cuvintele cu atâta sinceritate și convingere încât ei aproape i se frânse inima.

— Ești una într-o mie. Ieși imediat în evidență.

Vorbele lui dulci îi umplură ochii de lacrimi, dar încercă să le ignore și să surâdă.

— Ei, bine, am foarte puține amintiri, dar nu o să uit niciodată sărutul nostru, indiferent de câte ori o să mă mai lovesc la cap.

— O spui de parcă am fi încheiat, spuse el. Ce-ar fi dacă... dacă a fost doar începutul?

— Poate că mâine vei afla că sunt o cusătoreasă, Nash. Și n-ai mai spune astfel de lucruri.

O privi țintă preț de câteva bății de inimă.

— Nu vorbești și nici nu te porți ca o cusătoreasă. Și chiar dacă asta ai fi, ceea ce simt pentru tine nu s-ar schimba.

Poate că nu. Dar nici nu ar avea vreun viitor împreună. O știau amândoi. Ea îi privi chipul dorindu-și să rețină întocmai fiecare trăsătură și să o păstreze pe vecie în memorie. Întinse mâna spre clanță, apoi se opri.

— Sărutul nostru. Să știi că a fost minunat și cu totul nou. Precum coniacul.

Nash miji intrigat ochii.

— Cum așa?

— Nu știu să explic de unde știu, dar sunt sigură că nu am mai avut parte de un astfel de sărut. Nici în viața asta, nici în altele.

Înainte să iasă, el îi aruncă un zâmbet care îi topi inima.

— Nici eu, Caroline, spuse el, clătinând ușor din cap. Nici eu.

Capitolul 8

Fii atentă la semnalele trupului tău. Observă lucrurile care îți produc plăcere - un sărut pe încheietura mâinii, o atingere pe gât, o mângâiere pe spate. Nu te teme să explorezi și să descoperi ce îți produce plăcere.

Răzbunarea debutantei

Când primele raze de soare începură să pătrundă prin mica fantă dintre draperii, Caroline era deja trează de o oră. Sperase ca un somn bun să îi readucă memoria, dar mintea îi era, ca și până deunăzi, ca o coală albă de hârtie. Sigur, făcea excepție sărutul cu Nash, pe care și-l reluase în minte iar și iar, ca și cum ar fi recitat scena favorită dintr-o carte. Până când la ușă bătu cineva. Se ridică în capul oaselor.

— Intră!

— Bună dimineața! spuse Delilah, arătând neobișnuit de sfioasă. Purta pe un braț o rochie de un albastru-deschis. Rochia asta e *a mea*, așa că o poți purta fără grija că vei declanșa un război civil.

— Mulțumesc mult, spuse Caroline cu un zâmbet plin de recunoștință.

— Îmi cer scuze că am fugit de la cină ca ultima prostovănă.

— Nu ai pentru ce să te scuzi. N-a fost vina ta.

— Nu? Ei, bine, tot sunt jenată. Delilah puse rochia pe un scaun lângă pat. Cum te mai simți?

— La fel de derutată ca și până acum, oftă Caroline.

Delilah îi făcu conspirativ cu ochiul.

— Și eu la fel.

Părul ei blond, perfect coafat, și eleganta rochie roz luminau încăperea și o făceau pe Caroline să se simtă teribil de neîngrijită.

— Sunt convinsă că ai o mulțime de întrebări, continuă Delilah, și o să fac tot posibilul să răspund cât de bine pot. Dar la micul dejun! Acum o voi trimite pe Molly să te ajute să te îmbraci.

— Sună minunat.

Caroline dădu deoparte cuvertura și începu să își despletească părul. Chiar atunci Delilah își făcu din nou apariția în cameră.

— Am uitat să spun că nu trebuie să-ți faci griji că Nash o să ne ia la trei păzește la micul dejun. A plecat și l-a anunțat pe Stodges că va lipsi aproape toată ziua.

— E bine de știut.

Simțea în piept un amestec straniu de ușurare și dezamăgire. Însă lipsa ducelui era, cu siguranță, un lucru bun. Avea nevoie să nu îl aibă în preajmă ca să se poată gândi în liniște la ce însemnase sărutul acela pentru ea, dar și pentru el. Se gândea fără încetare la întrebarea lui de după: „Și dacă ar fi doar începutul?”

După ce Molly reuși să-i îmblânzească pletele dese și cârlionțate și să o îmbrace în rochia albastră, Caroline coborî la micul dejun și o găsi pe Delilah bând ceai și citind ziarul.

— Ce citești?

— Una dintre rubricile mele preferate. M-am gândit că o să-ți placă și ție, dar îți arăt mai târziu despre ce e vorba. Acum vreau să-ți explic de ce Nash s-a supărat atât de tare aseară.

Caroline își umplu farfuria cu ouă, șuncă și pâine prăjită, se așază la masă, de cealaltă parte față de prietena ei, și îi zâmbi cu căldură.

— Am o oarece idee. Mi-a spus că rochia a fost a surorii voastre Emily.

— Ți-a spus el asta? se miră Delilah. Nu l-am mai auzit pronunțându-i numele... de amar de vreme, spuse ea cu glasul un pic răgușit.

— Se vedea că suferă. Lui Caroline i se strânse inima când se uită în ochii albaștri și plini de tristețe ai prietenei sale. Mă tem că și tu suferi.

— Da și nu, spuse Delilah încet. Sufăr, dar îmi este dor să vorbesc despre ea. Nu cred că e sănătos să-i încuiem camera, să lăsăm totul neatins și să ne prefacem că a plecat, știu eu, undeva în vacanță.

— Asta face fratele tău? se încruntă Caroline.

Delilah încuviință.

— N-a putut să îndure să mai locuim în casa de aici după ce tata și Emily s-au stins. Ne-am mutat în casa de la țară și ne-am ținut departe de Londra vreme de cinci ani. Abia acum câteva săptămâni ne-am întors, și asta la insistențele mele, povesti ea. Am crezut că o să-i prindă

bine să aibă aproape de el ceva al ei, o amintire. Așa că, după ce ne-am instalat aici, m-am oferit să îi sortez lucrurile și să îi împrăstiez camera. Dar Nash nici n-a vrut să audă.

Lui Caroline i se rupea sufletul pentru amândoi.

— Îmi pare atât de rău...

— Pentru Nash e prea dureros să-și aducă aminte de ea, dar eu tânjesc să-mi amintesc și să vorbesc despre ea, continuă Delilah gătită de emoție. Mi-e teamă că, dacă nu vorbesc despre tata și despre Emily, o să uit cum arătau, cum se mișcau, cum le sunau vocile. În unele zile simt că am început deja să uit.

Caroline se ridică de la masă, veni lângă ea și o îmbrățișă.

— Știu că nu pot fi de mare ajutor, dar oricând vei vrea să vorbești, sunt aici pentru tine.

— Mulțumesc, răspunse Delilah, ștergându-și lacrimile cu un șervet. E plăcut să mă pot destăinui cuiva. Înainte vorbeam cu Emily, dar când a murit, n-am pierdut-o doar pe ea, ci și o parte din Nash.

Caroline simți că i se pune un nod în gât.

— Știu că nu mă privește, dar pot să întreb ce s-a întâmplat cu Emily? Aș vrea să înțeleg.

Delilah încuviință și trase adânc aer în piept.

— În urmă cu cinci ani, sora mea era îndrăgostită. Eram o copilă pe atunci, dar până și eu îmi dădeam seama că era îndrăgostită lulea. Iar iubitul ei era atât de frumos și de bun, încât îți mărturisesc că eram și eu aproape îndrăgostită de el. Îi ceruse mâna lui Emily, dar tata s-a împotrivit. Nu era de acord cu acea legătură.

— De ce?

— Pentru că i se părea că un simplu avocat nu ar fi un soț potrivit pentru fiica unui duce.

— Ținea, așadar, ca Emily să se mărite cu un nobil?

Caroline dădu din cap cu tristețe.

— Probabil. Dar Emily și iubitul ei erau atât de fericiți împreună! Delilah zâmbi. Și nu au acceptat ca tata să îi despartă.

— Au fugit împreună?

— Au încercat. Delilah luă ceașca de ceai și privi în gol. Când tata a aflat că erau în drum spre Gretna Green, ca să se căsătorească pe ascuns, i-a urmărit călare. Aproape că îi ajunsese când trăsură lor a fost atacată de niște tâlhari și s-a răsturnat.

— Vai, nu!

— Tata a scos pistolul și s-a năpustit asupra tâlharilor. L-a împușcat pe unul dintre ei, dar a fost, la rândul lui, împușcat. Rana a fost prea gravă, și tata n-a supraviețuit. Iar sora mea a murit în accidentul de trăsură.

— Cumplit! suspină Caroline.

— Emily avea 18 ani, vârsta mea de acum, continuă Delilah încet, de parcă gândul îi răsucea cuțitul în rană. Și dintr-odată eu și Nash ne-am trezit singuri pe lume. El a moștenit titlul de duce și mi-a devenit tutore mult mai devreme decât ar fi trebuit. Am ținut secrete circumstanțele în care au murit tata și Emily. Nimeni nu știe că fugise de acasă și urma să se mărite pe ascuns. Lumea a presupus că plecase cu tata într-o călătorie.

Caroline își duse mâna la piept. Încerca să își imagineze ce simțiseră Nash și Delilah în acea perioadă. Cu toate că își dorea să își amintească lucruri despre propria familie și propriile experiențe de viață, nu îi invidia pe cei doi pentru astfel de amintiri dureroase.

— Nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost pentru tine, o copilă de 13 ani, să pierzi dintr-odată doi membri iubiți ai familiei.

— Am plâns săptămâni în șir. Iar când lacrimile mi-au secăt, am ales cărțile ca mijloace de a evada. Dar fratele meu nu și-a permis un asemenea lux. El a preluat aproape imediat îndatoririle de duce. A trebuit să umble prin actele și lucrurile personale ale tatălui nostru, dar nu s-a putut atinge de ale lui Emily. Când o cameristă bine intenționată s-a apucat să împacheteze periile de păr, panglicile și alte câteva obiecte, i-a cerut să iasă din cameră, a dat cu pumnul în oglindă de-a făcut-o bucăți, a ieșit și a încuiat ușa. În acel moment le-a interzis tuturor să mai pună

picioarul la ea în cameră. Delilah puse ceașca de ceai pe masă și se jucă distrată cu toarta. Emily era frumoasă, inteligentă și încăpățânată... Era cum mi-aș fi dorit și eu să fiu.

Caroline îi luă mâinile într-ale ei și le strânse.

— Cred că a fost o făptură minunată și nu mă îndoiesc că ar fi mândră de femeia care ești astăzi.

— Îmi aduci aminte de ea, spuse Delilah. Iar când mi-ai spus că auriul e. Culoarea ta preferată m-am gândit imediat la rochia aceea a ei. Am fost fericită când te-am văzut în ea.

Ochii i se umplură de lacrimi, și nasul i se înroși, iar Caroline o luă din nou în brațe.

— Stai liniștită. Am vorbit cu fratele tău aseară și nu cred că mai e supărat.

— Bine. Sunt obișnuită să mă cert cu el, dar nu și în legătură cu Emily. Mai bine ne certăm din cauză că nu am viață socială.

Caroline făcu un pas în spate ca să o poată privi pe Delilah în ochi.

— Tot ce pot să spun este că, după ce-mi voi aminti cine sunt, sper să fiu suficient de norocoasă să descopăr că am o soră întocmai ca tine.

Delilah își șterse obrazii uzi de lacrimi.

— Nu contează cine ești, dar simt că vom rămâne prietene.

Caroline alese să nu îi spună că adevărata ei identitate ar putea face imposibilă o relație de prietenie între ele. Iar relația ei cu Nash, dacă putea fi numită astfel, era pe un teren la fel de nesigur.

— Nu e de mirare că fratele tău e atât de protector cu tine.

— Îl îngrozește gândul că mi s-ar putea întâmpla ceva, iar mica noastră familie ar dispărea, pur și simplu, cât ai clipi. Pocni din degete demonstrativ. Doar că uneori mă simt ca o prințesă ținută într-un turn de fildeș.

— Iar fratele tău e balaurul care scuipe foc?

— Întocmai. Delilah îi zâmbi printre lacrimi. Măcar a

fost de acord să mă ducă la un bal. Și te-a adus și pe tine aici. Sunt semne încurajatoare că, probabil, într-o bună zi, balaurul din el se va lăsa îmblânzit.

— Sper, spuse Caroline, întrebându-se dacă ar putea juca și ea un rol în vindecarea lui.

Sau dacă el ar putea juca un rol în vindecarea ei. Căci *chiar* se deschisese un pic în fața ei. Încrederea și sărutările lui erau un început destul de promițător.

— Buuun, începu Delilah, luând o gură de ceai. Ca să închei cu autocompătimirea, haide să-ți fac cunoștință cu *Răzbunarea debutantei*.

Caroline se înfioră din cap până în picioare.

— Sună de rău augur.

— Ba deloc. Este rubrica mea preferată.

— O rubrică de bârfe?

— Nu chiar. Sunt articole care le înarmează pe tinerele domnișoare prea cocoloșite, ca mine, cu informații indispensabile cu ajutorul cărora să răzbească mai ușor prin furcile caudine ale peștelui și căsătoriei.

— Ce straniu!

Caroline se uită la ziar. Rubrica era însoțită de un desen care îi atrase privirea. Înfățișa un bărbat și o femeie stând alături pe o banchetă în fața unui pian. Detaliile erau deopotrivă remarcabile și captivante. Țineau mâinile deasupra clapelor, ca și cum urmau să cânte la patru mâini, iar degetele mici li se atingeau discret. Niciunul nu se uita la partitură, fiind prea ocupați să se soarbă din priviri, ca și cum acel contact minim îi tulburase pe amândoi.

Caroline clipi ca să înlăture din minte o imagine asemănătoare, a mâinii ei lângă a lui Nash pe bancheta din biroul lui. Desenul din ziar ilustra tot ceea ce ea simțise în acele momente. Tulburarea, plăcerea și anticiparea.

— Nu e minunată ilustrația? întrebă Delilah. Articolul e de acum două săptămâni, dar e preferatul meu.

Caroline ridică ziarul și citi textul care însoțea desenul.

Răzbunarea debutantei

Dragi debutante,

Atingerea dintre un bărbat și o femeie poate provoca tulburări ciudate, dar nu neplăcute, chiar când contactul fizic este absolut nevinovat. Senzațiile încântătoare pe care le pot provoca aceste atingeri nu trebuie ignorate, căci sunt semn al dorinței, care poate duce la întâlniri mai pasionale. O tânără trebuie să fie pregătită pentru acele senzații neliniștitoare, pentru orice eventualitate.

Delilah ridică o sprânceană, în așteptarea reacției prietenei ei.

— Ce părere ai?

— Textul e delicios de direct, reuși Caroline să îngaime, în timp ce simțea în corp niște fiori ciudați. Cine e autoarea?

Delilah îi zâmbi conspirativ.

— Nimeni nu știe. Asta e partea cea mai delicioasă a întregii povești.

— O rubrică anonimă pentru debutante, spuse Caroline ca pentru sine. Mărturisesc că sunt intrigată. Mi-ar plăcea să citesc și restul textelor.

— Întâmplător, am toată colecția, spuse Delilah cu mândrie. Vino cu mine!

*

Nash încerca să își dezmoștească degetele în timp ce se îndrepta pe culoarul ce ducea către biroul lui Edmund Drake, prietenul și avocatul lui. Deși era cam de aceeași vârstă, Drake încărunțise deja în zona tâmpelor. Dar din fericire pentru Drake, cele mai multe dintre tinerele domnițe londoneze găseau că părul lui argintiu înainte de vreme era încântător, distins și cu totul aparte. Drake ridică privirea când Nash intră și îi făcu semn secretarului să plece.

— Terminăm mai târziu.

Tânărul slab ca un țâr își strânse documentele și își îndreptă ochelarii.

— Desigur, domnule Drake. Se întoarse apoi către Nash și făcu o plecăciune adâncă. Bună dimineața, Excelență.

Ieși apoi din birou și închise ușa cu grijă. Încăperea mirosea a piele, cerneală și fum de trabuc. Peste tot, pe mese, pe rafturi era plin de cărți, dosare, hârtii și chiar o lavalieră sau două, din ce observa Nash.

Doar pe biroul lui Drake domnea o ordine perfectă. Ca ochiul unui uragan, Drake era centrul calm dintr-un haos absolut. Nash chiar simțea nevoia unei oaze de liniște și știa că poate conta pe prietenul lui să-l cârmească în direcția potrivită. Nash se așează pe scaunul pe care până de curând stătuse secretarul și se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

— Am o problemă.

— Ai mai multe, rânji Drake. Care e cea mai nouă?

— La mine acasă stă o femeie despre care nu știu nimic. Nu știu cine este. Și nici ea nu știe.

— Glumești! exclamă Drake aruncându-i o privire bănuitoare.

— Ba deloc.

Și Nash începu să îi povestească tot ce se petrecuse, mai puțin faptul că era absolut și complet nepotrivit de atras de ea. Când termină de povestit, Drake se lăsă pe spate în scaun și-și frecă gânditor bărbia.

— Trebuie să-i afli identitatea, dar să o faci cu discreție. Dacă se află că a locuit neînsoțită sub acoperișul tău, reputația îi va fi distrusă.

— Adevărat. Și de dragul surorii mele, încerc să evit orice urmă de scandal. Va trebui să se mărite și ea într-o bună zi.

Nash își înghiți nodul din gât. Spera că acea zi va fi cât mai îndepărtată.

— Te voi ajuta bucuros cum voi putea, spuse Drake. Vrei să mă duc la cârciuma cu pricina și să fac o mică anchetă?

— Nu încă, răspunse Nash. Îi era recunoscător pentru propunere, dar încă ezita. Am o altă idee, continuă el, dar mai înainte trebuie să o discut cu Caroline.

Drake dădu din cap cu un aer șiret.

— Se întâmplă oare ca această misterioasă femeie a ta să fie inteligentă și încăpățânată?

— Cum de-ai ghicit? Întrebă Nash, câtuși de puțin surprins.

Știa deja cât de perspicace e Drake.

— Se întâmplă să fie și spirituală, și frumoasă?

Nash își stăpâni un geamăt și se ridică în picioare.

— Mă duc undeva să mănânc ceva și să beau o bere. Vrei să vii cu mine?

Drake începu să râdă și își puse haina.

— Oare se poate ca omul cunoscut drept Inimă-de-Piatră să fie îndrăgostit lulea?

— Nici pe departe, mormăi Nash.

Era conștient deja că nu convingea pe nimeni. Nici pe Drake – nici pe sine.

Capitolul 9

Nu doar domnii au dreptul să guste din plăcerile interzise.

Răzbunarea debutantei

Caroline o urmă pe Delilah la ea în cameră, dornică să citească mai multe articole din rubrica *Răzbunarea debutantei*. Cel pe care îl citise mai devreme la micul dejun rezonase în ea cum puține lucruri o făcuseră de când se trezise în casa ducelui. Poate că era și ea, la fel ca Delilah, o admiratoare înfocată a rubricii. Poate că unul dintre ziarele din colecția prietenei ei avea să îi declanșeze scânteia care să ducă la recăpătarea memoriei.

Delilah închise ușa după ele și-și scutură pletele blonde.

— la loc, te rog, spuse ea, făcând semn spre patul acoperit cu o cuvertură într-o nuanță primăvărată de roz.

Tot decorul camerei, de fapt, de la draperiile de un galben strălucitor la tapetul de un verde proaspăt și peisajul încântător cu o căsuță din tabloul atârnat deasupra birouașului reflecta personalitatea luminoasă a lui Delilah.

Caroline se așază, iar Delilah deschise dulapul și aproape că se vâri cu totul înăuntru. Câteva secunde mai târziu, scoase un mic teanc de ziare și-l întinse lui Caroline cu un aer ceremonios.

— Le-am pus în ordine. Cel mai recent număr e primul. Te las aici să le citești în voie. Sunt texte scurte care trebuie savurate. Lasă cuvintele să te învâluie, iar desenele, să-ți aprindă imaginația. Bucură-te de ele!

— Mulțumesc, spuse Caroline, din cale-afară de mișcată. Să știi că așa voi face.

Delilah îi zâmbi, ieși din cameră și închise ușa. Caroline trepida de nerăbdare. Se descălță, se întinse pe pat și luă la întâmplare un ziar din teancul pregătit de prietena ei. Privirea îi fu atrasă de un desen ce înfățișa un bărbat și o femeie valsând. Mâna lui mare îi cuprindea spatele, iar degetele ei se sprijineau de umărul lui lat. Piepturile le erau la doar câțiva centimetri unul de celălalt și se priveau cu atâta tandrețe, încât Caroline simți că i se taie răsuflarea. Imaginea era însoțită de următorul text:

Răzbunarea debutantei

Dragi debutante,

Deși nu este inerent scandalos, dansul oferă excelente oportunități de flirt, priviri pasionale și atingeri încântătoare. Interesant este că un gentleman nu trebuie neapărat să fie foarte grațios sau priceput ca să treacă drept un bun partener de dans. Mai curând trebuie să se miște cu o încredere naturală. Să vă susțină cu respect și atenție. Să vă privească plin de interes și curiozitate. Dacă sunteți îndeajuns de norocoase să găsiți un astfel de

partener de dans, îl puteți lua în calcul drept un posibil viitor logodnic. Căci felul în care se poartă pe ringul de dans poate spune multe și despre felul în care se poartă în general.

Dumnezeule! Cu degete febrile, Caroline se ridică în fund și se uită din nou cu atenție la text. Era de acord cu sfaturile pe care le conținea, dar, mai mult decât atât, recunoștea ceva în ele. Poate avusese cândva un partener de dans precum cel descris în text. Sau poate că mai citise articolul cândva. Din păcate, nu își amintea nimic. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Luă un alt ziar din teanc. Rubrica era ilustrată cu o siluetă a unei tinere privite din spate care admira o grădină superbă. Fata purta o rochie vapoasă care parcă mângâia banca pe care era așezată.

Răzbunarea debutantei

Dragi debutante,

Sunt multe modalități de a atrage atenția unui gentleman. Puteți recurge la o mulțime de trucuri, de la a purta o rochie cu un decolteu șocant de îndrăzneț la a vă prefăca că v-ați sucit glezna sau la a râde exagerat la glumele lui. Toate aceste tactici, deși testate și probate, nu vor funcționa însă decât pe termen scurt.

Dacă vă doriți să-i captați atenția și să o și păstrați, trebuie să creați o conexiune mult mai profundă. Puneți-i întrebări personale sau oferiți-i un zâmbet sincer. Fiți voi însevă. Dacă gentlemanul răspunde pozitiv, sunteți pe drumul cel bun înspre o legătură mai profundă. Dacă nu, întrebați-vă de ce vă irosiți timpul cu el.

Poate că, în loc să încercați cu disperare să intrați în grațiile unui gentleman, ar trebui ca el să se străduiască să vă intre în grații.

Caroline înghiți în sec. Era uluită. Și sfatul acesta

rezona cu ea. Nu doar prin ceea ce exprima, ci și prin felul în care o făcea. *Răzbunarea debutantei* însemna ceva pentru ea – pentru ea, cea adevărată. O simțea până în ultima fibră.

Încurajată de acest mic progres, se apucă să citească toate textele din rubrică, în ordine cronologică. Petrecu mai multe ore analizând fiecare desen și recitind fiecare literă, căutând indicii, căutându-se pe sine. Când cineva bătu la ușă, era deja amețită. Pierduse noțiunea timpului.

— Intră! strigă ea.

În încăpere intră Delilah, urmată de Molly care împingea un căruț.

— Ne-am gândit că ți-ar prinde bine o pauză de ceai, spuse Delilah veselă. Cred că ești lihnită.

— Mulțumesc, răspunse Caroline. Aranjase ziarele cu grijă și pusese teancul pe birou. O pauză de ceai sună grozav. Mi te vei alătura, sper.

— Sigur că da. Sunt curioasă cum ți s-au părut textele.

Molly aduse căruțul în zona de servit ceaiul, aflată lângă fereastră, și puse pe mäsută o tavă cu mici sandviciuri, biscuiți, fructe și cremă de smântână.

— Să-mi spuneți dacă doriți și altceva, spuse ea cu amabilitate.

— Arată îmbietor, zise Caroline, iar stomacul îi ținu isonul cu niște sunete elocvente.

Molly își împreună mâinile peste șorțul alb și scrobite, făcu o reverență și se retrase. Delilah se descălță, se ghemui pe un fotoliu și acceptă recunoscătoare ceașca de ceai pregătită deja de Caroline.

— Ți-au plăcut și celelalte articole?

— Da, răspunse Caroline, mestecând gânditoare im biscuit. Dar am simțit mai mult decât atât. Am simțit o legătură specială cu rubrica.

— Și eu, spuse Delilah. Uneori am sentimentul că autoarea mi se adresează mie, personal. Făcu o scurtă pauză ca să soarbă din ceai, apoi împietri. Stai așa! Vrei să spui că ai o conexiune cu *Răzbunarea debutantei* dincolo de

cea de cititoare?

Caroline își mușcă buza de jos.

— Crezi că sunt nebună dacă simt așa ceva? Oare nu toți cei care și-au pierdut mințile ajung să se creadă persoane talentate sau faimoase?

— Nu ești nebună, o asigură Delilah. E foarte posibil să ai cine știe ce soi de asociere cu rubrica. Poate ești persoana care a făcut desenele!

Caroline își suflecă mânecile rochiei până deasupra coatelor.

— Cred că există o singură modalitate să aflăm. Îmi dai, te rog, hârtie și creion?

Delilah sări de pe scaun, scotoci printr-un sertar și aduse un caiet și un creion.

— Poftim. Ce desenezi?

— Nu desenez ceva, ci pe cineva, îi răspunse Caroline zâmbind. Tu vei fi modelul meu.

— Eu?!

Surprinsă, dar încântată, Delilah începu să-și aranjeze părul.

— Stai liniștită pe fotoliu și încearcă să te relaxezi cât îți schițez portretul, îi ceru Caroline.

Acestea fiind spuse, privi hârtia imaculată din poală întrebându-se de unde Dumnezeu să înceapă. Poate ar trebui să traseze câteva linii apăsate. Apoi câteva umbre subtile. Lăsă creionul să alunece pe hârtie, convinsă că, dacă ar fi avut vreun talent la desen, acesta nu ar fi întârziat să se manifeste. Numai că nu se manifesta.

Delilah îi remarcă deruta.

— Cum merge? întrebă ea.

— Nu prea bine, răspunse Caroline pe un ton sec. Cred că pot afirma fără urmă de îndoială eu nu sunt artistul din spatele rubricii *Răzburarea debutantei*.

— Ești convinsă? insistă Delilah. Se știe că artiștii sunt extrem de critici cu propriile lucrări. Poate ar fi mai bine să-mi dau și eu cu părerea.

Caroline aruncă încă o privire la desen. Ar fi adus cât de cât cu Delilah dacă prietena ei ar fi fost o încrucișare

Între o sirenă și o oaie.

— Nu.

Caroline încercă să închidă caietul, dar Delilah îl înhăță și se îndepărtă câțiva pași. Apoi privi desenul cu atenție, încercând în van să nu își trădeze reacția.

— Ei, bine, nu e chiar așa de rău. Aici e nasul meu, e limpede, spuse ea, arătând înspre coada oii.

Caroline luă caietul și îl întoarse la 180 de grade.

— E *piciorul* tău!

Delilah râse și îi dădu înapoi caietul.

— Ai dreptate. Clar nu ești artistul din spatele rubricii *Răzbunarea debutantei*. Dar poate ești autoarea textelor. Ai simțit o conexiune cu ele și cred că trebuie să ai încredere în propriile instincte.

— Adevărul e că pe mintea mea nu prea m-am putut baza în ultima vreme, recunosc și Caroline. Îmi trebuie o dovadă.

— Totul e secret în legătură cu rubrica, spuse Delilah cu tristețe. Așa că obținerea unei dovezi nu e cel mai simplu lucru.

Caroline căzu un pic pe gânduri.

— În ce zi a săptămânii apare rubrica?

— Vinerea. O, vai! exclamă Delilah făcând ochii mari. Dacă în numărul de vinerea asta nu apare rubrica, înseamnă că instinctul tău e corect. Mai sunt șase zile. Nu avem prea mult de așteptat.

— Sper să-mi recapăt memoria mai curând de atât, dar în caz că asta nu se întâmplă, atunci da, îmi prinde bine gândul că vom afla într-un fel sau altul.

— Ce palpitant! Aștept cu nerăbdare articolul săptămână de săptămână, dar de data asta va fi relevant pe mai multe planuri. Și dacă reiese că tu ești în spatele textelor, fii pe pace, secretul tău va rămâne în siguranță. Nu te-aș da niciodată în vileag.

Caroline simțea că i se umplu ochii de lacrimi.

— În doar câteva zile mi-ai devenit ca o soră. Și într-un fel ciudat, prietenia ta mă face să-mi fie dor de casă, când nici nu știu nimic despre acel loc căruia să-i spun

acasă. Știu doar că trebuie să-mi găsesc familia. Să-mi aflu locul.

Delilah îi strânse mâna, iar Caroline resimți atingerea direct în inimă.

Își înghiți nodul care i se ridicase în gât și se rugă din nou să nu rămână pe veci Caroline, fata fără de nume adevărat și fără familie.

— Ai vrea să-ți povestesc despre plimbarea pe care am făcut-o în parc?

Chipul frumos al prietenei ei strălucea și părea că va da pe-afară dacă nu se destăinuie cuiva.

— Absolut, chicoti Caroline.

— M-am întâlnit întâmplător cu Lord Brondale în timp ce mă plimbam pe alee. E foarte fermecător și spiritual. Și chipeș, adăugă ea, cu un oftat. Cred că mă place. Și știu precis că și eu îl plac pe el.

— Minunat, spuse Caroline. Meriți un drăguț din cale-afară de arătos. Te curtează?

— Nu în mod deschis. Adică nu i-a cerut lui Nash permisiunea, probabil știind că nu va fi de acord.

Caroline se înfioră.

— Nash nu îl place pe Lord Brondale? De ce?

— Nu mi-a dat detalii. Mi-a spus doar că există motive serioase să nu aibă încredere în el. Delilah se ridică de pe fotoliu și făcu câțiva pași prin cameră. Bănuiesc că nu va fi de acord în privința nici unui gentleman care mă va plăcea, continuă ea.

— Fratele tău te adoră, asta e limpede, și sunt convinsă că vrea să fii fericită. Aș putea vorbi cu el despre Lord Brondale. Să îl conving că ești perfect capabilă să judeci caracterul și intențiile cuiva.

— Ai face tu asta? aproape că o imploră Delilah.

— Desigur, răspunse Caroline. Nu-ți pot făgădui că voi reuși, dar cel puțin o să încerc.

— În seara asta va lua cina la club, așa că vom fi doar noi două.

Caroline încercă să-și tempereze dezamăgirea și-și puse o mână pe abdomen.

— După atâta mâncare, nu cred că mi-a mai rămas loc în stomac. Te-ar deranja din cale-afară dacă nu aş coborî la cină în seara asta?

Avea nevoie să petreacă timp singură ca să cugete la tot ce aflate despre rubrica din ziar. Să pună piesele în ordine.

— Deloc, o asigură Delilah. Cred că nici eu nu voi cina. Cine ştie, poate până mâine vom găsi amândouă nişte răspunsuri. Făcu un gest spre teancul de ziare de pe birou. Vrei să le iei cu tine?

— Doar dacă eşti sigură că nu te deranjează.

Se gândea să le mai răsfoiască după o scurtă odihnă.

— Eşti cea mai nimerită persoană cu care să le împart, spuse Delilah cu căldură.

— Mulţumesc, spuse Caroline şi o strânse în braţe. Mulţumesc pentru tot.

Caroline luă ziarele şi se duse în camera ei, întrebându-se când ar fi cel mai nimerit moment să se schimbe în cămaşă de noapte. Dar când intră în cameră se opri după câţiva paşi.

Pe cufărul de la capul patului erau câteva haine frumos împăturite şi o pereche de ghete bărbăteşti. Luă cămaşa şi o puse la piept. Hainele ei. Cele pe care le purtase în seara în care îşi pierduse memoria. Ele şi geanta erau singurele ei legături cu viaţa de dinainte. Cu viaţa ei reală.

Pulsul i se accelera când închise uşa camerei şi începu să se dezbrace. Poate dacă s-ar deghiza la loc îşi va aminti de femeia care fusese.

Şi care încă era, undeva în străfundul fiinţei ei.

Capitolul 10

Cei mai mulţi dintre bărbaţi nici n-ar concepe să se dedice unei singure persoane pentru tot restul vieţii fără să fi experimentat măcar o dată pasiunea. Tu de ce ai face-o?

Nash cină la club și se întoarse acasă târziu. Avusese nevoie să se țină o vreme departe de casă și de amintirile dulci-amare de acolo.

Cu o seară înainte vorbise despre Emily mai mult decât o făcuse în cei cinci ani de când... îl părăsise. Îl duruse să-i pronunțe numele. Fusesse ca și cum redeschisese o rană. Sigur că nu dezvăluise tot adevărul despre Emily și tatăl lor. Nu îi spusese lui Caroline ce rol jucase el însuși în acea tragedie. Vina era doar a lui. El trebuia să o îndure pentru tot restul vieții. Totuși, îi pronunțase numele, iar pământul nu se deschisese ca să îl înghită. Chiar dacă nu spusese prea multe, vorbise despre ea și parcă mai eliberase o parte din furia și durerea care i se acumulaseră în suflet. Ca un cutremur de mici dimensiuni care eliberează din presiunea plăcii tectonice și amână un cutremur devastator.

Lui Caroline îi datora acea ușoară și temporară descărcare. Se gândise la ea întreaga zi. Frunzele copacilor din parc aveau aceeași nuanță de verde ca ochii ei. Razele soarelui reflectate în apa Tamisei erau aurii precum rochia pe care o purtase. Cum naiba să *nu* se gândească la ea? Mai ales după acel sărut care declanșase ceva în străfundul ființei lui și îl făcuse să-și piardă controlul pe care îl prețuia mai mult decât orice?

Îi venise însă o idee despre cum să dea de urma familiei lui Caroline. Intenționa să discute cu ea a doua zi la micul dejun. Prezența lui Delilah alături de ei, la masă, sorbindu-și ceaiul avea să îi țină departe unul de celălalt. Nu vor putea să cadă pradă tentației.

Se îndrepta spre camera lui și totul era cufundat în beznă și tăcere. Totul, mai puțin camera lui Caroline. Pe sub ușă se ghicea o rază de lumină. Le ordonă picioarelor să continue să meargă, dar ele se încăpățâneau să rămână pironite în dreptul ușii ei. Nu putea rata șansa de a o vedea pentru scurt timp. Voia să vadă dacă sărutul o tulburase la fel cum îl tulburase pe el. Bătu încet la ușă.

— Cine e?

— Nash. Te deranjez?

Ușa se deschise câțiva centimetri, lăsând să se vadă un pic din fața lui Caroline - un ochi, rotunjimea unui obraz și o șuviță cârlionțată.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Da, răspunse el. Dar poate aștepta până mâine. Nu trebuia să vin atât de târziu.

— Nu e nimic, insistă ea. Doar că... nu sunt îmbrăcată cum se cuvine pentru musafiri.

— Nu sunt musafir, râse el. Nu mă deranjează dacă ești în cămașă de noapte sau în halat. Doar dacă te deranjează pe tine.

Ea își mușcă buzele.

— Nu port halat. Nici cămașă de noapte.

— O! exclamă el uimit.

Simți că începe să-i fiarbă sângele imaginându-și cu ce *nu* era îmbrăcată Caroline. Înainte să redevină capabil să articuleze, ea îl prinse de mână și îl trase înăuntru, apoi închise ușa. Făcu o piruetă, apoi se plimbă până în mijlocul camerei și-și puse mâinile în șold.

— Îmi încercam vechile haine, spuse ea.

Nash făcu mari eforturi să nu rămână cu gura căscată. Purta ghețe de piele, pantaloni strânși pe posterior și o cămașă albă largă. Părul des îi curgea în cascadă pe umeri și pe spate, până aproape de mijloc. Cum stătea în fața lui, mândră și sigură pe ea, era mai frumoasă ca oricând. Îi tăia răsuflarea.

— Dar de ce? reuși să îngaime. Nu că am ceva împotriva alegerii tale de ținută de seară. Chiar din contră. Dar de ce ți-ai pus hainele în care ai fost deghizată?

Ea își apăsă tâmplele cu degetele.

— Încercam să îmi amintesc.

— Și?

— Nimic, recunosc ea cu tristețe în glas.

— Îmi imaginez că e ca și cum ai înota împotriva curentului. Curenții sfârșesc prin a te epuiza. Dar dacă reușești să rămâi la suprafață o vreme, vei reuși până la

urmă să te îndrepti în direcția potrivită, spuse el zâmbind strâmb. Dar mie-mi e la îndemână să filosofez. Nu eu sunt cel căzut în apă.

— Adevărat.

Caroline își prinse brațele ca și cum ar fi trecut-o un fior rece, iar el simți nevoia să o tragă la pieptul lui și să o aline.

— Ai spus că vrei să discuți ceva cu mine, spuse ea. Și eu voiam să discutăm.

— Vrei să începi tu? întrebă el, ros de curiozitate.

Ea încuviință, se așeză pe marginea patului și îi făcu semn să i se alăture.

— la loc, te rog!

El se conformă, întrebându-se dacă nu cumva Caroline își dădea seama exact de efectul pe care îl avea asupra lui. Dacă știa că pulsul i-o lua razna în preajma ei.

— Vreau să te rog ceva, începu ea. Are legătură cu Delilah.

— Continuă, îi ceru el, deși simțea că începe să i se urce sângele la cap.

— Mi-a spus că există un anumit gentleman care îi e pe plac, dar că tu nu ești de acord să îi permiți să o curteze.

— Brondale, mârâi Nash. Nu e câtuși de puțin un gentleman și nu l-aș lăsa nici la douăzeci de metri de sora mea.

Caroline își înclină capul într-o parte.

— De ce nu?

— Am motivele mele.

Primul fiind acela că Brondale era vinul dintre cei cinci-șase tineri burlaci care puseseră un pariu ticălos la clubul pe care îl frecventa și el. Primul dintre ei care seducea o fecioară și aducea dovada faptului că a dezvirginat-o câștiga potul cel mare.

— Nu crezi că s-ar cuveni să i le împărtășești și ei?

— Nu, spuse el cu fermitate.

Nici nu își putea imagina cum ar decurge acea conversație cu sora lui.

— Nu e un copil, Nash, pledă Caroline cu pasiune. E

inteligentă și perfect capabilă să ia propriile decizii.

— Știu, spuse el, expirând încet. Îmi reamintește asta zi de zi.

— Atunci vorbește cu ea, îl îndemnă Caroline. Spune-i care sunt îngrijorările tale legate de acest domn și ai încredere că te va asculta.

— Încerc, spuse el cu sinceritate. Dar și ea trebuie să aibă încredere în mine. Avea doar 13 ani când a murit tata și de atunci i-am fost mai mult decât frate mai mare. Am fost nevoit să îi fiu și tată, și tutore. Vreau să fie fericită, sincer, asta îmi doresc, dar instinctul îmi spune că în primul rând trebuie să fie în siguranță. Că trebuie să o apăr de ticăloși care ar profita de nevinovăția și firea ei dulce.

Din impuls, Caroline îi prinse mâna, iar pielea îl furnică la atingerea ei.

— E greu să-i vezi pe cei dragi făcând greșeli cumplite. Dar orice om are dreptul la șansa de a greși și de a o face pe cont propriu. Așa învățăm, așa creștem.

— Rațiunea mea îți dă dreptate, dar inima se încăpățânează să fie de altă părere.

Caroline îi zâmbi cu blândețe. Poate chiar cu afecțiune.

— Ar trebui să-i spui și ei asta.

— Așa o să fac, promise el, privind-o în ochi până când aerul dintre ei păru că începe să sfârșie.

— Bine. Caroline își retrase mâna. Acum e rândul tău. Despre ce voiai să vorbim?

— Mi-a venit o idee despre cum am putea să...

Făcu o pauză și o privi pe Caroline frecându-și palma de coapsă.

— Te doare piciorul? o întrebă el.

— Nu. Scuză-mă! Doar că am simțit ceva în buzunarul de la pantaloni.

Niciunul nu spuse nimic preț de câteva clipe. Dar expresia ei de nerăbdare amestecată cu teamă spunea ceea ce amândoi știau deja. Că obiectul din buzunar putea fi indiciul pe care îl căutau amândoi și care ar readuce-o acasă. El o încurajă tăcut, iar ea scoase din buzunar o

bucătică de hârtie împăturită. O deschise cu mâini tremurânde.

— E un desen, șopti ea. Cu o femeie și un bărbat.

Îi întinse hârtia încă umedă după ce fusese spălată odată cu pantalonii. Tușele de creion erau estompate și mișcate, iar desenul părea neterminat. Totuși, cuplul părea cumva să trăiască și să respire pe foaia de hârtie. Bărbatul își privea partenera cu o dorință nedisimulată. Nash privi cu atenție femeia din desen. Era aproape complet cu spatele. Existau unele asemănări – nasul fin, bărbia, pletele ondulate și dese. Putea fi ea, dar era imposibil de stabilit cu exactitate. Posibilitatea îl făcu însă să se simtă rău.

— Crezi că femeia din desen ești tu?

Ea ridică neputincioasă din umeri.

— Nu știu. Desenul mi se pare ciudat de cunoscut, dar n-am idee de unde provine și nici cine e cuplul.

— Poate l-ai desenat tu, presupuse el cu speranță.

— Nu. Am stabilit deja că sunt o desenatoare complet lipsită de talent. Dar dacă țineam schița în buzunar înseamnă că are o semnificație specială.

Nash dădu aprobator din cap, căci îi venea greu să vorbească.

Caroline fusese prima persoană care izbutise să crape carapacea în care își închisese inima. Acum părea că are un iubit, poate chiar un soț care o aștepta acasă. Ea duse desenul la birou și îl puse lângă un teanc de ziare.

— O să mă uit mai cu atenție mâine. Acum hai să ne continuăm conversația, spuse ea, părând hotărâtă să își scoată desenul din minte pentru moment.

Nash și-ar fi dorit să poată face același lucru. Când ea își reluă locul la marginea patului, el continuă:

— M-am gândit la o modalitate prin care am putea, în mod cât se poate de discret, să îți găsim familia. Să le dăm de veste celor care te caută că ești în siguranță și să le oferim un mijloc să ia legătura cu tine.

— Cum? întrebă ea intrigată.

— Un anunț în ziar. Îți facem o descriere și îi cerem oricărei persoane care te cunoaște să ia legătura cu

avocatul și prietenul meu de încredere Edmund Drake. Vom oferi și o recompensă persoanei care ne dă informațiile care vor conduce la identificarea familiei.

— Foarte generos din partea ta, spuse ea pe un ton vesel. Iar ideea este excelentă. Cât de repede putem plasa anunțul?

Nash încercă să nu îi interpreteze entuziasmul drept un semn că era nerăbdătoare să plece de lângă el. Voia să afle cine era, iar el dorea același lucru.

— Dacă îl ducem mâine la redacție, probabil va apărea în ziarul de răspoimăine. Nu cred că avem ceva de pierdut.

Poate doar legătura puternică ce se formase între ei.

— De acord, spuse ea, afișând un zâmbet care îi încălzi pieptul. Îți mulțumesc că te-ai gândit și că ai venit în seara asta.

— Probabil n-ar fi trebuit, mărturisi el. Dar adevărul este că-mi vine foarte greu să stau departe.

Poate timbrul grav al vocii lui sau razele lunii care îi luminau chipul o făcură pe Caroline să își dea brusc seama că erau singuri. În dormitorul ei. Pe patul ei. Se cutremură, dar nu de teamă, ci la amintirea sărutului și a felului în care Nash o făcea să se simtă. Ca și cum ar fi plutit printre nori.

— Ar trebui să plec, spuse el răgușit.

— Nu pleca, îi ceru ea.

Nu era pregătită să își ia rămas-bun. El întinse mâna și își împleti degetele cu ale ei.

— Încerc să mă port ca un gentleman să îți dau timp.

Ea se uita la mâinile lor întrepătrunse, uimită că simpla apăsare a palmei lui îi provoca senzații delicioase.

— Aseară la tine în birou, începu ea, ți-am spus că nu pot fi cu tine înaintea să mă cunosc pe mine însămi.

— Îmi amintesc.

Ochii lui sclipeau ca aurul lichid.

— M-am răzgândit.

— De ce?

— Pentru că mi-am dat seama că pierderea memoriei vine ca un cadou neașteptat și minunat – timpul acesta

petrecut cu tine. Poate nu-mi știu numele, dar știu ce îmi doresc. Să fiu cu tine.

Privirea lui poposi asupra buzelor ei.

— Caroline, nu știm ce ne rezervă viitorul. Dincolo de pereții acestei case ai o viață a ta. Una în care e posibil să nu existe loc pentru mine. Desenul pe care l-ai găsit mi-a amintit de acest lucru.

— Știu. Mâna ei îl cuprinse pe după gât și-și strecură degetele prin şuvițele groase de la ceafă. Dacă aș fi deja promisă altuia, nu cred că simt pentru el ce simt acum pentru tine. Nu-mi pot imagina. Țin la tine și cred că și tu ții la mine. Ar trebui să folosim timpul pe care îl avem împreună, mult sau puțin, cât o fi el, cu cât mai multă înțelepciune. Arată-mi câte ceva despre dragoste. Despre pasiune. Nash înlemni.

— Pare un joc periculos.

— Nu e un joc, îl asigură ea. Suntem adulți. Merităm șansa de a explora relația asta și de a vedea unde poate duce.

— Și dacă nu duce nicăieri?

În ochii lui se citea durerea, iar ea simți că se gândea la Emily.

— Cineva va sfârși prin a fi rănit, continuă el.

— Riscuri există orice am face, spuse Caroline cu seriozitate. Și, da, există riscul de a fi rănită. Iar eu sunt dispusă să mi-l asum, dacă ești și tu.

Capitolul 11

Nici picturile în ulei pe pânză, nici sculpturile din marmură nu se pot compara cu pielea moale, contururile musculoase și forța primară a trupului bărbătesc.

Răzbunarea debutantei

Nash avu un moment de ezitare, apoi o trase pe Caroline mai aproape. Îi cuprinse fața în palme și o sărută

cu ardoare. Sărutul lui îi umplu pieptul. Golul pe care îl resimțea de când își pierduse memoria era înlocuit de dor, de dorință și căldură. De sentimentul de apartenență. El întrerupse sărutul și-i privi chipul.

— Să-mi spui dacă mă mișc prea repede.

— Îți voi spune, promise ea.

— Bine. În orice caz, îți propun să începem încet, continuă el cu un zâmbet aproape diavolesc.

— Încet? se încruntă ea.

Nu i se părea ritmul potrivit, la cât de tare îi bătea inima și la cât de intens îl dorea.

— Cu sărutări lente. El îi făcu o demonstrație, plimbându-și ușor buzele de-a lungul gâtului ei. Cu atingeri fără grabă.

Un deget bătătorit îi atinse clavicula, lăsând în urmă un fior pe pielea ei.

— Aha... suspină ea. E chiar plăcut așa, încet.

El îi atinse coapsa, apoi își lăsă mâna să urce spre sold. Scoase un geamăt înăbușit remarcând că ea nu se obosise să își pună lenjerie înainte să îmbrace hainele băiețești. Pantalonii de lână i se lipeau de trup, iar materialul moale al cămășii îi tachina sfârcurile. Ea se sprijini de el, bucurându-se de atingerea pieptului lui puternic și de umerii largi.

— Ar fi bine să te descălțăm, murmură ea.

— Excelentă idee!

După încă un sărut dulce, care îi topi genunchii, se retrase.

— Lasă-mă pe mine.

Caroline se întinse pe spate pe saltea și-l privi cum se descălță, apoi și pe ea. Își dădu jos și haina și se întinse lângă ea.

— N-am descălțat niciodată o femeie până acum. Și în niciun caz de ghete, îi spuse el cu un zâmbet răvășitor.

Ea râse.

— Cred că vrei să spui că nu ai descălțat vreo femeie de încălțări bărbățești.

— Și asta e drept, recunosc eu.

Zâmbetele le păliră când ea îl apucă de cămașă și-l trase cu îndrăzneală deasupra ei. Se bucură de greutatea trupului lui și de presiunea pe care o puneă între coapsele ei. Simți cum zona începe să îi pulseze ciudat și începu instinctiv să își miște șoldurile sub ale lui. Nu după mult timp se mișcau la unison, cu râsuflările tăiate de dorință.

El îi mângâie șuvițele lungi și dese.

— Asta mi-am dorit să fac din prima clipă în care ți-am văzut părul revărsându-se de sub pălărie, în tavernă. Am știut că așa se simte la atingere, moale ca mătasea.

Îi prinse pletele în pumn și gemu adânc în gura ei, sărutând-o aproape cu disperare. Ea își încolăci un picior în jurul lui, trăgându-l mai aproape. Se mișcau într-un sincron perfect, îndreptându-se spre ceva ce ea nu putea nici măcar numi. Ea își plimbă mâinile pe gâtul lui, peste materialul cămășii, simțindu-i contururile mușchilor. Lavaliera îi era aproape desfăcută, vesta, larg deschisă, iar părul în dezordine. Dar Caroline găsea că nu arătase niciodată atât de bine.

Era o imagine rară a adevăratului lui chip – nu era bărbatul rigid și sever care purta titlul de duce de Stonebridge. Era Nash, bărbatul care salva puștani fără apărare, care își împărțea coniacul cu străine fără nume și amintiri, care stătea de veghe nopți întregi dacă era nevoie. Ea refuza să creadă că un asemenea bărbat avea inima de piatră.

El îi ridică poalele cămășii și-și trecu o mână pe sub ea, cuprinzându-i sânul și ciupindu-i ușor sfârcul. Când ea se arcui sub intensitatea senzațiilor, el prinse micul mugur între buze și îl supse până când Caroline simți plăcerea radiindu-i din creștet până în tălpi.

— Cum de-a fost posibil fie și o clipă să te iau drept băiat, șopti el cu buzele încă lipite de pielea ei.

— Înseamnă că deghezarea mea era chiar bună, îl tachină ea. O idee nu îi dădea pace și o împiedica să se abandoneze complet. Trebuia să știe. Nash?

El își desprinse buzele de pe sânul ei și-i zâmbi.

— Cum pot fi de folos?

Dumnezeule! O făcea să tremure toată și pentru o secundă fu tentată să abandoneze ideea și să-l implore să continue ce făcea până atunci. Dar nu putea irosi șansa de a vorbi cu el și de a face o solicitare mai curând neobișnuită. Se lăsă pe o parte și-și sprijini capul cu mâna.

— Voiam să te rog ceva.

El se lăsă, la rândul lui, pe o parte și o privi intrigat.

— Dă-i drumul!

Nu era încă sigură cum să îl abordeze. Decise că soluția cea mai bună era cea directă, înghiți în sec și vorbi:

— Mă duci, te rog, înapoi la Grey Goose?

Nash o privea de parcă și-ar fi dorit să se îmbete cu imaginea ei. Părul îi era ciufulit, un amestec adorabil de bucle. Buzele îi erau umflate și roșii de la sărutări, iar cămașa îi atârna pe umerii goi. Radia căldură și inteligență și era frumoasă dincolo de cuvinte și de înțelegerea tradițională asupra frumuseții. Era puțin spus amețit după sărutul lor, așa că repetă ca să se asigure că înțelese corect:

— Vrei să te întorci la acea tavernă? De ce? Crede-mă, nu prea ai ce vedea acolo.

— În seara asta m-am îmbrăcat așa pentru că speram că hainele de atunci mă vor ajuta să-mi amintesc câte ceva. Dar poate că ele sunt doar o parte a ecuației. Poate că e nevoie și să fiu din nou acolo unde le-am purtat.

Nash simți că i se ridică părul pe ceafă.

— E un loc periculos pentru o femeie și știi asta mai bine decât oricine.

— Adevărat, răspunse Caroline, dând gânditoare din cap. Dar am de gând să mă pierd în peisaj.

Nu și-o putea imagina pierzându-se în peisaj mai mult decât o lalea roșie ca focul într-un câmp de buruieni.

— Imposibil.

Ea îl privi pe sub genele lungi.

— Nu și dacă sunt deghizată astfel.

Și-o aminti cum zăcea, nefiresc de nemișcată și țeapănă, pe podeaua mizerabilă a acelei spelunci și i se strânse inima.

— Ai mai încercat și n-a ieșit prea bine.

— Am prostit pe toată lumea din acea cârciumă, ripostă ea. Chiar și pe tine.

— Doar pentru puțin timp, spuse el.

Văzu cum dezamăgirea îi pune stăpânire pe chip, așa că se grăbi să-i ia mâna și să îi mângâie podul palmei.

— Ajută-mă să înțeleg de ce e atât de important pentru tine.

— Mă simt blocată într-un purgatoriu straniu. Nu pot avea un viitor până nu-mi aflu trecutul. Și nu pot sta cu mâinile încrucișate în timp ce timpul trece pe lângă mine. Dacă mă întorc în acel loc, e posibil să îmi revină memoria. La fel de bine e posibil să nu se schimbe nimic. Dar dacă nu fac *ceva*, mă tem că o să înnebunesc. Spune-mi că mă vei ajuta, Nash! îl imploră ea privindu-l drept în ochi.

Auzindu-și numele ieșind de pe buzele ei, Nash simți că inima i-o ia la galop. Voia să o ajute să își găsească locul în lume - și să afle dacă era acolo și un mic spațiu pentru el.

— Dacă ne întoarcem acolo trebuie să fim cu băgare de seamă, spuse el, deja conștient că a doua zi își va da pumni în cap.

Pe chipul lui Caroline apăru un zâmbet care îi încălzi și cele mai înghețate unghere ale sufletului.

— Mâine-seară?

— Bine. Dar va trebui să umblăm un pic la deghizarea ta. Barmanițele și unii clienți te-ar putea recunoaște. Probabil n-ar strica să mă deghizez și eu.

— Da! aprobă ea frecându-și mâinile de încântare. La ce te-ai gândit?

El ridică din umeri.

— Poate mă deghizez în lucrător la docuri sau în fierar.

— Fierar! Îmi place cum sună. Ochii i se mijiră a râs. Iar eu aș putea fi ucenicul tău.

— Dacă vrei să-mi fii ucenic, trebuie să ai o înfățișare mai respectabilă decât cea de acum, o tachină el, trăgându-i cămașa de pe umăr. Atunci observă o pată

maronie în formă de stea, în partea de sus a brațului, chiar sub umăr. Știai că ai un semn din naștere aici? o întrebă.

— Da. Arată ciudat, nu-i așa?

— E un semn distinctiv, spuse el, sărutând locul. E special. Ca tine.

— Mulțumesc. Pentru compliment și pentru că mă duci la Grey Goose.

— Probabil nu sunt în toate mințile, mormăi el.

Fericirea de pe chipul ei îi transmitea însă că făcea ce trebuie. Ea își trecu degetele peste obrazul lui, apoi pe bărbie. Dintr-odată, lumea se comprimă. Tot ce rămânea erau ei doi și atingerea degetelor ei pe fața lui. Nash își ținu respirația de teamă că vraja s-ar putea risipi.

— Nu pot să explic, dar simt că sunt tot mai aproape de a-mi aminti cine sunt. E posibil ca întoarcerea la tavernă să fie lucrul de care am nevoie ca să se pună totul în mișcare, să surp zidul care mă înconjoară.

Ochii ei cu gene dese își îndreptară atenția spre buzele lui, iar Nash nu mai era sigur dacă ea se referea tot la pierderea memoriei.

— Zidul va sfârși prin a se surpa, o asigură el. Poate tocmai când te aștepți mai puțin.

— Ei bine, am de gând să îi dau un brânci serios.

El chicoti și-i îndepărtă o șuviță de păr de pe față.

— Înainte să dai un brânci prea puternic, te avertizez că ar fi bine să nu pice peste tine. Adevărul s-ar putea dovedi altfel decât ți-l imagineai. El ezită, apoi continuă: Chiar, ce îți imaginezi despre viața ta? Ce ți-ai dori?

— O soră precum Delilah. O mamă și un tată care mă iubesc. Ocazia de a... Clătină din cap și privi în gol. E o prostie. Și e jenant să o spun cu voce tare.

— Nu ți-aș judeca niciodată visurile.

— Prea bine. Mi-aș dori să am ocazia de a mă îndrăgosti cu adevărat. De a experimenta pasiunea. Și, într-o bună zi, de a avea propria familie.

— Nu mi se pare deloc o prostie. Ba chiar aș îndrăzni să spun că asta își dorește aproape toată lumea.

— Și tu? Întrebă ea, privindu-l cu intensitate.

— Cândva, da.

Ea își înclină capul intrigată.

— Și acum?

La naiba! Își trecu degetele prin păr. Caroline merita să afle adevărul, sau atât cât putea el să recunoască.

— Acest fel de dragoste de care pomenești, acea emoție care te consumă și îți ia mințile nu e pentru oricine. Și mă tem că nu este pentru mine.

— De ce nu? Întrebă ea simplu.

— Am văzut cum o asemenea dragoste poate schimba o persoană.

— Așa e, fu de acord Caroline. În bine, cred.

Doamne, era în rahat până peste cap. Situația îl depășea complet.

— Uneori, poate. Tot ce știu e că uneori o asemenea dragoste îi împinge pe oameni să facă acte necugetate. Refuz să fiu un astfel de om.

— Te gândești la Emily.

— Da, recunosc el, simțind din nou în gât acea senzație obișnuită pe care o avea mereu când îi auzea numele. Dar e mai mult de-atât la mijloc.

— Spune-mi, îl îndemnă ea.

El îi luă mâinile într-ale lui și-i vorbi cu glas jos și egal, dornic ca ea să înțeleagă adevărul despre el și să îl și creadă.

— Unii oameni nu sunt făcuți pentru dragostea care te face să-ți pierzi mințile. Nu suntem capabili de așa ceva. Nu e în natura noastră. Nu ne stă în fire.

— Cred că te subestimezi, spuse ea încet.

— Cred că îmi acorzi prea mult credit.

Ea se aplecă spre el și-i luă bărbia în palmă.

— Cu toții suntem capabili să iubim.

Fiecare fibră din trupul lui tânjea să se topească în ea, dar asta nu ar fi făcut decât să îi slăbească argumentele.

— Cei mai mulți sunt capabili să iubească, spuse el cu glas măsurat. Alții nu reușesc, *nu pot* să se îndrăgostească atât de profund. Nu au acea emoție în ei. Nu pot oferi ceva ce le lipsește.

Ea îl privi în ochi preț de câteva secunde, cu o undă de tristețe.

— Trebuie să mă crezi, Caroline.

Dacă nu avea să o facă, era condamnată la dezamăgire și ultimul lucru pe care îl dorea era să o rănească.

— Poate că emoția de care vorbești e undeva în tine, îngropată adânc, șopti ea. Poate nu ai căutat-o suficient. Poate ai nevoie de cineva care să te ajute să o găsești.

El clătină ferm din cap.

— Unele lucruri trebuie lăsate moarte și îngropate.

El și Emily plănuiseră să își asculte inimile. Să-și găsească fiecare iubirea vieții. Să se căsătorească și să aibă o liotă de copii gălăgioși și fericiți. Să locuiască unul în vecinătatea celuilalt și aproape de Delilah, astfel ca toți verii să crească aproape ca frații. Nimic din toate astea nu avea să se mai întâmple. Nici pentru Emily, nici pentru el.

Câteva clipe, Caroline rămase tăcută și perfect nemișcată, cu chipul impasibil. Lui Nash, propriile cuvinte îi răsunau în cap ca un ecou supărător, dar știa că nu și le mai putea retrage. Erau adevărate. Iar Caroline merita să știe.

Într-un final, ea se așeză mai aproape de el și își trecu degetele peste buzele lui, iar el resimți acea atingere simplă în piept, în măruntaie, în fiecare terminație nervoasă. Privirea ei caldă îl învălui. Își lipi buzele de ale lui într-un sărut ce semăna mai curând cu o promisiune.

— Nu renunț la tine încă.

Voia să îi spună să nu își piardă timpul. Să îi spună că el nu merita iubire și că în mod clar nu o merita pe ea. Dar o cunoștea deja pe Caroline și știa că nu va bate în retragere. La un moment dat urma să vadă singură adevărul. Dacă petrecea suficient timp alături de el, avea să descopere că el nu-i putea oferi ce-și dorea.

— Ar trebui să plec, zise, pe jumătate cu regret, pe jumătate cu ușurare. Încearcă să dormi. Trebuie să te odihnești înainte de ieșirea noastră de mâine-seară.

Micul zâmbet care îi înflori pe buze îi transmitea lui

Nash că ea își dădea seama foarte bine că el schimbase intenționat subiectul și că era dispusă să treacă asta cu vederea – deocamdată.

— O să trimiți anunțul la ziar mâine?

— Da, o asigură el, dându-se jos de pe pat și punându-și haina și ghetetele. E ceva ce ți-ai dori în mod special să adaug în anunț?

— Descrierea mea fizică, mă gândesc. Fără vreo referire la hainele pe care le purtam.

— S-a făcut, spuse el, bucuros că discuția revenise pe un teritoriu sigur, cel al analizei și al acțiunii, nu al sentimentelor și emoțiilor.

Ea își trecu picioarele goale peste marginea patului.

— Stai! Să includem și o referire la semnul meu din naștere? Dacă răspund mai mulți la anunț, putem scurta lista.

— Bună idee. Vom menționa că ai un semn distinctiv, din naștere, și vom vedea câți sunt capabili să îl descrie. Îi zâmbi încurajator. Mâine voi fi plecat aproape toată ziua, dar în drumul către Grey Goose te voi informa despre cum au decurs lucrurile.

Ea îl conduse la ușă și îl trase apoi spre ea pentru un ultim sărut, atât de pur și dulce că lui Nash îi venea să o ia în brațe și să o ducă înapoi în pat. Dar ea se desprinsese și îl împinse ușor pe ușă.

— Nu uita că mâine trebuie să arăți a fierar, șopti ea. Noapte bună, Nash.

Capitolul 12

Nu îngădui nimănui să te mustre pentru că visezi cu ochii deschiși. Dacă unul sau altul te ia peste picior pentru că ești pierdută în gânduri e doar pentru că e intrigat de tine și de expresia ta visătoare. Lasă-i așa, nedumeriți.

Răzbunarea debutantei

A doua zi de dimineață, imediat ce Caroline și Delilah sfârșiră micul dejun, Delilah puse ceașca jos și afișă un zâmbet de pisică sătulă.

— Am o mică surpriză pentru tine, spuse ea. Vino cu mine în salonaș!

Caroline își urmă prietena, fiindu-i recunoscătoare pentru diversiune. Dormise bine, dar se trezise la fel de confuză ca în fiecare zi de la accident. Tot nu își amintea cine era, dar de la o zi la alta se atașa tot mai mult de Nash și de Delilah. Dacă anunțul urma să dea rezultate, așa cum sperau ea și Nash, ar fi apărut cineva care știa cine era, iar ea va fi nevoită să îl părăsească pe Nash și să se întoarcă acasă. Ce urma să se întâmple cu ei după aceea... depindea de cine era Caroline. Dacă se vădea că era măritată, logodită sau singură. Dacă se vădea că e o lady, o fată obișnuită, din popor sau o servitoare. Posibilitățile erau nenumărate.

Nash pretindea că nu era capabil de o dragoste profundă și arzătoare. Dar ea simțise altceva. Îl văzuse noaptea la căpătâiul ei. Auzise vocea gătuită de emoție când îi vorbise despre Emily și tatăl lui și se bucurase de felul în care îl văzuse râzând cu Delilah. Simțise tandrețea din atingerea lui și pasiunea din sărutările lui. Putea iubi, se putea abandona dragostei, dacă și-ar îngădui să o facă. Caroline intră în salonaș și se lăsă în fotoliul de lângă focul ce ardea mocrnit și îmbietor. Delilah scoase ceva dintr-un sertar al biroului, ascunse obiectul la spate și se apropie de Caroline.

— M-am gândit la discuția noastră de ieri, începu ea. Și la faptul că ai simțit o conexiune cu *Răzbunarea debutantei*.

— Așa este, confirmă Caroline. E ca și cum sunt vag conștientă de ceva. Ca și cum îmi amintesc ceva dintr-un vis, dar numai pe jumătate... și totul e parcă învăluit în ceață.

— Bun, am convenit amândouă că nu ești cea care desenează ilustrațiile, dar poate ești chiar autoarea rubricii, spuse Delilah veselă.

— Sau poate sunt o prințesă dintr-un regat minuscul, dar foarte bogat, râse Caroline. Totul e probabil. Dar nu și posibil.

— Așa o fi, ridică Delilah din umeri. Dar ai putea să-ți testezi talentul la scris. Scoase de la spate un mic caiet îmbrăcat în piele și i-l înmână lui Caroline. Ce părere ai?

Caroline își trecu mâinile peste pielea moale, de foarte bună calitate, și răsfoi paginile fine.

— Este minunat. Parcă prea frumos ca să scrii în el.

— Prostii! Delilah se așează pe fotoliul din fața prietenei ei și se aplecă în față. Scrie în el dacă simți nevoia. Ai putea încerca să scrii un mic articol sau pur și simplu să ții un jurnal. Într-o bună zi, când vei descoperi cine ești, poate chiar o prințesă dintr-un regat minuscul, dar foarte bogat, vei vrea să-ți amintești acest episod special din viața ta. Le vei spune credincioșilor tăi supuși această poveste fascinantă, iar ei o vor transmite din generație în generație până se va transforma în legendă.

Caroline râse.

— În cazul acesta, ar trebui să mă asigur că le spun o poveste grozavă.

Delilah îi zâmbi poznaș.

— Dacă nu te deranjează, aș vrea să mă descrii drept o fecioară frumoasă și bună.

— Și o luptătoare cu inima mare, completă Caroline.

— Vezi? Am știut că vei fi foarte pricepută la asta, spuse Delilah.

Caroline strânse caietul la piept, emoționată de gestul prietenei ei.

— O să-l prețuiesc toată viața. Îți mulțumesc.

O îmbrățișă tare pe Delilah și-și înghiți nodul din gât.

— Mă bucur că-ți place, răspunse Delilah cu căldură. Sper să-ți aducă un pic de alinare.

— Mi-a adus deja, o asigură Caroline. Și ai dreptate, nu va fi nimic rău în a scrie un mic articol. Cine știe, poate cuvintele vor izvorî pur și simplu din mine. Nu am nimic de pierdut. Ezită o clipă, apoi întrebă: Există măcar zvonuri despre autoare? Despre cine ar putea fi?

Chipul luminos al lui Delilah se umbri. Fata clătină din cap.

— Îți imaginezi ce urmări ar fi dacă s-ar afla cine e autoarea? Ar fi exclusă din înalta societate și se va vorbi despre ea doar în șoaptă și cu compătimire. Mă rog ca asta să nu se întâmple niciodată.

Caroline se înfioră.

— Și dacă rubrica e scrisă de un bărbat?

— Aș spune că nu va suferi consecințe atât de grave, spuse Delilah sec. Dar citind fiecare articol din rubrică, în detaliu, sunt convinsă că autorul e femeie. Înțelege nuanțele și neajunsurile peșitului și le prezintă cu mare acuratețe, din punctul de vedere al femeii.

— Tind să fiu de acord, îi țin uisonul Caroline. Asta reduce posibilitățile la aproximativ jumătate din populația Londrei.

Ochii albaștri ai prietenei ei sclipeau.

— Încă de la primul articol din rubrică, speculațiile au început să curgă cu duiumul, dar eu am o teorie.

Caroline se așeză, ascultând cu atenție.

— Sigur e cineva care are acces la marile baluri, în saloanele cele mai faimoase și petrecerile aristocrate. Dar cred că este undeva între cele două lumi – nu e nici exclusă, dar nici pe de-a-ntregul acceptată în sânul elitei londoneze.

— Da, sunt argumente bune. Caroline se gândi la articolele pe care le analizase cu atenție mai devreme și surâse. Oricine încurajează tinerele să bea pe ascuns coniacul taților și fraților lor nu respectă întocmai strictețea regulilor sociale.

Delilah îi aruncă un zâmbet poznaș.

— Mai mult, ne recomandă priviri fierbinți, cărți interzise și să visăm cu ochii deschiși. Nu e de mirare că se străduiește să rămână anonimă.

— Cu siguranță nu mi-aș dori să o deconspir, dar nu știu de ce am sentimentul că ea este cumva cheia identității mele.

Caroline se duse la fereastră, trase draperiile groase

și privi înspre piață. Văzu gentlemen care se plimbau răsucindu-și bastoanele, dădace care stăteau de vorbă în timp ce împingeau cărucioare, doamne și domnișoare cu umbreluțe de soare. Dincolo de pereții casei ducelui, viața își urma ritmul obișnuit. Toată lumea părea că se îndreaptă spre locuri noi și interesante, în timp ce ea era ținută de locul ei, fără vreo perspectivă cât de mică.

*

Nash și Caroline stăteau alături în birja care îi purta pe străzile întunecate ale Londrei, iar el număra în minte felurile în care de planurile lor se putea alege praful. Delilah s-ar putea trezi și ar descoperi că și el și Caroline au dispărut. Unul dintre clienții speluncii i-ar recunoaște deghizarea lui Caroline. S-ar putea trezi implicați într-o altă încăierare.

Dar, dacă era sincer cu el, trebuia să accepte că motivul real al îngrijorării lui era reacția pe care Caroline ar putea-o avea întorcându-se la locul accidentului. Tânăra își dorea cu disperare să își recapete memoria, iar el... și el își dorea asta. Dar nu își dădea seama ce avea să însemne pentru el și pentru forma neconvențională în care se curtau unul pe celălalt, dacă asta se putea numi ceea ce se petrecea între ei. Nu fuseseră prezentați unul celuilalt în vreo sală de bal sau într-un parc, în timpul unei plimbări. Nu îi știa numele complet, și nici ea nu și-l știa. Dar, cu toate că nu petrecuse decât o săptămână în compania ei, nu își putea imagina viața fără ea. Lucrurile luaseră o turnură primejdioasă. O privi în timp ce se uita pe geam. Își aminti că era prima dată când ieșea din casă de când se lovise la cap.

— Ți se pare ceva cunoscut? o întrebă el.

Ea continua să se uite la clădirile pe lângă care treceau, la prăvălii, la piețe și străzi de parcă ar fi dispărut toate dacă își desprindea ochii de la ele.

— Nu în sensul că-mi amintesc să fi fost în aceste locuri, dar...

— Dar? o încurajă el.

— Simt cumva că aparțin acestor locuri. Are vreun pic de sens ce spun?

— Da.

Nash și-ar fi dorit să îi spună că poate instinctul îi transmitea că îi aparținea lui, dar în loc de asta îi luă mâna și i-o ținu într-a lui, regretând că amândoi purtau mănuși groase din piele.

— Nu uita, îi spuse, orice amănunt care îți compromite deghizarea te pune în pericol. Așa că încearcă să nu vorbești. Rămâi aproape de mine. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu zâmbi!

Ea îl privi cu o expresie deopotrivă sfidătoare și adorabilă.

— Din clipa în care coborâm din trăsură, îți promit că voi fi aproape de tine, tăcută și morocănoasă.

— Așa și trebuie dacă vrei să avem cea mai mică șansă să-i ducem de nas pe cei de-acolo. Îi privi genele lungi și bărbia ca de elf. Să sperăm că lumina dinăuntru e slabă, iar clienții sunt beți și bine dispuși.

Când trăsura opri, ea trase aer în piept, îi strânse ușor mâna, apoi i-o lăsă.

— Acum e-acum, spuse, iar pe chipul frumos i se citeau toate speranțele și temerile legate de acea seară.

— O să fie bine. Ai încredere în mine, o încurajă el.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu o ia de talie când coborî din trăsură sau să nu-și pună mâna pe șoldurile ei. În următoarea jumătate de oră, aveau să fie un fierar și ucenicul lui. Își trase pălăria mai pe ochi și păși spre ușa speluncii.

— Haide!

Caroline îl urmă îndeaproape, privind cu atenție exteriorul de la Grey Goose, cu ferestrele sale mari și afumate. Intrară și nimic din ce văzu înăuntru nu i se păru cătuși de puțin cunoscut. Spera în continuare că se va ivi ceva care să-i stimuleze memoria. Nash traversă localul destul de gol, alege o masă dintr-un colț și se așează pe o bancă de lemn. În centrul încăperii, bărbatii de la o masă

jucau cărți. La altă masă, un individ cânta cântece deocheate și încerca să le pipăie pe chelnerițe. Mirosul acru de alcool, fum și urină o cuprinsese cu totul, iar Caroline își stăpâni cu greu greața.

— Ești bine? Întrebă Nash încet.

Ea deschise gura să îi răspundă, apoi își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse și dădu din cap în semn că da, era bine.

O barmaniță se apropie și-i aruncă lui Nash un zâmbet languros.

— Beți ceva, domnilor? Întrebă ea, fără să îi arunce lui Caroline nicio privire.

— Două beri, spuse Nash.

Femeia își țuguie buzele roșii și se uită peste umăr la Nash în timp ce se îndrepta spre bar, mișcându-și lasciv șoldurile. Nash o privi pe Caroline ca și cum încerca să se scuze.

— Aici te-am văzut prima dată în acea seară. Stăteai singură chiar în acest loc și arătai aproape ca acum.

Caroline se foi pe banca tare, întrebându-se cum era posibil să nu își amintească absolut deloc că fusese în acel loc în urmă cu câteva zile. Își puse palmele pe masă, lăsându-și degetele să pipăie toate zgârieturile și crăpăturile lemnului, așteptând ca o amintire cât de mică să înceapă să prindă rădăcini. În zadar.

— Era mai aglomerat atunci, continuă Nash. Era mai devreme, iar clienții veneau în valuri. Probabil erau muncitori de la docuri.

Barmanița se întoarse și puse halbele pe masă atât de apăsător, că berea aproape sări din ele. Și, în loc să îi lase să bea, îl luă pe Nash de gât și îi șopti ceva la ureche. El clătină scurt din cap, iar ea se retrase, ușor vexată.

Caroline luă o înghițitură sănătoasă de bere, iar el o privi și ridică o sprânceană. Drept răspuns, ea ridică halba și îi adresă un toast tăcut, apoi bău jumătate din conținut. În câteva clipe, berea amară îi încălzi stomacul și-i detensionă membrele. Nash rămase cu halba în aer și o privi peste masă cu o expresie impasibilă. Treptat, colțurile

gurii i se arcuірă într-un zâmbet.

— Noroc! îi spuse, apoi bău.

Farmecul lui o făcea să se topească și simți cum îi vine să zâmbească.

— Nu! îi șopti el, ghicindu-i intenția. Să știi că exact zâmbetul te-a trădat data trecută.

Zâmbetul?

Drept răspuns la întrebarea ei nerostită, Nash continuă să îi explice:

— Am intervenit și ți-am ținut partea în fața acelor indivizi, iar tu mi-ai zâmbit. Atunci mi-am dat seama că nu erai ce părai.

Ea se încruntă și încercă să își amintească. Să se imagineze făcând lucrurile pe care i le descria Nash. Nimic nu-i părea real sau măcar verosimil, iar cumva asta o speria mai mult decât relatarea lui despre ce se petrecuse.

— Cred că e tulburător să auzi toate aceste lucruri și să nu-ți aduci aminte nimic, spuse el cu blândețe. Îmi pare rău.

Expresia lui îndurerată o făcea să își dorească să se ridice de pe bancă, să se așeze la el în poală și să-l sărute pe gură. Și probabil că asta ar fi făcut dacă nu era îmbrăcată în băiat. Dar cel mai important lucru în acele momente era să se amestece în mulțime și să scape neobservată, așa că se limită la a-și întinde un picior sub masă în așa fel încât să îi atingă cu genunchiul coapsa. Privirea lui caldă o țintui pe a ei, iar tensiunea dintre ei îi zbârli firișoarele de păr de pe brațe.

Dintr-odată, simți că nu mai avea răbdare și că voia să plece cât mai degrabă din tavernă. Crezuse că va găsi niște răspunsuri, dar glumele grobiene, mirosurile înțepătoare și muzica odioasă îi păreau la fel de străine ca o limbă pe care nu o mai auzise vreodată și pe care nu o înțelegea.

Îl credea pe Nash, credea că fusese într-adevăr în acel loc. Dar asta nu însemna că *aparținea* acelui loc. Privi înspre ușă și făcu un semn cu capul, într-o cerere mută.

— Ești gata să plecăm? întrebă el.

Când ea încuviință, el lăsă câteva monede pe masă și se ridică. Ea se strădui să nu-i privească umerii largi și spatele puternic în timp ce-l urma către ușă. Aștepta cu nerăbdare să ajungă în siguranța unei birje unde va fi liberă să vorbească, să zâmbească și...

O mână caldă și umedă o prinse de încheietura mâinii, oprind-o și răsucind-o.

— Te recunosc, spuse o barmaniță înaltă, cu obrajii mult prea dați cu roșu. O apucă pe Caroline de braț și o aduse mai la lumină. Ești același băiat... de fapt, fătuca de-a căzut și n-a mai știut de ea acum câteva seri.

Fir-ar! Caroline privi disperată spre Nash care aproape că ajunsese la ușă și nu observase ce se petrecea. Înghiți în sec, se uită înspre barmaniță și făcu semn din cap că nu.

— Zici că nu? Ia zi-mi cum te cheamă, băiete!

Caroline se smuci și se eliberă din strânsoare, atrăgând atenția unor indivizi îndesați de la o masă din apropiere, care credeau că o hărțuiește pe cea care îi servea. Se ridicară și-i ținură calea. La naiba, unde era Nash?

Era pe cale să o ia la goană, când el își croi drum printre cei doi indivizi, o apucă de umeri și o trase după el spre ușă.

— Nu pot să te scap din ochi o clipă și faci ceva prostesc? Îi șopti la ureche.

— Aș fi zis că ți-ai învățat lecția, replică ea, pășind cât putea de repede în ghetetele prea mari pentru ea.

Ajunseră în stradă, iar Nash se uită în urmă.

— Se pare că ne urmăresc. Poți să alergi?

— Absolut.

Nu își amintea câtuși de puțin să fi fost vreo alergătoare antrenată, dar mușchii picioarelor ei știau exact ce au de făcut și de-abia așteptau să se pună pe treabă.

— Sper să ții pasul, îi spuse ea, făcându-i cu ochiul.

Ea porni într-o alergare ușoară, căci îi era greu să fie mai rapidă în acele ghetete care nu îi veneau. Nash era în urma ei, la doi pași, protejând-o de urmăritori. Un amestec intens de teamă și de încântare îi ținea în mișcare

picioarele și brațele. Dar după câteva străzi, simți că una dintre ghetе îi cade din picior.

— Aproape că am scăpat de ei, spuse el.

Ea se întoarse spre el, cu răsuflarea aproape tăiată.

— Îmi cade o gheată.

Nash se încruntă și privi în urmă spre bărbații care încă se țineau după ei.

— Cred că peste câteva străzi o să găsim o birjă. Se lăsa pe vine și își puse mâinile pe genunchi. Hopa sus!

— Poftim?

El arată cu degetul înspre urmăritori.

— Ia-mă de gât și urcă-te în cârca mea! O să te car eu.

— Ești nebun!

Urmăritorii se tot apropiu.

— Nu ne place să alergăm după cai verzi pe pereți! strigă unul dintre ei, cu glasul dogit.

— N-o să te scap, îi promise Nash. N-o să las să ți se întâmple nimic rău.

Caroline simți o căldură plăcută inundându-i pieptul.

— Prea bine.

Îi cuprinse gâtul cu brațele și el îi ridică genunchii. Înainte să poată privi peste umărul lui, el deja o rupea la fugă... iar ea râdea în hohote. Poate din cauza brizei pe care o simțea pe față sau a faptului că picioarele îi erau încolăcite în jurul mijlocului lui. Poate din cauza deghizării ei și a felului în care, probabil, arătau împreună. Cert era că râdea și că în sufletul ei râdea pentru că era cu Nash și, cel puțin pentru o noapte, erau încântător de liberi și trăiau o aventură pe care niciunul nu avea să o uite.

Trecură de colțul străzii, iar Caroline ochi o birjă care aștepta clienți.

— Uite acolo! îi arată ea.

Nash o lăsa jos și urcară împreună în trăsură. El îi dădu indicații vizitiului, apoi se așeză lângă ea.

— Am scăpat, îi spuse, când birja se urni. Ești bine?

Ea își scoase pălăria și se rezemă de umărul lui.

— Mai mult decât bine.

— Și memoria ta?

Caroline clătină din cap.

— Aveam așteptări mari, dar mă tem că n-am recunoscut pe nimeni de-acolo.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Să nu-ți pară. Îi atinse gâtul cu buzele. Pentru că în fuga noastră mi-am dat seama de ceva, continuă ea. Când sunt cu tine, indiferent unde suntem și ce facem, simt că aici e locul meu.

Capitolul 13

Trupul bărbătesc apare adesea în arta clasică și de aceea există scuze pentru cine crede că a văzut tot ce era de văzut. Numai că până nu îl vezi cu adevărat... nu știi nimic.

Răzbunarea debutantei

Nash nu fusese nicicând mai bucuros să vadă interiorul unei birje. Din clipa în care o pierduse din vedere pe Caroline, îi sărise inima din piept. Mai întâi de teamă, teama paralizantă că i se întâmplase ceva cumplit, apoi din pricina cursei lor nebunești pe străzile Londrei. Dar acum Caroline se sprijinea de el și vorbea despre sentimentul de apartenență și îl privea cu ochii aceia verzi și strălucitori de parcă ar fi fost cine știe ce erou. Ceea ce nu era. Dar stând lângă ea, învăluit în strălucirea ei radioasă, aproape că se simțea un erou.

— Sper că seara asta nu a fost dezamăgitoare, spuse el.

O parte din el se bucura că nici măcar la vederea tavernei memoria nu îi revenise. Pentru că, odată ce-și va cunoaște identitatea, va pleca acasă.

— Dezamăgitoare? Nici gând! Cum să fie dezamăgitoare? M-am îmbrăcat în băiat, am băut bere într-o tavernă și, cu puțin ajutor, am fost mai rapidă decât

ticăloșii aceia beți.

— Și ai supraviețuit întregii aventuri, ca să o poți povesti cândva, o tachină el.

Ea râse.

— Nu sunt convinsă că e genul de povestioară pe care le-o voi împărtăși nepoților, dar așa e, am supraviețuit.

— N-aș îngădui să ți se întâmple ceva.

— Știu, spuse ea, și își strecură mâna într-a lui.

Rămaseră tăcuți tot restul drumului. Dar de fiecare dată când el îi strângea mâna, ea zâmbea cu un aer visător. Când degetul lui mare îi trasa cercuri imaginare în palmă, buzele ei se întredeschideau. Și de fiecare dată când ea își lipea coapsa de a lui, el se întărea aproape dureros.

Birja îi lăsă la o intersecție indicată de Nash, la o stradă de locuința lui. Nu voise ca vizitiul să facă legătura între cei doi clienți cam ciudați și locuința ducelui de Stonebridge. El și Caroline coborâră și încercară să își dezmoțască picioarele.

— O să te doară mușchii mâine, îi spuse el.

— Va fi meritat, răspunse ea mândră. Să-mi simt inima bătând nebunește și să-mi simt picioarele arzând. Să mă simt... *vie*.

— Cred că știi ce spui.

Adevărul era că se simțea viu în preajma ei. Chiar dacă nu făceau decât să ia micul dejun. O conduse către intrarea din spate, oprindu-se în dreptul porții care ducea către grădină.

— Dacă ne vede cineva, n-o să fie ușor să explicăm de ce suntem îmbrăcați așa, șopti el.

— Atunci am face bine să nu ne lăsăm văzuți, șopti și ea zâmbind.

Se rezemă de gard și își scoase ghetete. El le luă la subraț și o conduse în casă și apoi pe scara din spate. Își ținu respirația pe holul care ducea spre camera ei și nu își dădu seama de asta decât când Caroline era deja în siguranță înăuntru.

În clipa în care închise ușa în urma lui lăsă ghetete să

cadă pe podea, iar Caroline îi sări în brațe. Brațele ei îi cuprinsesă umerii. Șoldurile i se unduiră spre ale lui. Buzele lor aproape că se zdrobiră într-un sărut deopotrivă sălbatic și primar. El o ridică, iar ea își încolăci picioarele în jurul lui. Își înfipse degetele în părul lui.

— Caroline, murmură el, n-ar trebui să ne lăsăm duși de val.

Ea se desprinse din sărut și îl privi fix în ochi.

— Vreau să mă ia valul. Cu tine. Știu că nu e ceva permanent – nu poate fi. Dar dacă zilele noastre împreună sunt numărate, nu vreau să le irotesc.

La naiba, era greu să îi reziste. O lăsă să alunece ușor până o aduse cu picioarele pe pământ la propriu.

— Cât de intens să te ia valul? o întrebă.

Ea se lipi de el și-și trecu degetele peste buzele lui.

— Vreau să-ți văd trupul, să-ți simt pielea lipită de a mea. Vreau să experimentez pasiunea... și plăcerea.

Nash înghiți în sec, uimit și impresionat de încrederea pe care i-o arăta.

— Ești sigură? Chiar dacă încă nu ți-ai recăpătat memoria?

— Știu deja suficient de multe lucruri despre mine. Și despre tine.

Nu pot explica exact ce se întâmplă între noi, dar am nevoie de asta. Și cred că și tu ai.

— Poate.

Sângele îi fierbea deja. Chiar avea nevoie de Caroline – în mai multe feluri decât era dispus să recunoască.

Ea îi privi cu ardoare chipul frumos, incitată de pasiunea pe care i-o citea în ochi.

— Va trebui să scăpăm de hainele astea, punctă ea ceea ce era evident.

— O să scăpăm. Dar nu e nicio grabă, zâmbi el.

Era un zâmbet încărcat de promisiuni.

— Nu e grabă? Întrebă ea, fără să se mai obosească să își mascheze scepticismul.

Trupul îi pulsa. Avea nevoie de el și o simțea în fiecare fibră.

— Crede-mă.

Îi surâse amuzat, o întoarse cu spatele și o lipi de pieptul lui. În timp ce-i scotea cămașa din pantaloni începu să o sărute pe gât, barba lui zgâriindu-i ușor pielea. Mâinile lui mari și calde își croiră drum sub cămașa ei, mângâindu-i pielea sensibilă de pe abdomen și urcând spre pieptul înfășurat cu banda de mătase.

Caroline nu-și dorea decât să rupă strânsoarea și să rupă și hainele de pe el, ca să nu mai existe nicio barieră între trupurile lor. Dar el voia să o ia încet. Cu toate că ea rezista cu greu tentației de a trece cât mai degrabă la cele mai bune părți. Se lipi și mai tare de el și gemu ușor când el îi ridică agonizant de încet cămașa, trecându-i-o peste abdomen, peste sâni și apoi peste cap. O lăsă să cadă și o întoarse pe Caroline cu fața spre el. Tot ce cuprindea cu ochii – buzele ei, umerii ei, șoldurile ei – se încălzi sub privirea lui apreciativă.

— E rândul meu, spuse ea, trecându-și mâinile peste pieptul lui puternic și pe sub gulerul hainei.

Cu o încetineală studiată, îi trase haina de pe umeri, simțindu-i sub palme mușchii puternici. Se așeză în spatele lui și-l mușcă încet de gât, în timp ce-i scotea de tot haina. Când se pregătea să îi dea jos cămașa, el o apucă de mâini.

— Acum îți dai jos pantalonii.

— Prea bine.

Îl privi fix în ochii aceia stranii și aurii în timp ce își desfăcea cureaua. Îi luă ceva mai mult să își dea jos pantalonii, dar reuși în cele din urmă să se descurce cu nasturii, apoi să-i tragă în jos peste șolduri, sub privirea lui înfierbântată. Materialul aspru îi alunecă pe coapse și pe genunchi, apoi i se adună pe glezne. Cu un zâmbet timid, se strecură afară și fu recompensată cu un sărut.

Într-un final, ea îi scoase cămașa, minunându-se de fiecare centimetru din trupul pe care i-l dezvăluia. Mușchii bine conturați ai abdomenului. Pieptul neted și sfârcurile închise la culoare. Urmări cu degetele conturul pieptului lui și-i gustă cu limba pielea ușor sărată.

Între timp, Nash îi scoase acele de păr, lăsându-i

pletele să cadă în cascadă pe umerii și brațele goale. Era nerăbdătoare să fie întinsă în pat lângă el, să-și încolăcească picioarele de ale lui, dar el se așeză pe un scaun și o trase mai aproape, între coapsele lui. Se aplecă spre ea și apucă marginile benzii cu care își înfășurase sânii.

— Toată seara am așteptat acest moment, șopti el cu o undă de uimire în glas.

Începu să desfacă încet banda mătăsoasă, desfășurându-i-o de pe piept ca și cum ar fi despachetat un cadou rar și special. Cu fiecare mișcare, banda își slăbea strânsoarea, iar ea își simțea sânii tot mai plini, până când și ultimul centimetru de mătase căzu pe podea.

— Ești superbă, Caroline.

Fața lui Nash se afla chiar în dreptul sânilor ei. Luă un sfârc între buze, cu lăcomie, și o prinse cu mâinile de mijloc. Părul ei îi învăluie pe amândoi ca o cortină întunecată, iar restul lumii parcă dispăru. Nu mai existau decât trupurile lor aproape goale, inimile care le băteau nebunește și sentimentele minunate pe care și le stârneau unul altuia. Cu fiecare atingere a lui, ea se arcuia, dorindu-și mai mult. Iar el părea că simte la fel, căci o luă în brațe cu ușurință și o duse în pat. Se întinse apoi lângă ea, rezemat într-un cot, privind-o cu nesaț.

— Nu avem de ce să ne grăbim. Putem să stăm întinși așa o vreme.

— Putem.

Și-l imaginează ținând-o în brațe, sărutând-o și jucându-se cu părul ei. S-ar delecta ore în șir astfel, bucurându-se de atingerea lui, de chipul lui magnific și de pieptul parcă sculptat.

— Un lucru am învățat după accident și după pierderea memoriei, continuă ea. Nu știi niciodată ce poate aduce ziua de mâine. Iar dacă aștepti prea mult viitorul, riști să ratezi prezentul. Sper să avem parte de mai multe nopți împreună, dar nu vreau să irosc niciuna.

Ca să fie mai convingătoare, se arcui spre el și îl sărută apăsător. El gemu și se lăsă pe spate, apoi o trase

deasupra lui. Coapsele ei îi cuprindeau șoldurile și, cu toate că încă avea pantalonii pe el, ea îi simți tăria. Odată ce se obișnuie cu noua poziție, savură senzația de putere pe care i-o dădea. Și de excitare. El o sorbea din priviri, apoi, cu un zâmbet răutăcios, o apucă de șolduri și îi arătă cum să se miște deasupra lui, stârnindu-i și mai tare dorința cu fiecare atingere. Materialul pantalonilor îi stimula carnea umedă și tensionată și amplifică nevoia pe care o simțea tot mai acut între coapse. Ea încercă să se miște încet, apoi mai repede până găsi ritmul care îi plăcea cel mai mult.

Gemetele lui Nash o ațâțau și mai mult. Niciunul nu spunea un cuvânt, dar se priveau intens în timp ce trupurile li se mișcau la unison. Părul îi cădea pe umeri și pe sâni, iar el dădu câteva șuvițe la o parte ca să i-i ia în palme și să-i ciupească ușor sfârcurile cu fiecare unduire a trupului ei.

Când plăcerea deveni aproape de nesuportat, el o dădu ușor la o parte și o întinse pe spate pe pat. În vreme ce ea se străduia să-și recapete suflarea, el începu să o sărute de la gât în jos, trasând o linie imaginară până sub sâni. Făcu mici cercuri cu limba în jurul lor, apropiindu-se fără să se grăbească, până prinse în sfârșit un sfârc între buze și îl ciupi delicat pe celălalt, înnebunind-o de dorință.

— Nash... murmură ea.

Își trecu degetele prin părul lui incredibil de des, în timp ce el continuă să o sărute tot mai jos, pe abdomen, înconjurându-i buricul cu limba. Se așeză apoi între coapsele ei, desfăcându-le cât mai mult. Degetele lui calde și sigure o atinseră și o desfăcură delicat, făcând loc pentru gura lui.

Ea icni când limba lui îi atinse miezul delicat al feminității și oftă la fiecare mișcare seducător de plăcută. Nici nu își imaginase vreodată că Nash ar săruta-o acolo și, chiar dacă era șocant ce i se întâmpla, se lăsă în voia plăcerii, încântată că și lui părea să îi placă aproape la fel de mult cât îi plăcea ei. Gemetele lui guturale îi vibrau în carne. Degetele lui o umpleau în timp ce buzele și limba lui o savurau, gustând și ațâțând acel punct ce părea să fie centrul dorinței ei. Coapsele i se încordau, iar trupul i se

arcuia ca și cum ar fi fost pe cale să experimenteze ceva extrem de dulce și foarte, foarte aproape.

Brusc, pulsația din vintre deveni tot mai puternică și mai rapidă, împingând-o parcă pe marginea unei minunate prăpăstii. Își mușcă mâna ca să își înăbușe țipetele de plăcere și se lăsă în voia senzațiilor care îi răscoleau trupul, de la primele contracții divine până la ultimele ecouri delicioase. Nash o ținu strâns în brațe pe toată durata furtunii simțurilor ce pusesese stăpânire pe ea. Îi spuse cât de frumoasă era. O liniști cu sărutări calde pe interiorul coapselor. Apoi îi zâmbi, vizibil încântat de sine. Cu părul nisipiu în dezordine și barba nerasă închisă la culoare, arăta de-a dreptul ca un seducător lipsit de scrupule, dar adorabil. Iar în acea noapte era al ei.

Nash dădu la o parte cuvertura și o înveli cu delicatețe pe Caroline, de parcă ar fi știut că mâinile și picioarele îi sunt prea grele ca să și le poată mișca singură. Doar că ea nu era încă pregătită să doarmă.

— Rămâi cu mine? îl întrebă, surprinsă de propria voce, căci parcă torcea ca o pisică.

— Sigur că da, zâmbi el, alăturându-i-se sub pătură.

— Stai, spuse ea, încruntându-se ușor. Încă ai pantalonii pe tine.

— Asta se rezolvă numaidecât.

Își desfăcu rapid nasturii și își dădu pantalonii jos, arătându-și șoldurile înguste, posteriorul ferm, picioarele musculoase și mădularul întărit. Ea se ridică o clipă, dornică să îl atingă și să îi ofere plăcere, așa cum și el îi oferise.

— Ești magnific, murmură ea, privindu-l pe îndelete și bucurându-se de imaginea trupului său gol. Pot să te ating?

— Unde vrei, gemu el. Oricând vrei.

Își trecu mâinile peste formele lui aproape sculptate, de la fese la coapse, apoi pe abdomen. Trupul lui era atât de diferit de al ei. Era forță pură. Clocotea de putere. Ezită o clipă, apoi își trecu degetele peste mădularul lui și îl cuprinse cu palma pe toată lungimea. Era tare, gros și neted. Încercă să fie foarte atentă la semnalele pe care i le transmitea Nash. La gemetele lui guturale. La ochii închiși

de plăcere. La mișcările involuntare din șolduri.

Încrezătoare că făcea bine ce făcea, îl cuprinse mai strâns cu mâna și începu să o miște mai rapid, cu presiunea și în ritmul care păreau să fie cele mai potrivite.

— Caroline, gemu el. E... e prea bine.

Încurajată de reacția lui, se aplecă și îi linse ușor vârful mădularului. Îl cuprinse apoi cu buzele, cu gura.

— Sfinte, Caroline!

Gemea și o mângâia pe păr în timp ce ea îl gusta, lingând și sugând până înțelese ce îi provoca cea mai mare plăcere.

— Ești incredibilă... Dar nu trebuie să faci asta.

Bineînțeles că nu trebuia. Dar asta voia. Și nu se opri. Nici când îl auzi șoptind cuvinte dezlânate. Nici când îi simți trupul tremurând, gata să se elibereze. Nici când strigă de plăcere.

Stors, Nash se urcă în pat, se ghemui lângă ea și îi înveli pe amândoi. O sărută cu tandrețe pe umeri, făcând-o să se înfioare. Protejați de propriul și intimul lor cocon, se ținură în brațe până când pleoapele grele li se închiseră și respirațiile li se liniștiră.

O prevenise că nu era capabil să se abandoneze și să simtă dragostea necondiționată, totală. Dar în acele momente se simțea teribil de aproape. Doar că a doua zi ea va reîncepe să își pună întrebări și să își facă griji. Iar el va reîncepe să evite să simtă.

Numai că până atunci, în acea noapte, totul părea autentic, real, perfect și exact cum trebuie. Iar Caroline nu avea să uite acele momente.

Capitolul 14

Dacă ții cu adevărat la el, vei vedea dincolo de umerii lui lați și de chipul frumos. Căci puține calități sunt mai

importante la un partener decât un suflet frumos.

Răzbunarea debutantei

Nash se întinse și se lăsă pe o parte, căutând să o atingă pe Caroline. Lângă el, salteaua încă era caldă și așternuturile păstrau mirosul ei dulce. Doar că ea nu era nicăieri.

La naiba, dormise prea mult! Avusese de gând să se trezească la prima oră și să o ducă în brațe la ea în cameră. Numai că adormise adânc, ca un copil fără griji. Și-ar fi dorit ca ea să-l trezească înainte de a pleca din pat. Ar fi profitat de ocazie ca să o sărute și, prin acel sărut, să îi transmită tot ce nu se simțea în stare să spună în cuvinte.

Noaptea precedentă însemnase ceva pentru el. Ea însemna ceva pentru el. Și, cu toate că nu putea fi bărbatul pe care ea îl merita și nici nu o putea iubi așa cum avea nevoie să fie iubită, între ei era ceva special. Poate că memoria urma să îi revină. Sau poate nu. În orice caz, cu siguranță exista un viitor pentru ei.

Se ridică din pat, luă de pe scaun hainele în care fuseseră deghizați și le îndesă într-un sertar al biroului. Voia să se bărbierească și să se îmbrace cât mai degrabă, așa că își chemă valetul. Spera să o vadă pe Caroline la micul dejun înainte să plece pentru restul zilei și, în același timp, își făcea planuri să o revadă și în noaptea ce urma să vină. Era obligatoriu să țină totul la secret, dar era decis să o câștige. Și să găsească o modalitate de a fi împreună.

Jumătate de oră mai târziu intră în salon și o găsi pe Delilah luând micul dejun singură.

— Bună dimineața! spuse el așezându-se și turnându-și cafea.

Luă o înghițitură din lichidul fierbinte și amar și arătă înspre scaunul liber de la masă.

— Unde e Caroline?

— E încă în pat, răspunse Delilah. Mă bucur din suflet că se odihnește atât de bine. Somnul e cel mai bun medicament pentru ea.

— Fără îndoială, răspunse el, încercat de un vag

sentiment de vinovăție.

El și Caroline stătuseră treji până la ore mici din noapte, dar cel puțin acum se odihnea.

— Mă bucur că te am doar pentru mine în dimineața asta, continuă el. Voiam să stăm de vorbă.

— Da? Despre ce? Întrebă Delilah, iar gestul nervos cu care începu să își aranjeze buclele trăda faptul că deja era în gardă.

— Despre tendința mea de a fi protector în ceea ce te privește. De a fi exagerat de protector în ceea ce te privește, recunosc el, când Delilah ridică ironic o sprânceană.

Ea lăasă jos furculița și deveni foarte atentă.

— Aveai 18 ani când ai devenit răspunzător pentru soarta mea. Abia dacă erai tu însuși adult. Iar eu eram o copilă, o școlăriță. În multe feluri, tu te-ai purtat față de mine ca un tată mai mult decât o făcuse tatăl nostru.

Nash strânse buzele. Tatăl lor fusese un bărbat care deținuse mereu controlul asupra lor, dar fusese, totodată, distant. Nu râdea cu ei, nu îi îmbrățișa, nu discuta cu ei. Existau șanse ca și Nash să devină la fel.

— Am făcut multe greșeli, dar nu mi-am dorit decât să te știu fericită și în siguranță. După ce i-am pierdut pe tata și pe Emily, plecarea din Londra mi s-a părut cea mai bună idee. Aveam nevoie de timp să jelim și să ne adunăm fără să fim mereu sub lupa societății.

— Așa este, fu de acord Delilah. E absolut de bun-simț ceea ce spui.

— Numai că, pe măsură ce șederea la țară se prelungea, îmi doream tot mai puțin să ne întoarcem în oraș. Casa asta este plină de amintiri. Urc scările și parcă o văd pe Emily coborând. Ies în grădină și îi aud râsul. Așa că am evitat să ne întoarcem și nu a fost corect față de tine, explică el ridicând din umeri.

Delilah îl privea, iar ochii ei albaștri erau plini de înțelegere și compasiune.

— Ei bine, acum suntem aici. Asta e important. Tot ce te rog este să mă lași să iau singură anumite decizii, și nu

mă refer la ceea ce citesc sau la croiala rochiilor. Merit să petrec timp cu acel gentleman pe care să îl aleg eu.

Din reflex, Nash strânse din dinți și îi aruncă o privire severă, apoi se controlă și numără până la trei înainte să îi vorbească.

— Sunt de acord, chiar simt. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să te văd că te îndrăgostești și te așezi la casa ta alături de un bărbat bun și onest.

Ea miji ochii și îl scrută cu atenție.

— De ce simt că urmează un „dar”?

— Pentru că s-ar putea să dureze ceva până găsim un bărbat bun și onest în acest oraș, spuse el sec. Aș prefera să nu te pripești. Mergi la câteva sezoane de bal ca să îi cunoști pe toți burlacii eligibili și să ajungi să le cunoști adevărata natură. Ne-am ținut multă vreme departe de societatea londoneză și ai nevoie de ceva timp ca să ajungi să o înțelegi și să vezi ce poate ascunde.

— Sună de parcă m-ai încuraja să experimentez latura mai întunecată a Londrei, spuse Delilah ușor nesigură.

— Ba deloc, o contrazise el. Dar aș vrea să ai deja ochii larg deschiși când intri în sarabanda asta a curtării și a peștitului. Bărbații nu sunt întotdeauna așa cum par, iar mulți dintre ei ar profita de o tânără atât de bună și de generoasă ca tine.

— Nu simt naivă, Nash!

Se încruntă și își încrucișă brațele la piept, în mod clar jignită.

Doamne, nimic nu era în stare să spună cum trebuia! Delilah continuă să îi țină piept.

— Află că mă pricep destul de bine să judec caracterul oamenilor și nu mi-aș oferi niciodată inima cuiva care nu e demn de ea.

— Mă bucur să aud asta, oftă Nash.

— Dar Lord Brondale nu mi-a dat absolut niciun motiv să nu-i acord încrederea mea. Din contră. Este curtenitor, atent și respectuos. Și, cu toate acestea, tu nu ești de acord să mă curteze.

— Așa este. Sunt convins că față de tine face eforturi

să se pună în cea mai favorabilă lumină. Dar sunt lucruri despre el pe care nu le cunoști.

Delilah își dădu ochii peste cap exasperată.

— Atunci de ce nu îmi spui ce știi? Împărtășește-mi informațiile și îngăduie-mi să decid singură dacă Lord Brondale îmi merită sau nu inima.

Nash se ridică de la masă și începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Caroline îl încurajase să fie sincer cu sora sa și avea de gând să îi dea ascultare. Chiar dacă adevărul despre Lord Brondale avea să îi frângă inima. Era mai bine să afle ce era de aflat înainte să își piardă complet capul după el.

— Are datorii foarte mari la jocuri de noroc, începu Nash.

— La fel precum cel puțin trei sferturi dintre bărbații din Londra, replică Delilah, ridicând din umeri. Continuă!

— Se laudă mereu că are de gând să-și trăiască burlăcia cât mai intens posibil până va găsi o mireasă bogată, mai spuse Nash.

Delilah se întunecă un pic la față.

— Poate doar se laudă, cum ai spus și tu.

— Mă tem că nu, spuse Nash cu regret în glas. Brondale e implicat într-un pariu extrem de nelalocul lui. Termenii sunt descriși foarte clar în registrul de pariuri de la clubul meu și semnătura lui e limpede. Natura pariului arată că individul nu are pic de respect față de femei.

Delilah se încruntă.

— Ce fel de pariu?

Nash ezită.

— Cred că e îndeajuns să spunem că este un nemernic fiindcă i-a trecut fie și o clipă prin minte un astfel de gând.

— Înțeleg.

Delilah puse șervetul pe masă, și Nash observă că îi tremurau mâinile.

— Îmi pare rău... cred că e greu să înduri să auzi astfel de lucruri, spuse el.

— Mi-ai dat teme de gândire, spuse ea încet. Cred că

mă duc la mine în cameră să mă odihnesc un pic.

— Eu ies în oraș, dar mă întorc la cină. Tu ce planuri ai?

— O să stau cu Caroline cam toată ziua. Și mă întâlnesc cu croitoreasa după-amiază. Am cerut să facă unele modificări la rochia pe care o voi purta la balul de săptămâna viitoare. N-ai uitat de bal, așa e?

— Sigur că nu, trânti el o minciunică.

Delilah îi zâmbi, semn că nu se lăsa păcălită.

— Mă bucur că am stat de vorbă, Nash.

Se ridică de la masă, se apropie de el și îl sărută pe obraz, apoi ieși din încăpere. Una peste alta, discuția cursese mult mai bine decât se așteptase el. Fără lacrimi, fără crize, fără obiecte aruncate. Ar fi trebuit să se simtă mai bine. Dar, în mod ciudat, nu se simțea. Avea sentimentul clar că, în ce-o privea pe Delilah, necazurile pândeau după colț.

*

Se făcuse deja târziu când Caroline se trezi și se îmbracă. Nu se putea abține să nu se gândească la noaptea petrecută cu Nash. Își amintea de adrenalina care o cuprinsese când scăpaseră de ticăloșii care îi urmăriseră. De fiorii care o străbătuseră când el îi desfăcuse banda de mătase cu care își înfășurase sânii. Și își amintea în special de orele de plăcere de care avuseseră parte în patul lui uriaș. Întreaga noapte fusese o aventură incredibilă pe care avea să o prețuiască pe vecie.

Coborî cu gândul să ia un mic dejun ușor, cu ceai și pâine prăjită, apoi se opri în salonaș, cu gândul că o va găsi acolo pe Delilah. Numai că salonașul era gol. Se duse în camera prietenei sale, dar nici acolo nu era nimeni.

O cameristă tânără cu părul cânepiu apăru pe hol, ducând în brațe un morman de lenjerie.

— Domnișoara Delilah a ieșit să facă o plimbare în parc, explică ea zâmbind. Iar după-amiaza se duce la croitoreasă. Pe mine mă cheamă Winnie. Molly mi-a spus să

văd ce faceți și să vă ajut cu orice aveți nevoie.

— Nu am nevoie de nimic, mulțumesc, spuse Caroline. Dacă întreabă cineva de mine, sunt în camera mea.

Imediat ce închise ușa după ea, deveni conștientă de realitatea cruntă că, de fapt, nimeni nu întreba de ea. Nimeni nu o căuta. Sau, dacă o căuta cineva, nu avea idee că locuia în casa ducelui de Stonebridge. Însă anunțul pe care Nash îl pregătise pentru a fi publicat în ziar avea să remedieze situația. Deschise din nou ușa și ieși pe hol, unde camerista ștergea de praf măsuta de lângă scară.

— Winnie, de fapt chiar aș avea nevoie de ceva. Se întâmplă să ai un exemplar din ziarul de azi?

Winnie înclină capul cu un aer gânditor.

— Cred că da, domnișoară. Dați-mi două minute și vi-l aduc.

— Mulțumesc, spuse Caroline din toată inima, apoi se întoarse în camera ei.

Era ferm hotărâtă să nu își irosească dimineața, așa că se duse direct la birou, trase sertarul și scoase caietul pe care i-l făcuse cadou Delilah. Găsi un toc, introduse penița în călimara cu cerneală și privi țință pagina goală. Pagina foarte *goală*.

Cum să înceapă? Primul text din caiet, din ceea ce voia să devină un fel de jurnal al ei, trebuia să fie special, căci stabilea tonul general al tuturor textelor ce aveau să urmeze. Delilah o încurajase să scrie despre pierderea memoriei și despre sentimentele pe care le trăia de atunci. Pe de altă parte, era absolut liberă să scrie orice - o povestioară, o poezie sau chiar o listă de cumpărături. Aruncă o privire prin cameră, în căutarea inspirației, și dădu cu ochii de teancul de ziare. Colecția lui Delilah. Gândul la rubrica *Răzbunarea debutantei* îi produse o stare de vibrație interioară greu de explicat.

Dintr-odată, simți că știe cum să înceapă. Chiar dacă nu știa cine e, știa câte ceva despre dragoste după noaptea petrecută cu Nash. Și, așa cum spusese și Delilah, cea mai bună metodă pentru a vedea dacă are vreo legătură cu rubrica era să-și încerce mâna la scris.

Dragi debutante,

Plăcerea de a oferi un dar este adesea la fel de dulce ca aceea de a primi. La fel e și cu dragostea. Căutați-vă un partener generos cu timpul său, cu atenția și cu afecțiunea sa. Cineva care pune plăcerea voastră pe primul plan. Străduiți-vă să fiți, la rândul vostru, generoase, căci nimic nu oferă o mai mare satisfacție decât să vedeți zâmbetul senzual și împlinit de pe chipul partenerului.

Caroline lăsă jos tocul și privi rândurile pe care cerneala încă nu se uscaseră. Cuvintele îi veniseră cu ușurință, dar asta nu dovedea nimic. Poate, cel mult, faptul că era capabilă să imite stilul articolelor pe care le analizase cu o zi înainte. Totuși, *era* posibil, chiar dacă foarte puțin probabil, să fie autoarea textelor. Se auzi o bătaie în ușă, iar Caroline închise brusc caietul.

— Intră!

Winnie apăru în cadrul ușii cu un exemplar din ziarul *Zvonuri londoneze*.

— Pofțiți, domnișoară! Să-mi spuneți dacă mai aveți nevoie de ceva.

— Mulțumesc, Winnie.

Caroline luă ziarul și se așeză pe pat. Se întinse și începu să răsfoiască rubrica de anunțuri. Cineva își căuta setterul care fugise de la un han. Altcineva își căuta soția pe care o descria drept „îndesată și îmbrăcată cu haine ponosite”. Caroline se înfioră, uimită că șansele ei de a-și regăsi familia depindeau de un anunț înghesuit între câini pierduți și neveste fugare. Chiar atunci văzu, în josul paginii, anunțul lui Nash.

A fost găsită o femeie de aproximativ 20 - 22 de ani, de înălțime medie, cu păr castaniu-închis, ochi verzi frapați și un semn distinctiv, din naștere. Din cauza unei lovituri la cap, nu își amintește cum se numește, dar este perfect sănătoasă. Cine o cunoaște și poate aduce dovezi

privind identitatea acestei femei va fi recompensat generos. Adresați-vă domnului Edmund Drake, avocat, Oxford Street.

Caroline dădu ziarul la o parte, se întinse pe spate și privi spre tavan, făcând eforturi să își stăpânească lacrimile. Nu era nimic în neregulă cu anunțul lui Nash. Era întocmai cum se pusese de acord. Cu toate acestea, când îl citise parcă primise un pumn în plex. Fusese redusă la o descriere de câteva rânduri – vârstă, înălțime, culoarea părului și a ochilor și un semn din naștere. Când, în realitate, era mai mult, mult mai mult de atât. Nu se putea altfel.

Dar câtă vreme locuia cu Nash și cu Delilah urma să fie izolată de restul lumii. Poate anunțul va avea efectul scontat și va ajunge acasă într-o zi sau două. Dar dacă nu... avea nevoie de un plan.

Capitolul 15

Unui gentleman îi vine ușor să rămână în preajmă când totul merge bine. Caută însă un bărbat care să îți stea alături când totul se duce de răpă.

Răzbunarea debutantei

Nash intră în biroul dezordonat al lui Drake, îl salută și își turnă un pahar de coniac. Nu-și văzuse niciodată prietenul bând alcool, dar avea mereu pregătită o sticlă pentru prietenii și clienții care îi călcau pragul. Nash luă o înghițitură zdravănă din licoarea tare și aromată și deschise discuția, trecând direct la subiect.

— Vreo reacție după anunț?

Drake ridică o sprânceană și împinse un teanc de hârtii spre marginea biroului.

— Am primit trei.

— Vreuna promițătoare? întrebă Nash, ocolind câteva

teancuri de cărți de pe podeaua plină de praf.

Se lăsă pe unul dintre scaunele comode din dreptul biroului avocatului. Gândurile nu îi dădeau pace. Voia să afle identitatea lui Caroline, dorea asta pentru ea. Dar nu voia ca ea să plece.

Drake luă o hârtie din teanc și consultă o listă scrisă extrem de îngrijit.

— Avem, iată, un preot care crede că persoana din anunț este fiica lui, Trudy.

Nash ridică o sprânceană. Caroline chiar nu arăta ca o Trudy. Pe de altă parte, nici nu și-o putea imagina pe Caroline purtând alt nume.

— Și acest preot a oferit și o descriere a fiicei?

— Fata e însărcinată. Cam în șase luni, îi explică Drake.

Cu un gest scurt, Nash îi indică faptul că nu se punea problema ca fiica răătăcitoare a preotului să fie Caroline. Și reuși să ignore sentimentul de ușurare care îl cuprinsese.

— Bun, deci pe preot îl putem exclude. Cine a mai răspuns?

— Un cuplu care ține un han. Oamenii bănuiesc că fata din anunț e o servitoare care lucra pentru ei și care a dispărut în urmă cu o săptămână cu tot cu economiile lor.

Nash încercă să și-o imagineze pe Caroline comițând acea infracțiune. Îi era peste puteri.

— Au spus ceva de semnul ei din naștere?

— Da, au spus că are o aluniță lângă nas.

— Nu e Caroline, e limpede, spuse Nash cu ușurare în glas, bucuros că instinctul i se dovedise corect. Și cine a mai răspuns?

— Un baron în vârstă care pretinde că, din motive care îl depășesc, guvernanta lui și-a abandonat brusc postul. Drake își dresе vocea ca să își exprime scepticismul. Citind printre rânduri, am ajuns la concluzia că baronului i-a fost cam greu să își țină mâinile acasă, continuă avocatul.

Nash se gândea cam la același lucru, atât de intens că i se încheștaseră pumnii, iar sângele începuse să îi fiarbă.

— Chiar dacă ar fi cu adevărat guvernanta copiilor lui,

aș prefera să nu îi spunem. Dar s-ar putea să fie o pistă care merită investigată, în ideea că ar putea conduce la familia ei. Baronul respectiv are vreo dovadă?

— A zis că nu a observat vreun semn din naștere, răspunse Drake.

— E pe umăr, recunosc Nash. N-avea cum să îl observe dacă ea purta doar rochii cu mânecă lungă sau șaluri.

Drake încuviință gânditor.

— Baronul pretinde că are mostre de scris de mână pe care le poate compara cu scrisul lui Caroline.

— Voi discuta cu ea ca să aflu dacă vrea să urmărim această pistă. Dacă nu, vă trebuie să așteptăm și alte reacții.

— Poftim! Drake îi înmână hârtia cu notițe. Dacă mai primim vreun răspuns, îți voi da de veste imediat.

Nash dădu peste cap restul de băutură și privi în gol.

— E oribil din partea mea să recunosc că nu sunt neapărat dornic să își aducă aminte cine e?

Drake îi făcu cu ochiul și îi zâmbi înțelegător.

— E un pic, da. Dar cred că înțeleg. Simți ceva pentru ea și nu ai vrea să plece de lângă tine.

— Nu e chiar atât de simplu, mormăi Nash. Și-ar putea recăpăta memoria mâine, și atunci ar pleca din casa și din viața mea și nu s-ar mai întoarce vreodată.

— Optimist ca întotdeauna! râse Drake. Sigur, există posibilitatea ca ea să plece. Dar indiferent de cine se va dovedi că este, cred că sunt șanse mari să rămână dacă îi vei spune ce simți.

Nash înjură printre dinți.

— Și dacă nu știu, de fapt, ce simt?

Drake chicoti.

— Atunci ar trebui să sapi mai adânc, prietene.

Nash clătină hotărât din cap.

— Nu-mi îngădui luxul de a-mi pierde capul după o femeie. Am o responsabilitate față de Delilah, față de titlu și de proprietățile familiei. De dragul surorii mele trebuie să fiu puternic și stabil ca o stâncă. Doar pe mine mă mai are

din toată familia. Nu-mi permit și nici nu am voie să risc să fac ceva necugetat, cu toate că sunt atras de Caroline.

Știa prea bine unde o dusesese pasiunea pe Emily. Ea și tatăl lor erau morți, iar Nash și Delilah rămăseseră cu un gol cumplit în viețile lor.

— E firesc să fii prudent, spuse Drake. Dar, cu toate că n-am cunoscut-o pe Caroline, am senzația că este o tânără cu totul specială. Nu te-am văzut niciodată așa. Poate că de data asta merită să riști un pic.

Nash clătină din cap cu un aer sobru și nemulțumit. Ar putea încerca să o facă fericită. Ar putea să o convingă să rămână. Dar nu-i putea oferi inima lui fără să își ațâțe demonii. Demoni pe care trebuia să îi lase să dormiteze.

*

În acea seară, la cină, Caroline făcuse tot posibilul să nu se uite tot timpul la Nash, dar nu prea reușise. Purta o haină verde-închis care îi scotea în evidență umerii largi, iar ochii lui precum chihlimbarul scânteiau în lumina lumânărilor. Sprâncenele îi păreau mai mobile și mai expresive ca de obicei, iar fiecare privire pe care o arunca înspre ea conținea o promisiune senzuală, care n-o lăsa să se concentreze asupra cinei.

Mai devreme, în acea după-amiază, o vizitase scurt la ea în cameră ca să o informeze cu privire la rezultatele anunțului. Îi spusese că nu apăruseră informații credibile și îi promisese că îi va detalia totul seara, târziu, când vor fi numai ei doi. Dezamăgirea pe care Caroline o simțise fusese rapid înlocuită de speranța că în zilele următoare vor apărea totuși mai multe informații. Până atunci, va avea încă o noapte alături de Nash și o aștepta cu nerăbdare, cu sângele pulsându-i aproape dureros în vene.

Își făcu vânt cu șervetul și luă o gură de vin, apoi se uită spre Delilah, care purta o rochie verde pal și afișa un zâmbet molipsitor.

— Cum a fost la croitoreasă? întrebă Caroline.
Delilah se îmbujoră ușor.

— Minunat. Rochia va fi gata în două zile, adică la fix pentru bal.

— De-abia aștept să te văd în ea! exclamă Caroline.

— Mi-ar plăcea să poți veni cu noi, spuse Delilah. O să mă simt cumplit la gândul că ies în lume în vreme ce tu ești ținută acasă singură.

— Nici să nu te gândești la asta, răspunse Caroline. Am de gând să-mi petrec seara respectivă în bibliotecă. Vreau să citesc și poate să scriu în jurnal.

Nash îi aruncă o privire curioasă.

— Ce jurnal?

— Am primit de la Delilah un caiet superb, îi zâmbi Caroline. Am și scris un pic în el, în speranța că mă va ajuta să-mi recapăt memoria.

— Excelent.

În glasul lui blând și cu tonalități profunde se simțea totuși o ezitare.

— O să ne lipsești la bal. Dar, cu sora mea la braț, sunt convins că voi fi cel mai invidiat bărbat din încăpere.

Gâtul surorii lui căpătă brusc o nuanță stacojie.

— A, că veni vorba, ciripi ea, când am ieșit astăzi m-am întâlnit întâmplător cu Lord Brondale. M-a întrebat dacă i se acordă permisiunea să mă viziteze mâine.

Nash îngheță cu furculița la gură.

— Și i-ai spus că *nu*.

Era pe jumătate întrebare, pe jumătate afirmație. Delilah ridică din umeri.

— De fapt, i-am spus că e bine-venit.

Nash trânti cuțitul pe farfurie, iar Caroline simți un fior pe șira spinării.

— La naiba, Delilah! Ce-a fost în mintea ta?

— Că ar fi plăcut să mă viziteze și pe mine un gentleman, răspunse ea. Că mi-ar plăcea să simt și eu ce simt alte tinere de vârsta mea și că, la fel ca ele, merit șansa de a socializa cu un admirator chipeș.

Sprâncenele lui Nash aproape că-i ajunseseră la jumătatea frunții.

— Te-am prevenit în ce îl privește pe Brondale. Ți-am

explicat de ce nu e potrivit pentru tine. Iar acum îmi spui că e *admiratorul* tău?

Delilah începu să gesticuleze aprins.

— Poate. Nu știu. Ideea este că aş vrea să aflu. Să mă lămuresc.

— Dar pariul? Întrebă Nash.

— Cine ştie, poate l-a făcut acum nişte luni, înainte să mă cunoască. Oamenii se pot schimba, să ştii.

Caroline ştia că nu ar trebui să se amestece în cearta dintre fraţi, dar nu se putea stăpâni. Se întoarse spre Nash, convinsă că va asculta de vocea raţiunii.

— Faptul că vrei să-ţi protejezi sora este admirabil, dar cu siguranţă nu are ce să se întâmple rău dintr-o simplă vizită de curtoazie a lordului Brondale, mai ales că nu vor rămâne doar ei singuri.

— Şi tu de unde ştii? Din vasta ta experienţă? Întrebă el sec.

Caroline simţi că i se strânge stomacul.

— N-am pretenţia că aş fi expertă în astfel de lucruri.

— Asta e limpede.

Nash îşi dezlănţui asupra ei toată severitatea de care erau capabili ochii lui aurii, dar ea refuză să bată în retragere.

— Pur şi simplu, ţi-am prezentat un alt punct de vedere, spuse ea alegându-şi cu grijă cuvintele. E doar o încercare de a contribui la discuţie.

— O încercare pe care eu o apreciez, interveni Delilah, apoi se întoarse spre Nash. Dacă nu mi se permite să primesc vizitatori, nu voi avea niciodată pretendenţi. Iar dacă nu voi avea pretendenţi, atunci...

Nash clipi încet şi trase adânc aer în piept, încercând să îşi stăpânească nervozitatea.

— Vreţi să ştiţi ce cred eu?

Caroline se așeză mai dreaptă în scaun.

— Sunt convinsă că urmează să ne spui, Excelenţă.

— Cred că tu şi Delilah petreceţi prea mult timp citind rubrica aceea, *Debutanta* răzbunătoare.

Caroline înghiţi în sec. Nu îşi găsea cuvintele. Din

motive pe care nu și le putea explica, disprețul lui față de rubrică o deranja personal – îl resimțea ca pe un pumnal în inimă.

— E *Răzbunarea debutantei*, îl corectă Delilah.

— Nu asta e important, ci faptul că e plină de idei romanțioase.

— Și ce dacă? se aventură Caroline. E ceva atât de cumplit să tânjești în viață după un pic de romantism sau de pasiune?

— Da! izbucni Nash, făcând vesela să zornăie. Apoi își strânse buzele aproape într-un rictus, încercând să își recapete cumpătul. E teribil, continuă el. Și, mai rău, e de-a dreptul periculos.

Caroline își strânse pumnii, atât de tare încât unghiile îi intrară în carne.

— E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Sunt la un pas să ard toate ziarele din colecția pe care Delilah a ascuns-o în camera ei.

Delilah îl țintui cu privirea.

— Ba n-o să îndrăznești!

— Nu mă provoca, Delilah. Brondale nu va pune piciorul în casa asta, decise Nash. Și vă interzic amândurora să îi mai pronunțați numele sau să mai discutați despre asta.

Caroline simți că i se urcă sângele la cap. Le *interzicea*? Cum își permitea?

— M-ați înțeles? întrebă el.

Delilah își dădu părul pe spate și îl privi furioasă.

— Perfect.

— Caroline?

Se simțea complet blocată. Nu mai putea vorbi, iar mâinile îi tremurau. Crezuse că putea avea încredere în Nash, atât cu trupul, cât și cu sufletul. Iată că, în prima și unica lor ceartă adevărată, își arătase disprețul nedisimulat față de acea rubrică de care ea se simțea în mod ciudat atașată. Îi ridiculizase opiniile, ridiculizase lucrurile în care ea credea și care, până la urmă, îl aduseseră în brațele ei. Faptul că femeile ar trebui să aibă libertatea de a-și căuta

dragostea și de a dori, în relații, parteneri care să le trateze de pe picior de egalitate.

Și iată-l pe Nash refuzând cu încăpățănare o discuție deschisă, de la egal la egal. Voia să țipe de furie, iar el aștepta acum de la ea să se supună dictatului pe care tocmai îl emisese. Dar, fir-ar să fie, nu avea de gând să capituleze.

— O, dar te înțeleg prea bine, rosti ea cu sarcasm mușcător. Nu crezi că Delilah e capabilă să își aleagă singură iubitul. Iei în derâdere o rubrică ce le oferă tinerelor mai multă putere și libertate de gândire. Și aștepti supunere orbească din partea femeilor care trăiesc sub același acoperiș cu tine. Am omis ceva, Excelență?

Nash își încrucișă brațele, forțând materialul fin al hainei și arătând aproape supărător de chipeș, în ciuda furiei.

— Nu e drept.

— Aroganța ta e nedreaptă. Și nici eu, nici Delilah nu avem de gând să o tolerăm.

Se ridică, aruncă șervetul pe masă și ieși din încăpere cât de repede putu, pentru ca el să nu-i vadă lacrimile șiroind pe obraji. Crezuse că îl cunoaște pe Nash. Dar poate văzuse numai ce voise el să îi arate. Poate că lovitura la cap îi afectase nu doar memoria, ci și judecata. Căci nu ar putea fi vreodată cu un bărbat care lua în derâdere ideile care însemnau atât de mult pentru ea.

Și după tot ce împărtășiseră, îi era cu neputință să rămână. Avea să îl părăsească pe Nash. Chiar în acea noapte.

Capitolul 16

Dacă ești în căutarea gentlemanului perfect, vei fi fără îndoială dezamăgită. Caută mai bine bărbatul perfect pentru tine.

Răzbunarea debutantei

Nash își scărpină derutat ceafa când Delilah ieși furtunos, la rândul ei, din încăperea, pe urmele lui Caroline. La naiba! Cu câteva momente în urmă vorbeau despre croitorese și dintr-odată el își pierduse controlul și sfârșise prin a se face complet de râs. Chiar se purtase ca un măgar. La naiba!

Își petrecuse după-amiaza încercând să plănuiască noaptea perfectă pentru el și Caroline. Și uite că stricase totul. Ea și Delilah îl detestau acum. Așteptă un sfert de ceas, gândindu-se că poate aveau toți nevoie de un pic de timp ca să se calmeze. Apoi concluzionează că, din moment ce el declanșase întreaga tevatură, tot el trebuia să repare lucrurile. Cumva.

Și, pentru că prima lui izbucnire fusese la adresa surorii sale, începu prin a ciocăni la ușa camerei ei.

— Pleacă!

Vocea i se auzea stinsă, de parcă Delilah ar fi avut capul îngropat sub pernă.

— Trebuie să vorbim, spuse el.

— Adică vrei ca tu să vorbești și eu să ascult.

Și nu greșea, la naiba! Nash ezită o clipă.

— Și dacă îți promit că am să ascult, la rândul meu?

Ea nu spuse nimic vreme de câteva secunde. Apoi o auzi cum vine spre ușă, suspinând și trăgându-și nasul, făcându-l să se simtă cel mai mărunț individ de pe planetă. Când îi deschise, o văzu roșie și umflată de plâns. Fir-ar să fie! Era atât de tristă și de înfrântă, că aproape i se frânse inima. Nu o recunoștea pe Delilah, sora lui incredibil de veselă, tonică și plină de viață, care putea înviora încăperea doar cu un zâmbet. Își dădea seama că o făcuse profund nefericită.

— Pot să intru?

Ea încuviință din cap și se dădu într-o parte ca să îi facă loc.

— Îmi pare rău, începu el.

— Pentru ce? Întrebă ea, cu mâinile în șold. Pentru că nu mai sunt o copiliță pe care să o ții încuiată la ea în

cameră?

— Era mai ușor pe atunci, zâmbi el în chip de scuză.

Delilah începu să se plimbe prin cameră, furioasă.

— Ești convinsă că lumea e un loc plin de pericole și de oameni rău-intenționați.

— Poate fi.

Știa asta mai bine decât oricine.

— Eu nu cred că e așa. Știu că încă ți-e dor de Emily. Și mie mi-e, mărturisi ea, cu glasul frânt de emoție. Dar crezi că ar vrea să ne vadă certându-ne așa? Trăindu-ne viețile doar pe jumătate? Căci eu cred că nimic n-ar fi întristat-o mai tare.

Se lăsă pe un scaun și-și luă capul în mâini. Nash se așeză pe jos, lângă ea. Părul îi era în dezordine, rochia îi era șifonată, avea ochii umflați de plâns și părea cu mult mai tânără decât cei 18 ani ai ei. Dar avea dreptate. Întru totul.

— În ultimii cinci ani am fost numai noi doi, spuse el, luându-i mâna între ale lui. Cred că, într-un fel, voiam ca lucrurile să rămână așa, deși știam că e imposibil.

— Știu că vrei să mă protejezi. E firesc, dat fiind că ne-am pierdut jumătate din familie.

El își înghiți cu greu nodul din gât.

— Mai știi cum Emily mormăia câte ceva, doar pentru sine, atunci când broda?

— Nu suportai acel sunet, își aminti Delilah. Și sigur că ea știa. Tocmai de-asta o și făcea.

— Îmi amintești un pic de ea, recunosc el. La fel ca tine, Emily spunea întocmai ce gândea, iar pe față i se citea tot ce simțea. Știai că plângea de fiecare dată când mergeam la operă? Doar că niciodată nu-și lua o batistă cu ea. O șterpelea mereu pe a mea, direct din buzunar. Eu bombăneam, dar adevărul e că-mi plăcea la nebunie că își pune bază în mine. Pentru lucruri mai mult sau mai puțin importante. Făcu o pauză, așteptând ca inima să înceteze să-i mai bubuie în piept. Îmi e dor de ea, mărturisi apoi, cu glasul frânt.

— Știu. Și mie îmi e. Delilah se aplecă înspre el și îl îmbrățișă. Dar nu sunt ea, Nash. Nu plec nicăieri.

— Până nu te îndrăgostești și te măriți.

— N-o spune ca și cum e ceva de evitat, chicoti ea printre lacrimi, în caz că nu ai remarcat, nu am nici măcar un pretendent. Zero.

— Vei avea o mulțime, răspunse el pe un ton plat. Ea îi zâmbi blând.

— Voi avea nevoie de fratele meu și după ce mă voi mărita. Iar eu voi fi mereu aici pentru tine, oricând vei avea nevoie de mine.

— Chiar te-ai maturizat, Delilah, spuse el, sărutându-i mâna. Îmi pare rău că mi-a luat ceva timp să îmi dau seama că ai crescut.

— Mai bine mai târziu decât niciodată. Bine măcar că încă nu am trecut de vârsta măritişului.

— Chiar nu cred că ești sortită să rămâi fată bătrână. Și să știi că în continuare nu simt de acord ca Brondale să te curteze, mai spuse el pe un ton foarte serios. Ți-am expus motivele.

— Nash, nimeni nu e perfect. Iar oamenii se pot schimba, mai ales când cunosc pe cineva pentru care merită să se schimbe. Poate Caroline este, pentru tine, acea persoană.

Îl privi printre genele încă ude de lacrimi, iar el ridică din umeri, dorindu-și ca sora lui să nu fie atât de atentă și de perspicace.

— Eu sunt o cauză pierdută, Delilah, îi răspunse, glumind numai pe jumătate. Dar voi încerca să fiu rezonabil în ce te privește, adică legat de unde te duci și cu cine te întâlnești.

— Asta înseamnă că Lord Brondale mă poate vizita mâine? Întrebă ea, neputând să nu își trădeze febrilitatea și speranța.

Nash nu își putea scoate din minte imaginea acelui registru de pariuri. Instinctul îi spunea că trebuia să-i interzică marchizului să o viziteze pe sora lui. Dar făcuse o promisiune și trebuia să o respecte.

— Poate veni în vizită dacă vei fi însoțită tot timpul. Dar crede-mă, Delilah, o simt cu toată ființa mea că nu e

bărbatul potrivit pentru tine. Te rog să ai încredere în mine.

Ea îl privi câteva secunde dureros de lungi pentru amândoi, apoi oftă din rărunchi.

— Prea bine. Să sperăm că la balul de miercuri voi întâlni câțiva tineri eligibili. Și să ne rugăm că măcar unul ți se va părea acceptabil, iar mie, cât de cât tolerabil.

— Sunt convins că vom găsi o soluție de compromis.

O sărută pe frunte și se ridică.

— Cu Caroline ai vorbit? Întrebă Delilah cu un aer îngrijorat.

— Nu. Ești prima pe lista mea de persoane cărora trebuia să le cer scuze. Ea e a doua.

Delilah căscă, vizibil epuizată.

— O s-o chem pe Molly, am de gând să mă culc devreme. Dar sper să clarific lucrurile cu Caroline. Vă ador pe amândoi și nu pot să îndur să vă certați, dar dacă trebuie neapărat să iau partea cuiva...

— Trădătoare! glumi Nash, făcându-i cu ochiul.

leși din camera ei și închise ușa. Reușise să dreagă lucrurile cu Delilah. Cu siguranță va putea și cu Caroline.

Când ajunsese în dreptul camerei ei, găsi ușa ușor întredeschisă. Se opri să își aranjeze lavaliera și să se adune un pic. La naiba, nu avea voie să rateze momentul. Expiră adânc și bătu încet la ușă. Nu răspunse nimeni, așa că încercă din nou, de data asta mai tare. În continuare, niciun răspuns.

— Caroline?

Deschise încet ușa și aruncă o privire în cameră. Părea neatinsă. Patul, impecabil făcut. Birou, imaculat. Intră și inspectă fiecare cotlon.

Caroline plecase.

Simți că i se taie genunchii. Plecase fără să lase măcar un bilet pe birou sau pe pat. Nu ar fi dispărut pur și simplu, fără să își ia rămas-bun. Nu, probabil era jos, în bibliotecă. Sau poate crezuse că el era în birou și coborâse după el ca să-i facă mustrele pe care o merita. Da, cel mai probabil era în bibliotecă, urzind planuri de a-l face să sufere până îi va implora iertarea. Lucru care nici nu l-ar

deranja. Adevărul era că, dacă era să-l tortureze cineva, n-ar fi vrut să fie altcineva decât Caroline.

Făcu doi pași spre ușă, apoi se opri lângă noptiera de lângă pat. Caroline avea un singur lucru din viața ei trecută, iar acel obiect se afla în sertarul noptierei. Asta doar dacă nu cumva... Cu inima strânsă, deschise sertarul. Era gol. Caroline își luase geanta cu ea, iar asta însemna că nu se dusesse nici în bibliotecă, nici la el în birou.

Caroline plecase.

*

Cu geanta strânsă la piept, Caroline pășea repede, încercând în același timp să își șteargă lacrimile. Abia plecase, dar deja începea să realizeze ce făcuse. Nu era deloc în regulă. Era o femeie tânără care rătăcea pe străzile Londrei fără nume, fără bani, fără casă. Complet singură.

Ar fi rugat-o pe Delilah să îi împrumute ceva bani, dar ea ar fi implorat-o să nu plece și i-ar fi fost extrem de greu să privească ochii aceia albaștri rugători și să spună nu. Așa că se mulțumise cu cei câțiva bănuți din geantă și fugise pe ușa din spate. Era hotărâtă să găsească o pensiune unde să rămână până își găsea de lucru ca însoțitoare, cameristă sau guvernantă. Zona prin care rătăcea îi era la fel de necunoscută ca restul vieții ei, așa că știa că va fi nevoită să oprească un străin pe stradă și să întrebe unde s-ar putea caza.

Până una-alta, mergea cu pași siguri, dornică să își consume furia și să se îndepărteze cât mai mult de Nash. Îl blestema că nu se dovedise la înălțimea speranțelor și așteptărilor ei și se blestema pe sine că fusese atât de naivă. Că îi oferise inima. Să îl părăsească era, fără îndoială, cel mai nimerit lucru. Numai că durerea din piept o împiedica să respire. Se lăsase noaptea, iar adierea sa răcoroasă îi făcea pielea ca de găină pe brațe. Nu își luase un șal. Era suficient de neplăcut că fusese nevoită să plece îmbrăcată cu rochia prietenei ei. Toate posesiunile ei se rezumau la câțiva bănuți și la jurnal.

În față, nu departe, două femei elegante și un domn înalt se îndreptau spre o trăsură ce părea să îi aștepte. Erau îmbrăcați de seară, probabil se duceau la un bal sau la operă. Caroline grăbi pasul, întrebându-se dacă ar fi o idee bună să îi abordeze. Erau șanse să o ia la ei pentru acea seară și nu avea nevoie de altceva. A doua zi de dimineață, când va avea capul limpede, va începe să caute un loc unde să stea și ceva de lucru. Valetul deschise portiera trăsurii, iar cei trei începură să urce. Caroline deschise gura, gata să strige, dar se opri. Dacă dispărea așa, fără urmă, făcea întocmai ce îi reproșase lui Nash.

Evita să își consume durerea și refuza efortul necesar ca să se vindece și să se maturizeze.

Fir-ar! Se opri și se sprijini de un zid de cărămidă, inspirând adânc.

— Caroline!

Vocea lui Nash străbătu aerul nopții și îi străpunse inima. Venise după ea. O căuta. Iar după ce trăiseră împreună cu o seară înainte, nu-i putea întoarce spatele. Nu fără să asculte măcar ce avea de spus. Se desprinsе de zid și se apropie încet de el. Nash alerga spre ea, iar pașii îi răsunau pe caldarâm. Abia mai respira. Se opri lângă ea, cu o expresie de îngrijorare și de uimire deopotrivă.

— Unde ai plecat?

Ea privi adânc în ochii aceia de culoarea chihlimbarului, hotărâtă să nu se lase înduioșată de vulnerabilitatea pe care o citea în ei.

— Nu aveam o destinație anume. Tot ce știam era că nu mai pot rămâne cu tine.

El tresări de parcă ar fi primit o palmă.

— Nu ai unde să te duci. Nu ești în siguranță umblând de una singură prin oraș.

— Vă sunt recunoscătoare amândurora pentru ce ați făcut pentru mine. Dar știm cu toții că la un moment dat tot va trebui să plec.

— Dar nu așa, replică el. Nu ai niciun plan. Nu ai niciun ban.

— Nu ești răspunzător pentru soarta mea, spuse ea

pe un ton egal. Ți-ai îndeplinit toate obligațiile care îți reveneau în ce mă privește.

El înghiți în sec și o privi cu toată seriozitatea.

— Asta crezi, Caroline? Că ești o obligație?

— Nu știu ce sunt pentru tine, răspunse ea, ridicând sfidător bărbia.

El trase aer în piept.

— Uite ce e, mai devreme, la cină... am fost un măgar. Mi-am cerut deja scuze de la Delilah. Vino înapoi cu mine! Dă-mi șansa să îmi cer scuze și să-ți spun ce simt și cum... cum mă schimb.

Ea știa cât de greu îi fusese să rostească acele cuvinte, doar că vorbele de mai devreme de la cină încă îi răsunau în urechi.

— Nu sunt sigură că ceea ce mi-ai spune ar face diferența, zise ea cu tristețe.

— Te rog, insistă el. Și dacă tot vei vrea să pleci după ce am de spus, mâine-dimineață te duc la o afurisită de pensiune și-ți plătesc chiria pe o lună. Dar sper că te vei răzgândi.

Ochii lui ca mierea îi încălzeau inima. Iar inima, trădătoare, se lăsă în voia lor.

— Mă întorc cu tine, spuse ea încet. Și o să ascult ce ai de spus. E tot ce pot să-ți promit.

Capitolul 17

Jocurile prietenești precum cele de cărți, crichet sau crochet sunt ocazii bine-venite pentru ca persoanele de sexe diferite să interacționeze. Nu vă feriți niciodată să vă arătați talentul doar pentru a nu răni orgoliul unui gentleman. Indiferent de joc, jucați ca să câștigați.

Răzbunarea debutantei

Pe drumul spre casă, Nash simțea că îi vâjâie capul. Caroline îi refuzase brațul. Pășea singură, ținând strâns

geanta, și arăta de parcă mergea la tăiere. Avea nevoie să găsească vorbele potrivite și să o convingă să rămână. Dar cum se pricepea la cuvinte cam la fel de bine cum se pricepea la brodat, misiunea nu îi era câtuși de puțin ușoară. Iar o parte din el știa că nici nu ar trebui să fie ușoară.

Nici el, nici Caroline nu scoaseră o vorbă pe drum, dar tensiunea dintre ei era palpabilă. Un amestec de furie, de durere și o doză teribil de periculoasă de atracție. Folosiră intrarea din față, iar el îl expedie pe majordomul curios cu o mișcare scurtă a mâinii.

— Mulțumesc, Stodges. Nu mai am nevoie de tine în seara asta, îi spuse el. Apoi se întoarse spre Caroline. Vii cu mine?

Ea încuviință cu seninătate și îl urmă la primul etaj și apoi pe holul care ducea spre biroul lui. Camera se afla într-un colț din aripa din spate a casei și oferea mai multă intimitate, plus vedere înspre grădină. El se opri în prag.

— Mai devreme am pregătit câte ceva. Poate a fost un gest deplasat. La naiba, privind în urmă, e limpede că a fost deplasat. Dar... mă rog, vei vedea.

Deschise ușa și îi făcu loc să intre, încercând să privească totul prin ochii ei. Razele lunii luminau încăperea într-o nuanță albăstrie.

Pe podea în dreptul șemineului, era întinsă o pătură groasă mărginită de perne din mătase. În mijloc trona un coș de picnic.

Caroline se opri după câțiva pași.

— Ce e asta?

— O surpriză pe care ți-o pregătisem. Ție, adăugă el, de parcă ar mai fi existat o umbră de îndoială.

Ea dădu din cap, dar trupul îi era încordat și gata să o ia la goană.

— De ce ai plecat? o întrebă.

Ea îi evită privirea, puse geanta pe o masă și își încrucișă brațele la piept.

— Știi prea bine de ce.

Nash se apropie de ea, din spate, dorindu-și cu

ardoare să o poată privi în ochi.

— Știu că m-am purtat ca un nemernic la cină. Nu trebuia să vorbesc așa aspru și îți datorez scuze.

— Scuzele nu schimbă nimic. E vorba despre viziunea ta asupra lumii, care este prea diferită de a mea.

Nash își frecă ceafa.

— De unde știi?

— Din felul în care o tratezi pe Delilah. Vrei să o controlezi.

— Vreau să o *protejez*, o corectă el.

Ea se întoarse în sfârșit spre el. Ochii îi scăpărau scânteii.

— Și nu e același lucru? Nu ai încredere că poate să ia singură niște decizii, iar asta înseamnă că nici în mine nu ai avea încredere că pot decide pentru mine însămi, iar eu... nu pot fi cu cineva care nu are încredere în mine.

Nash înjură în sinea lui, se așează pe un scaun de lângă birou și făcu un semn înspre celălalt scaun.

— Nu vrei să iei loc? Te rog!

Ea se apropie cu prudență, ocolindu-l și evitând orice contact fizic, fie și întâmplător. Se lăsă pe scaun și îl ținut pe Nash cu privirea. Chipul ei frumos era impasibil.

— Vreau să-ți spun ceva. El își frecă ceafa și își roti umerii de parcă se pregătea de antrenament. Poate te va ajuta să înțelegi de ce sunt atât de protector în ceea ce o privește pe Delilah.

Ea încuviință din cap, încurajându-l să continue.

— Acum cinci ani, eu și Emily eram de vârsta ei. Ți-am spus deja cât eram de apropiat de sora mea geamănă. Chiar și în anii în care am fost plecat la școală, îmi scria constant și mă ținea la curent cu peripețiile ei.

— Ce fel de peripeții?

El zâmbi, ignorând strângerea de inimă care îl încerca.

— O dată, la un spectacol, a cântat altceva decât restul fetelor din cvartet special pentru ca tata să o creadă pierdută pentru arta muzicală și să nu îi mai impună să ia lecții de vioară.

— Și a funcționat?

— Da, chicoti el. Altă dată, când fusese pedepsită să nu iasă din cameră, a ieșit pe fereastră, a coborât pe spalier și s-a dus cu o prietenă să mănânce o înghețată.

— Cred că mi-ar fi plăcut de ea, zâmbi Caroline.

— Toată lumea o plăcea. Unde era ea, conversația era vie și, de obicei, dezbaterile erau aprinse. Primea nenumărate invitații și le accepta pe cele mai multe. Era prietenoasă cu bărbatii și cu femeile, cu persoanele tinere și cu cele în vârstă. Mulți tineri i-ar fi vrut mâna... dar ea avea ochi pentru unul singur.

— Delilah mi-a povestit despre iubitul ei și mi-a spus și că tatăl vostru nu era de acord cu relația pentru că tânărul era avocat.

— Așa este, confirmă Nash, respirând adânc. Emily avusese încredere în mine și îmi mărturisise că avea de gând să fugă și să se mărite cu el. Îmi povestise în detaliu întregul plan. Nu-mi plăcea ideea. Știam că tata va înnebuni de furie, iar eu încercam mereu să fiu un mediator între ei doi. Nu am încercat să o descurajez, căci știam că ar fi în zadar.

Caroline se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

— Probabil, aprecie ea.

— În seara de dinaintea fugii ei, tata a simțit că ceva era în neregulă. Emily nu îi ținuse piept ca de obicei, fusese mai puțin prezentă și bățăioasă. Ba chiar își petrecuse seara la teatru, spunând că vrea să se relaxeze. Așa că tata m-a chemat în biroul lui, același unde ne aflăm noi chiar acum. M-a implorat să îi spun ce planuri avea sora mea, continuă Nash, cu un nod în gât. M-a rugat să îi spun tot ce știam și mi-a spus că întregul ei viitor depindea de asta. A mai spus că, dacă o iubeam cu adevărat, îl voi ajuta să o împiedice să facă o greșală teribilă.

— Vai, Nash!

Caroline îi luă mâna și i-o strânse.

— Eu am râs. Am spus că nu aveam habar de nimic, continuă el aproape în șoaptă. I-am spus că totul era în imaginația lui și că Emily nu ar face un gest atât de

prostesc și de nesăbuit. L-am mințit.

— Nu făceai decât să încerci să o protejezi, spuse Caroline, încercând să îl consoleze.

Numai că nimic nu-l putea face să se scuture de sentimentul de vinovăție. Și nimic nu avea să-i aducă înapoi pe Emily și pe tatăl lor. De cinci ani trăia cu acea durere care, în timp, devenise o parte din el, la fel ca un organ sau un membru. Și care nu mai trecea.

— La acea vreme știam despre jafurile la drumul mare comise în zonă, dar mă convinsesem singur că ei nu avea să i se întâmple nimic rău. Că se va mărita cu alesul inimii ei și se va întoarce la Londra. Că, într-un final, tata o va ierta. Numai că nu a fost câtuși de puțin așa.

Caroline simți că ochii i se umplu de lacrimi.

— Îmi pare rău...

Acum că începuse să își spună povestea, Nash se simțea obligat să o ducă până la capăt, oricât ar fi fost de dureros.

— Emily a fugit de acasă în miez de noapte. A doua zi de dimineață, când tata a găsit biletul ei, s-a repezit afară din casă, hotărât să o ajungă din urmă înainte să ajungă la Gretna Green. Când am aflat că a plecat pe urmele ei, mi-am înșeuat calul și am pornit-o și eu la drum.

— Delilah nu mi-a spus nimic despre asta.

Nash clătină din cap.

— Asta pentru că nu știe. Când l-am prins pe tata din urmă, unul dintre tâlhari era deja mort, iar ceilalți fugeau care încotro. Tata fusese împușcat în burtă, dar încă respira. Și-a adunat bruma de puteri ce-i mai rămăsese și m-a implorat să îl las acolo și să o salvez pe Emily, care se afla în trăsură răsturnată.

Caroline îl mângâie pe obraz. Ochii ei reflectau durerea dintr-ai lui.

— Când am scos-o de acolo, încă trăia.

Închise ochii, de parcă ar fi fost îndeajuns să-și steargă din minte imaginea trupurilor însângerate și a trăsurii distruse.

— Am ținut-o în brațe și i-am spus că o duc acasă. Mi-

a zâmbit și mi-a spus că nu poate rămâne. Habar nu aveam la ce Dumnezeu se referea. Sau poate nu voiam să înțeleg. Mi-a spus că Henry a murit și că trebuia să se ducă și ea. M-a rugat să o iert... apoi s-a stins.

Obrajii lui Caroline erau uzi de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău...

— Dacă i-aș fi spus tatii adevărul despre planul lui Emily, amândoi ar fi în continuare aici. Poate că până la urmă i-ar fi îngăduit să se mărite cu Henry și ar fi avut deja un copil sau doi.

— Nu face asta. Nu te tortura singur. Caroline își înclină capul și-l obligă să se uite în ochii ei verzi, plini de compasiune. Nu-mi pot imagina cât de dor îți este de tatăl tău și de Emily. Dar nu ești tu vinovat pentru cele întâmplate.

— Nu sunt de acord, oftă Nash. Numai că acum sunt tutorele lui Delilah. Mentea ei e plină de aceleași idei romantice ca ale lui Emily. De aceea mă comport uneori atât de radical.

— Este de înțeles și de admirat că vrei să o știi în siguranță, fu de acord Caroline. Dar Delilah e o tânără cu propria judecată și cu propriile păreri. Cu cât încerci mai mult să o controlezi, cu atât mai tare va încerca să fie liberă.

Nash se ridică și începu să se plimbe prin birou. Se opri în dreptul ferestrei, privind stropii de ploaie ce alunecau pe geam.

— Știu. Delilah mi-a spus ceva asemănător. I-am spus că nu o voi împiedica să se vadă cu Brondale și o să mă țin de cuvânt. Dar asta nu înseamnă că o fac bucuros.

— Adevărat, rosti Caroline înțelegătoare.

— Totuși, n-am scuze pentru felul în care m-am purtat în seara asta. Îmi pare rău, continuă el, întorcându-se cu fața înspre ea.

Ea dădu din cap cu un aer gânditor. În ce o privea pe Delilah, Nash proceda cum putea el mai bine și compensa lipsa de experiență ca părinte prin eforturi uriașe și dragoste frățească. Dar felul în care o trata pe Delilah

reprezenta doar jumătate din problemă.

— De ce urăști rubrica aceea, *Răzbunarea debutantei*? întrebă ea.

— Nu o urăsc, recunosc el, așezându-se pe marginea biroului. Mai bine spus, o disprețuiesc. O resping.

— De ce ai simți așa față de niște articole dintr-un ziar? întrebă ea derutată.

— Pentru că se pare că Delilah o ia mai în serios decât mă ia pe mine, spuse el pe un ton amar. Acceptă mai ușor sfaturile unei străine, ale unei persoane anonime, decât pe cele ale propriului frate.

— Sunt convinsă că nu e adevărat.

Caroline se ridică și se sprijini de birou. Era atât de aproape de Nash, că umerii aproape că li se atingeau.

— Poate pune preț pe ambele puncte de vedere.

— Poate, spuse el îndoit. Dar adevărul este că tot ce pot face este să îi spun ce simt.

— Fără să-ți pierzi cumpătul, completă ea.

— Sau să mă port ca un infatuat, surâse el slab. Ceea ce, trebuie să recunoști, ar fi ceva.

Chipul ei se împlânzi și se aplecă spre el.

— Dar sunt sigură că poți.

— Asta înseamnă că mă ierți? întrebă el plin de speranță.

Ea ezită o clipă.

— Da. Și mă bucur că mi-ai povestit totul despre Emily. Și că vorbim... despre orice.

El expiră de parcă greutatea întregii lumi i s-ar fi ridicat de pe umeri. Îi spusese adevărul lui Caroline, iar ea era în continuare lângă el. Cel puțin pentru moment. Dar mai erau atâtea lucruri nerezolvate și neștiute.

— Azi am primit câteva reacții la anunț, îi spuse el, făcând-o să tresară. Nimic promițător deocamdată. Un individ crede că ești guvernanta care a fugit de la el de acasă și a cerut o mostră de scris de mână, dar am o bănuială că guvernanta a avut motive foarte sănătoase să plece.

Caroline încuviință.

— Adevărat. Dacă insistă, să îi cerem noi o mostră de scris. Vom putea face noi comparația, în loc să ne încredem în cuvântul lui.

— E un plan bun, fu de acord Nash, impresionat că se gândise la o soluție prin care să verifice eventuala legătură cu acel bărbat fără să se deconspire. Ezită un moment, apoi adăugă: Chiar dacă se dovedește că ești guvernanta lui, n-o să te oblig să te întorci în slujba lui. Nu trebuie să te întorci la o viață care nu te face fericită, oricine se va dovedi că ești.

— O să țin minte, spuse ea, iar recunoștința i se citea în ochi. Dar nu sunt prea sigură că vreunul dintre noi poate scăpa de propriul trecut. Odată și odată tot voi afla cine sunt și atunci va trebui să înfrunt realitatea, oricare ar fi ea.

— Iar eu te voi sprijini, spuse el cu sinceritate în glas. Desigur, dacă îmi vei îngădui.

Caroline îl privi cu atenție. Cumva i se părea chiar mai atrăgător cu acel aer de vulnerabilitate care i se citea în priviri. Se deschisese în fața ei și o lăsase să înțeleagă o parte din vinovăția și durerea pe care le purtase cinci ani. Nu era de mirare că era atât de protector față de Delilah. Înclină capul, căzută pe gânduri.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Desigur.

Caroline arătă înspre pătura și pernele îmbietoare de pe jos.

— Ce e cu toate astea?

— Intenționasem să fie o seară romantică, spuse el, privind în jos, adorabil de stânjenit. Mă gândeam că ți-ar plăcea un picnic, după atâtea zile în casă.

— Ah!

Simțea că inima i-o ia razna.

— Planul era să facem picnicul în grădină, dar a început să plouă. Ceea ce nu este deloc surprinzător, dacă mă gândesc la cum a decurs seara.

— Și de ce n-am face picnicul aici? se aventură Caroline. Cred că, dacă deschidem un pic fereastra, o să simțim aerul plăcut al serii fără să ne deranjeze și ploaia.

Poate o să simțim și mirosul trandafirilor.

Nash o aprobă cu un zâmbet.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el, și din trei pași ajunse la fereastră și o deschise.

Ea își scoase pantofii, se așează lângă coș și întinse picioarele.

— Se simte adierea. E minunat.

— Vreau să-ți spun ceva, Caroline. Rămase în dreptul ferestrei, iar razele lunii îi evidențiau contururile ferme ale chipului. Vreau să știi că noaptea trecută a însemnat ceva pentru mine.

Caroline simți că i se strânge stomacul.

— Și pentru mine a însemnat ceva, mărturisi ea.

— Știu că la un moment dat vei pleca de aici, continuă el, cu vocea neobișnuit de răgușită. Dar promite-mi, te rog, că nu vei pleca fără să-ți iei rămas-bun.

Era atât de sincer și de plin de speranță, încât Caroline nu se simți capabilă să îl refuze.

— Îți promit.

— Bine, spuse el, întinzându-se lângă ea pe pătură. Acum ne putem relaxa și o să mă bucur de primul meu picnic de interior.

Caroline se înfioră de nerăbdare. Aerul răcoros îi atingea ceafa, iar greierii păreau să interpreteze un seducător cântec de leagăn. Dacă făcea abstracție de pereți, de tavan și de mobila din birou, își putea imagina că era alături de Nash pe un câmp, privind cerul înstelat. El aprinse o lampă, făcu lumina mică și o puse la marginea păturii.

— Nu deschizi coșul? o întrebă, aruncându-i o privire amuzată.

— Ba da!

Își frecă mâinile și deschise capacul. Peste conținutul coșului era pus un ștergar fin, pe care îl dădu deoparte, apoi începu să scotocească.

Scoase mai întâi un buchet de flori de câmp albe și galbene, legat cu o panglică verde. Duse florile la nas și inspiră parfumul.

— Sunt minunate.

— Am ales o panglică în nuanța ochilor tăi.

— Ești foarte perspicace, Excelență! Îl tachină ea.

Scoase cu grijă din coș o sticlă de vin și două pahare și i le întinse lui Nash. Apoi scoase o varietate de fructe, sandvișuri și prăjituri.

— Ne-ar lua o săptămână să mâncăm tot ce e aici!

El ridică din umeri.

— M-am gândit să fie câte puțin din toate.

— Totul arată și miroase delicios. Mulțumesc, spuse ea, plăcut impresionată.

— Și asta nu e tot, o preveni el, făcând un semn cu capul înspre coș.

Ea mai scotoci un pic și scoase o cutie micuță.

— Un cadou? Întrebă ea, fără să își ascundă mirarea.

— Am vrut să ai ceva al tău, îi explică Nash. Ceva care nu e împrumutat. Care să-ți aparțină doar ție. În totalitate.

— Ce frumos din partea ta!

O mâncau degetele să deschidă cât mai repede cutia. În ea strălucea, pe o pernă de catifea albastră, un minunat lăntșor din argint cu un pandantiv cu o lebădă delicată.

— Nash, șopti ea. Este nemaipomenit!

— Am vrut să-ți amintească de acea seară din tavernă. Doar că în loc de o gâscă gri (Grey Goose) e o lebădă argintie. Poate am trișat un pic, dar noi doi știm întocmai ce reprezintă. Îți place?

Ea se mulțumi să dea din cap, căci îi era teamă că nu va putea vorbi de emoție. El o ajută să își pună lăntșorul, după care ea pipăi cu mare emoție lebăda din argint.

— Acum că știu că e o gâscă, îmi place și mai mult. Mulțumesc, Nash. Mulțumesc pentru tot.

El îi zâmbi cu căldură, apoi desfăcu sticla, turnă vin în pahare și îi înmână unul.

— Să bem pentru picnicurile de interior, spuse, ridicând paharul. Și pentru șansa de a repara lucrurile.

Caroline ciocni cu el, apoi luă o înghițitură. Hotărâse să se bucure de restul acelei seri.

— Hai să jucăm un joc, propuse el.

— Ce fel de joc? Întrebă ea nedumerită, căci Nash nu era câtuși de puțin omul care să se țină de jocuri și șarade.

El ridică mâinile ca și cum s-ar fi apărat, în joacă.

— Promit că nu e nimic scandalos.

— Bine, te ascult, spuse ea amuzată.

— Îți propun să tăiem toate fructele și să ne hrănim pe rând unul pe celălalt.

— Și asta numești tu joc? zâmbi ea.

— Cel care gustă trebuie să țină ochii închiși și să ghicească ce fruct e.

Ochii lui ca de chihlimbar străluceau cu un entuziasm contagios.

— Prea bine. Accept provocarea.

Deși Nash o asigurase că jocul nu avea nimic scandalos, nu era tocmai cum se cuvine. Clar nu era ceva ce mamele respectabile ar fi îngăduit în saloane. Când Caroline închise ochii, Nash îi trecu peste buze o felie suculentă de piersică, pe care o retrase chiar în clipa în care ea se pregătea să o muște. Iar când i-o readuse la gură, degetele lui îi mângâiară buzele, ispitind-o să le muște. Iar când veni rândul lui să închidă ochii, Caroline îi stoarse pe buze o căpșună coaptă și linse sucule care i se prelinse pe bărbie. Nu trecu mult și jocul se transformă într-un sărut atât de dulce și tandru că o făcu să vibreze.

— Mă bucur că te-ai întors, șopti el cu buzele lipite de obrazul ei.

— Și eu, răspunse ea cu toată sinceritatea.

— Te simți mai bine acum?

— Da. Doar că sunt un pic obosită. Obosită, dar fericită.

— Știai că una dintre cele mai bune părți la un picnic e somnul de după masă?

— Chiar așa?

— Absolut.

Nash luă paharele, puse deoparte mâncarea rămasă și mută coșul de pe pătură. Apoi adună câteva perne și îi făcu semn să se întindă.

— Vino aici!

Perna pufoasă era mult prea ispititoare, iar Caroline nu putu refuza invitația. Oftă și își cufundă capul în moliciunea ei mătăsoasă. Nash puse capul lângă al ei.

— Acum ne jucăm de-a somnul, șopti el.

— Care sunt regulile? căscă ea.

— Chiar nu știi nimic despre jocurile de picnic. E groaznic! glumi el. Primul care adoarme câștigă, evident. Iar dacă sforăie, primește un bonus.

— Cred că voi fi foarte bună la acest joc, spuse ea.

Pleoapele îi erau deja grele.

— Îmi plac adversarii care mă fac să dau ce e mai bun din mine. El o înveli cu un colț al păturii și îi dădu părul la o parte de pe față. Cât mă bați tu la jocul de-a ațipitul, eu o să am grijă de tine și de coșul nostru de picnic.

Ea închise ochii și zâmbi în pernă.

— De cine o să ne aperi?

— De tot și toate, răspunse el, trecându-și degetele prin părul ei. De furnici, de veverițe, de urși...

— De urși? rosti ea cu un căscat.

El o sărută pe frunte.

— Noapte bună, Caroline.

Capitolul 18

Bucură-te de momentele ocazionale în care faci ceva ce nu se cade sau nu se cuvine. Împărtășește un secret savuros, dansează în cămașă de noapte, uită câteva clipe de precauții.

Răzbunarea debutantei

În după-amiaza următoare, Delilah trase cu ochiul, de la fereastra camerei lui Caroline, către stradă.

— Lordul Brondale e la ușă, spuse ea, îmbujorată de încântare. Ești sigură că nu vrei să ni te alături în salonaș? Mi-ar plăcea să îl cunoști.

Caroline clătină cu regret din cap.

— Mi-aș dori, dar e bine să știe cât mai puțină lume despre prezența mea în casă. Aș fi aspru judecată că locuiesc aici neînsoțită. Iar tu ai fi, la rândul tău, aspru judecată, doar prin asociere cu mine.

— Foarte urât! mai ales că ai suferit un accident și o rană serioasă. Delilah își aranjă părul, uitându-se în oglindă, și își netezi rochia din muselină. Dar cred că ai dreptate, continuă ea. Molly va sta cu noi, căci i-am promis lui Nash că vizita lordului Brondale va fi cât se poate de cuviincioasă. Am să-ți povestesc mai târziu.

— De-abia aștept, zâmbi Caroline.

— Cum arăt? Întrebă Delilah, neobișnuit de agitată.

— Ești frumoasă, ca de obicei. Să te distrezi.

Delilah o mângâie pe umeri și se îndreaptă spre salonaș, lăsând-o pe Caroline singură și liberă să se gândească după pofta inimii la noaptea petrecută cu Nash. După un început cam poticnit, seara se dovedise până la urmă absolut adorabilă. Dar încă avea multe de spus, lucruri pe care simțea că trebuie să i le spună. Și multe pe care voia să le afle de la el.

Astăzi, Nash se întâlnea cu Drake, prietenul lui, și îi promisese că seara, la întoarcere, îi va povesti despre noile reacții venite după anunț. Era nerăbdătoare să afle dacă existau piste promițătoare, dar, în același timp, neliniștită. Relația ei cu Nash era proaspătă și delicată ca un boboc. O furtună cât de mică o putea nimici. Își spuse că, dacă era scris ca ea și Nash să fie împreună, aveau să găsească o modalitate, oricare ar fi fost ea. Gândul o făcea să se simtă un pic mai bine în legătură cu decizia pe care o luase, aceea de a pleca degrabă, indiferent dacă își recăpăta sau nu memoria. Fusesse o decizie dificilă, dar Caroline simțise că avea să fie și mai dificil să i-o și comunice lui Nash. Cu acest sentiment se duse la birou, scoase caietul și începu să scrie.

Dragi debutante,

Relațiile romantice înseamnă mai mult decât să

valsați până la epuizare, să vă plimbați prin grădini sub clar de lună și să vă sărutați cu tandrețe. E nevoie, în aceeași măsură, de discuții sincere, de scuze venite din inimă și de a vă da încă o șansă. Pe scurt, e posibil ca prințul inimii voastre să se comporte uneori ca un broscoi. Din când în când, voi, prințesele din poveste, e posibil să vă purtați ca niște vrăjitoare. Dar dacă sunteți dispuși să înfrunțați împreună balaurii, s-ar putea să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți. Împreună.

Caroline privi textul. Era uimită. Parcă se scrisese de la sine. Și introducerea, și tot restul parcă îi ieșiseră din toc fără pic de efort. Din nou, scrisese din instinct exact în stilul autoarei rubricii. Sigur, era foarte posibil ca de fapt să nu facă decât să imite, fără să vrea, articolele pe care le citise. Dar era posibil, în același timp, ca ea să fie autoarea. În trei zile ziarul urma să publice un nou articol. Iar dacă rubrica avea să lipsească, putea fi un indiciu clar. Un indiciu că autoarea nu trimisese textul. Poate din motive de sănătate. Poate plecase în vacanță. Sau poate pășise ceva mai neobișnuit – cum ar fi să își piardă memoria.

*

Era aproape de miezul nopții când Nash bătu încet la ușa dormitorului ei. Caroline îi deschise. Purta o cămașă de noapte albă și lungă, atât de diafană încât aproape că îl lăsa fără aer. Părul lung îi era împletit în coadă, iar privirea ei curioasă stăruia asupra pelerinei pe care Nash o ținea pe braț.

— Nash, șopti ea. Intră!

El închise ușa după el și îi oferă pelerina ce aparținuse cândva surorii lui.

— Vrei să ieșim la o plimbare? N-am fost niciodată în parc noaptea, dar îmi imaginez că nu vom fi decât noi.

— Ar fi minunat. Îi zâmbi cu căldură și luă pelerina pe care i-o oferea. De unde ai luat-o?

— A fost a lui Emily.

Când îi deschisese dulapul pentru prima oară în cinci ani simțise o avalanșă de emoții, de bucurie și de tristețe. Dar măcar simțise *ceva*. Lucru care nu i se mai întâmplase de atât de multă vreme.

Caroline îl privi cu compasiune, ca și cum ar fi înțeles exact ce era în sufletul lui. Își puse pelerina pe umeri și gluga pe cap.

— Mă bucur că ești aici, spuse ea simplu.

— Am vești de la Drake în legătură cu anunțul, explică el.

— Și eu am câte ceva să îți spun, replică ea, iar tonul melancolic îi provocă fiori pe șira spinării. Dar hai să stăm de vorbă când ajungem în parc!

El încuviință tăcut și o luă de mână. Coborâră împreună pe scara secundară și ieșiră în grădină. Își făcură loc printre tufele de trandafiri parfumați, pe sub spalierale cu iederă și ieșiră pe poarta care scârțâi în urma lor. Niciunul nu scoase o vorbă până nu ajunseră în Hyde Park.

— Cunoști locul? întrebă el.

— Da. Hyde Park, răspunse ea surprinsă.

— Poate e un semn bun, spuse el cu speranță. Poate că locurile și oamenii îți vor deveni tot mai cunoscuți de la o zi la alta. Hai să mergem spre lac și să hrănim lebedele!

Fără să își dea seama, Caroline atinse pandantivul în formă de lebădă primit de la el și zâmbi. El o luă de mână și începură să coboare panta ce ducea spre lac. Apa sclipea în bătaia lunii, iar aerul răcoros al nopții parcă îi înfiora suprafața netedă. Liniștea era întreruptă doar de clipocitul lacului și de sunetele insectelor. Părea că el și Caroline erau singurele suflete pe o rază de câțiva kilometri.

Nash scoase din buzunar o bucată de pâine și i-o dădu. Ea râse și începu să rupă bucăți mici și să le arunce la mal. Lumina lunii îi mângâia chipul și îi făcea ochii să strălucească. El rezistă tentației de a-și strecura mâinile sub pelerină și de a o trage spre el.

— Așadar, începu ea, rupând o bucată de pâine în bucățele mici, ce ți-a spus amicul Drake?

— Am mai primit câteva reacții la anunț, răspunse el.

Majoritatea sunt piste false. Dar unul a fost interesant. Nu vrei să luăm loc? Întrebă el arătând înspre o bancă.

Caroline aruncă restul de pâine în lac, provocând o reacție de recunoștință din partea unui grup de lebede. Merseră împreună spre bancă și se așezară. Coapsele le erau la doar câțiva centimetri distanță. Nash avu nevoie de tot autocontrolul ca să nu o cuprindă în brațe și să o sărute până rămâneau amândoi fără suflare.

Chiar dacă afară era întuneric, vedea amestecul de speranță și de teamă din privirea ei. Știa că avea nevoie de informații, de cât de multe informații i-ar putea oferi.

— Azi-dimineață, o femeie zveltă, de vreo 30 sau 40 de ani, a intrat la Drake în birou, începu Nash. Purta un voal negru și n-a vrut să-și dea numele, dar a spus că din descrierea din anunț crede că știe cine ești. A mai spus că, dacă ești cine crede ea că ești, ai pe umăr un semn din naștere în formă de diamant.

Caroline tresări, iar inima începu să îi bată nebunește.

— Cineva știe cine sunt, îngăimă nevenindu-i să creadă. Ți-a spus cum mă cheamă?

— Nu. Ochii lui aurii o priviră cu regret. Se lăsă înspre ea, sprijinindu-se cu coatele de genunchi. A spus că nu vrea să dea nici numele tău, nici pe al ei până cu e sigură că ești cine credea ea că ești. Insistă să vă vedeți.

Caroline sări în picioare și începu să umble de colo-colo pe lângă bancă.

— Ne putem întâlni cu ea mâine, spuse ea nerăbdătoare. Chiar după micul dejun.

— Drake i-a sugerat tocmai asta, dar femeia a spus că nu se poate întoarce decât vineri.

Ea simți că i se înmoaie genunchii.

— Bine, dar asta e... abia peste trei zile.

— Știu, spuse el cu glas scăzut. Îmi pare rău.

Caroline traversă aleea de pietriș, cu pelerina fluturându-i pe picioare.

— De ce atâta secret? Dacă mă cunoaște cu adevărat de ce nu i-a spus pur și simplu lui Drake cum mă cheamă? Am fi avut măcar o informație, un punct de plecare.

Nash veni după ea și o prinse ușor de umeri.

— Drake mi-a spus că era foarte dornică să rămână anonimă.

— Nu-mi place, se înfioră Caroline. Dacă e doar un complot ca să pună mâna pe recompensă?

El ridică o sprânceană și o privi cu sinceritate.

— Din contră, chiar a subliniat că nu vrea recompensa.

Caroline reflectă câteva momente și își lipi fruntea de pieptul lui.

El îi luă mâniile tremurânde într-ale lui și le strânse ușor.

— Ești bine?

— Da. Doar că e frustrant. Să fii atât de aproape de adevăr... și totuși atât de departe.

— Să sperăm că vei primi răspunsurile vineri dimineață. Voi fi alături de tine, îi spuse el pe un ton liniștitor.

Rămaseră nemișcați lângă apă, îmbrățișați. Cineva, undeva, îi știa numele. Poate.

— Există și posibilitatea ca femeia misterioasă să se fi înșelat, spuse Caroline mai mult pentru propriile urechi decât pentru ale lui. Poate că, în realitate, nu știe cine sunt.

Dintr-un impuls, Nash îi ridică mâna și îi sărută palma.

— Sau poate ea este cheia cu ajutorul căreia vom descoperi totul.

— Sper, gemu ea.

— Vreau să știi un lucru. Îți voi fi alături indiferent de ce se întâmplă. Nu-mi pasă dacă ești de viță nobilă sau nu, nu-mi pasă dacă ești bogată sau săracă. Știu cine ești, Caroline, și te plac pentru cum ești. Te plac foarte mult, spuse el, cuprinzându-i obrazul în palmă.

Dorința din ochii lui îi făcea trupul să vibreze. Nu pomenise de dragoste sau de căsătorie, dar ar fi fost prea mult să spere la așa ceva.

— Spuneai că și tu vrei să discuți cu mine despre ceva, îi reaminti el.

— Da, răspuse ea, cu toate că nu se simțea pregătită

să se desprindă din brațele lui. Hai să stăm jos!

Îl conduse la o bancă din apropiere și se așează cu fața înspre el, întrebându-se de unde și cum să înceapă.

— Mi-am dat seama că nu pot rămâne la nesfârșit în casa ta. Undeva, familia mea mă caută... cred... Se întreabă pe unde sunt.

— Sigur, spuse el. E și motivul pentru care am publicat anunțul. Din fericire, pare-se că a funcționat.

— Trag nădejde că femeia mă cunoaște, zise Caroline. Sau, cine știe, poate mâine mă trezesc și îmi amintesc totul. Dar dacă nu se întâmplă niciuna, nici alta, am nevoie de un plan.

— Ce fel de plan? întrebă el, cuprins de îngrijorare.

— Pentru început, găsesc că ar trebui să-mi caut un alt loc unde să stau.

— Unde ai putea să te duci? întrebă el cu gâtul uscat.

— Mă gândeam să mă angajez cameristă la o doamnă din înalta societate.

— Tu, cameristă? repetă el. Caroline, nu e nevoie să faci asta.

Ea îl privi cu o expresie aproape sfidătoare.

— Nu pot rămâne toată viața dependentă de generozitatea ta. Oricât de mult o ador pe Delilah... și pe tine.

Privirile li se întâlniră într-o clipă de intensitate copleșitoare.

— Nu vreau să pleci, spuse el răgușit.

— Poate-ți va fi greu să înțelegi, dar e important pentru mine să trăiesc pe propriile picioare.

— Te respect pentru că vrei asta, spuse el, încruntându-se ușor. Dar să trăiești pe cont propriu e o experiență dură și plină de pericole. Case și camere înghesuite și aglomerate. Lungi ore de muncă grea. Angajatori care nu vor ezita să profite de o cameristă tânără și frumoasă. Aș vrea să te scutesc de toate astea. Dacă pot.

Lui Caroline i se strânse inima.

— Știu. Dar pot să am grijă de mine.

— N-ai referințe pentru angajare, continuă el. Nu știi detalii despre educația pe care ai primit-o, despre cum ai fost crescută. Cum vei convinge pe cineva să te angajeze?

— Nu mă dau în lături de la muncă și pot să fiu foarte convingătoare. Unde mai pui că nu prea am de ales.

— Te poți căsători.

Cuvintele plutiră în aer ca un ecou, făcându-i pe amândoi să se simtă ciudat. Lui Nash nu îi venea să creadă ce spusese. Ea ezită.

— Chiar dacă un gentleman mi-ar cere mâna, lucru puțin probabil, n-aș fi de acord niciodată să mă mărit fără să știu cine sunt.

El se ridică de pe bancă.

— Promite-mi, te rog, că nu te vei pripi.

— Nu pot să rămân la tine sperând că cineva va afla în mod miraculos de existența mea și va apărea la ușă să mă ia înapoi. Nu suport să mă simt atât de neputincioasă. Se aplecă spre el, parcă implorându-l să o înțeleagă. *Trebuie să fac ceva, pledă ea.*

— Tot ce te rog este să-ți mai acorzi și să-mi mai acorzi un pic de timp. Sunt șanse ca vineri să știi mai multe despre cine ești. Rămâi măcar până atunci.

Ea veni lângă el și-i cuprinse mijlocul.

— Rămân.

Nash o trase la piept, provocându-i fiori intensi din cap până în picioare. Tot ceea ce aveau era prezentul. Momentul de față. Ochii lui aurii parcă se topeau într-ai ei, iar degetele lui îi mângâiau părul. Lui Caroline îi bătea nebunește inima. El îi prinse fața în mâini.

— Pot să te sărut, Caroline?

Ea așteptă câteva secunde înainte de a răspunde. Voia să își imprime în minte și în suflet fiecare detaliu din acele momente. Bezna nemișcată din jur. Ceața slabă ce se ridica din apă. Razele lunii reflectându-se în părul lui. Dar voia să țină minte mai ales felul în care o privea.

— Mă poți săruta, Excelență. Chiar aici, de față cu lebedele. De fapt, oriunde și oricând vei vrea.

Capitolul 19

S-ar putea ca gentlemanii să încerce să te facă să pariezi în legătură cu orice, de la jocul de whist la vreme. Bucurați-vă de joc, dar nu puneți niciodată un răămășag pe care nu doriți să îl onorați.

Răzbunarea debutantei

Nash respiră ușurat. Caroline urma să mai rămână măcar câteva zile. O conduse spre bancă, iar ochii ei verzi străluceau de dorință și afecțiune. Și poate încă ceva.

— Vino aici, murmură el, așezând-o în poală.

Își plimbă buzele peste ale ei și apoi le atinse ușor cu limba. Când ea i se deschise, sărutul lui deveni mai profund, exprimând tot ceea ce simțea pentru ea. În doar o săptămână reușise să se strecoare în inima lui bine ferecată. În ciuda situației în care se afla, dăduse dovadă de curaj și de compasiune. Îl văzuse în cele mai rele momente, văzuse tot ce era mai neplăcut la el... și încă îi era alături. Își trecu o mână peste unduirile incitante ale soldurilor ei.

— N-am să mă satur niciodată de tine, gemu el. Dacă am rămâne așa o sută de ani, tot mi s-ar părea prea puțin.

Ea se rezemă de el și oftă.

— Ce mi-ai spus... e tot ce mi-am dorit să aud. Și îmi vorbești astfel fără să știi cine simt cu adevărat.

— Știi îndeajuns. Știu că ești curajoasă, independentă și loială. Și că alături de tine sunt un om mai bun.

Caroline își lipi fruntea de a lui.

— Am să prețuiesc această noapte indiferent de ce se va întâmpla cu și între noi. Vreau să știi că, oricine se va dovedi că sunt, sentimentele mele pentru tine sunt cât se poate de reale.

Vocea și cuvintele ei îi făceau pielea de găină. Dar refuza să fie altfel decât optimist în legătură cu ce le

rezerva viitorul. Dacă ea ținea la el măcar pe jumătate cât ținea el la ea, ar fi îndeajuns.

Îi luă din nou fața în mâini și își lipi buzele de ale ei. Își băgă mâinile pe sub pelerină, mângâindu-i formele, sărutând-o tot mai jos, spre baza gâtului. Ea oftă și se apropie și mai mult de el, apăsându-i mădularul cu coapsa. Atingerea îl făcu și mai tare decât era deja. Ea își înfipse degetele în părul lui și gemu în gura lui.

— E foarte incitant să facem asta în public, șopti ea, mai ales când pe sub pelerină n-am decât cămașa de noapte.

— Incitant? Sau excitant?

Ea îi zâmbi poznaș.

— Ambele.

Nash își strecură mâna pe sub cămașa de noapte și îi mângâie coapsa. Făcu cercuri cu degetele pe deasupra genunchiului. Își trecu palma pe interiorul coapsei.

— Nash... își desfăcu picioarele și-l apucă de umeri. Poate ne vede cineva, continuă cu un suspin.

— Nu e nimeni în jur, o asigură el. Dar mă opresc dacă asta vrei.

— Nu! gemu ea. Nu te opri, te rog.

Mâna lui urcă și mai mult până atinse acel loc care o făcea să tremure și să închidă ochii. Era caldă și umedă, iar felul în care îi gemea în ureche îl înnebunea. Continuă să atingă, să mângâie, să apese.

— Poți să ai încredere în mine, Caroline, îi șopti. Știu că te-am dezamăgit, dar știu și că nu se va mai întâmpla. Nu plec nicăieri. Și mă rog ca nici tu să nu pleci.

Ea respira tot mai precipitat. Își lăsă capul pe umărul lui, de parcă nu mai avea putere să și-l susțină.

— Îmi vine foarte greu să îți rezist... Excelență... mai ales... acum...

Se agăță de el și țipă de plăcere. Orgasmul fu atât de intens că simțea că se descompune în brațele lui. Iar în acele momente luna parcă strălucea mai intens, aerul căpăta un miros mai dulce, iar grijile lui erau mai puțin apăsătoare. Totul pe lume era așa cum trebuia.

Caroline era a lui, iar el era al ei.
Nimic nu putea schimba asta.

*

În seara următoare, Caroline legă în bucele lui Delilah o panglică argintie, atentă să nu strice coafura atent pusă la punct. Efectul era uimitor. Delilah se privi în oglindă și zâmbi spre Caroline.

— Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar după talentul cu care îmi aranjezi părul încep să cred că ești camerista unei doamne din înalta societate.

— Poate chiar sunt. Sau poate am o mulțime de surori care apelează mereu la serviciile mele.

— În orice caz, mă bucur că ești aici.

Delilah se întoarse spre stânga, apoi spre dreapta, admirându-și coafura.

— Vei fi frumoasa balului, îi spuse Caroline.

— Mi-aș dori să poți veni și tu, se încruntă Delilah. Am așteptat momentul cu atâta nerăbdare, iar acum simt că îmi tremură genunchii. Ar fi cu totul altceva dacă ai fi cu mine.

— Nash va avea mare grijă de tine.

Delilah își dădu ochii peste cap.

— De asta mă și tem. Că n-o să mă scape din ochi. Când Lord Brondale a venit în vizită, abia dacă am avut câteva momente doar pentru noi doi. Am reușit să vorbim între patru ochi în grădină și simt că încep să mă îndrăgostesc de el.

Caroline o privi ușor îngrijorată, cu gândul la ce îi spusese Nash despre Brondale.

— Ce anume te atrage la el?

— În afară de manierele fermecătoare, de zâmbetul cuceritor și de fundul perfect? chicoti Delilah.

— Da. În afară de toate astea, zâmbi Caroline.

Delilah căzu pe gânduri, cu bărbia în palmă.

— Mă ascultă. E interesat de ce gândesc. Și mă face să râd.

— Sunt semne încurajatoare, recunosc Caroline.

— Da, dar asta nu e tot.

Delilah se ridică și se rezemă de marginea patului și zâmbi poznaș.

— Uneori îmi șoptește la ureche lucruri care îmi fac inima să bată nebunește. E un sentiment delicios. L-ai încercat vreodată?

Caroline se cocoță pe scaunul de la măsuța de toaletă și se întoarse spre Delilah.

— Da, îi răspunse, și trupul ei se înfioră la amintirea atingerii lui Nash. Cred că am simțit și eu așa ceva.

— Știu că dragostea și dorința sunt lucruri diferite, continuă Delilah.

— Nu, nu sunt.

— Dar poate sunt fațetele aceleiași monede, spuse Delilah gânditoare. Vrea să mă sărute și sper să avem ocazia în seara asta, la bal.

Caroline înghiți în sec. Voia să îi spună prietenei ei să fie cu băgare de seamă și să aibă grijă de inima ei. Știa însă că ar fi fost extrem de ipocrit din partea ei.

— Îmi doresc să fii fericită, spuse ea. Doar asigură-te că Brondale e demn de afecțiunea ta.

— Așa am să fac.

— Bine. Să te ajut să te îmbraci? întrebă Caroline arătând spre superba rochie de mătase de pe pat.

— Nu, vine Molly din clipă-n clipă. Dar te rog să rămâi. Aș vrea să mă consult cu tine legat de ce cercei să port, spuse Delilah deschizând cutia de bijuterii. Tu ce vei face cât o să fiu plecată?

— Probabil o să scriu în jurnal și o să citesc.

Și o să aștepte să se întoarcă Nash. Noaptea trecută, după momentele pasionale din parc, o condusese acasă și apoi în camera ei. Niciunul dintre ei nu era pregătit să își spună noapte bună, așa că îl invitase înăuntru. El o duse în brațe până în pat și se ghemuise în spatele ei, complet îmbrăcat. O ținuse în brațe toată noaptea, mângâindu-i umerii și brațele. Când razele soarelui începuseră să pătrundă în cameră, el deja nu mai era lângă ea.

Lăsase însă pe perna de alături un buchețel de lavandă. Ducele de Stonebridge, faimos pentru aerul morocănos și distant pe care îl afixa în permanență, se strecurase în grădină la răsăritul soarelui și culesese flori pentru ea. Era genul de gest romantic și atent care îi topea inima – și care îi îngreuna decizia de a pleca în curând. Iar momentul se apropia cu pași repezi. Mult prea repezi.

În cameră intră Molly, iar apariția ei o smulse pe Caroline din visare. Când văzu coafura lui Delilah, camerista își împreună mâinile de încântare.

— Ce bine vă stă părul! exclamă ea. Domnișoară Caroline, trebuie să mă învățați și pe mine.

— Cu mare bucurie, răspunse Caroline chicotind.

Colaboră perfect cu Molly și o ajută împreună pe Delilah să se îmbrace, netezind, înfoid și aranjându-i superba rochie albă. Apoi o ajută să își aleagă bijuteriile, săculețul și mănușile și, jumătate de oră mai târziu, Delilah era pregătită de bal. Se învârti înaintea oglinzii, admirându-și eșarfa frumoasă din talie și decolteul pătrat de la spate.

— Vei fura o mulțime de inimi în seara asta, anticipă Caroline, iar Molly o aprobă cu entuziasm.

Lui Delilah îi scliffeau ochii aproape la fel de intens precum scliffea colierul de safire pe care îl purta la gât.

— Nu vreau să fur decât una, spuse ea, luând-o de mână pe Caroline. Coboară cu mine, te rog! Vreau să-l tachinăm pe Nash pe seama faptului că va trebui să poarte frac.

Caroline încercă să se pregătească pentru testul care o aștepta. Nash o fermecase îmbrăcat în fierar. În ținută de seară, probabil avea să o facă să leșine. Când ea și Delilah ajunseră în capul scărilor, el le aștepta deja jos. Arăta absolut superb și, în același timp, sigur pe el și ușor nerăbdător. Se uită la ceasul de buzunar, apoi privi înspre scări și în ochii lui Caroline.

— Bună seara, domnișoarelor.

Delilah coborî în grabă și făcu o piruetă.

— Ce părere ai?

— Că vei avea mult prea mulți admiratori și parteneri

de dans, mormăi el, apoi zâmbi. Arăți minunat.

Caroline coborî încet treptele, bucurându-se de scena oferită de cei doi frați, de fericirea aproape palpabilă a prietenei ei, de tachinările frățești ale lui Nash, de cât de la locul lui și normal părea totul. Și se gândi că îi va fi cumplit de dor de asemenea clipe.

Ochii lui captivanți îi întâlneau pe ai ei, iar tandrețea pe care i-o transmiteau era aproape dureroasă.

— Îmi pare rău că nu poți să vii cu noi, spuse el. Dar într-o zi, cât de curând, după ce îți vei recăpăta memoria, sper că vei participa la un bal și că îmi vei acorda un dans.

Delilah ridică o sprânceană.

— Nash! Ai fost de-a dreptul... *fermecător* adineauri! Dacă mai vorbești mult așa, o să-ți pui în pericol reputația de duce-căpcăun.

Nash își dădu ochii peste cap.

— Haide să plecăm, spuse, oferindu-i brațul surorii lui. Să ai o seară frumoasă, i se adresă apoi lui Caroline.

Caroline era fericită. Nash îi spusese clar din priviri ce nu îi putuse spune prin cuvinte – că va veni la ea în acea noapte, după bal.

Iar anticiparea îi făcea tot trupul să se înfioare.

*

Balul nu era atât de plictisitor și enervant cum își imaginase Nash. Gazda, Lady Delacamp, fusese încântată să o ia pe Delilah sub aripa ei și să o prezinte celorlalți invitați, așa că Nash se putuse refugia într-un ungher îndepărtat al sălii de bal. Voia să se țină cât mai departe de ringul de dans și de mamele puse pe pețit.

Din punctul de observație pe care și-l găsisese, cu spatele la ușile deschise ce dădeau spre terasă, Nash putea să-și savureze băutura, să fie cu ochii pe Delilah și să se bucure de aerul răcoros al serii.

Coniacul era bun, orchestra cânta acceptabil, dar el nu făcea decât să numere clipele până la întâlnirea cu Caroline. Spera că va rămâne trează în așteptarea lui. Îi era

dator surorii lui cu acest bal și nu i-ar fi cerut să plece prea repede. Din clipa în care ajunseseră, Delilah strălucise ca un soare. Nu-și amintea să o mai fi văzut vreodată atât de fericită. Merita să fie în centrul vieții sociale londoneze, iar dacă asta avea să însemne ca el să îndure baluri și serate în fiecare săptămână, ei, bine, era dispus la un asemenea sacrificiu. Zâmbetul ei luminos făcea să merite totul, inclusiv aglomerația, muzica zgomotoasă și conversația de complezență.

Nash bănuia că Brondale juca, și el, un anumit rol în excelenta dispoziție a surorii lui. Îl privi cum, de cealaltă parte a încăperii, se apleca și îi săruta mâna. Strânse din dinți, căci nu avea de gând să pice în plasa galanteriei individului. Era însă dispus să creadă că era *posibil* ca Brondale să se fi schimbat. În același timp, știa că Delilah era în siguranță câtă vreme rămânea în sala de bal. Expiră adânc, își dezmoți umerii, luă o înghițitură zdravănă de coniac și, bucuros să îl vadă pe Drake în mijlocul unui grup de invitați, pomi înspre el.

— Dă-mi voie să-ți spun că sunt șocat să te văd aici, îi spuse prietenul lui, fără a părea să observe că jumătate dintre femeile din încăpere îl sorbeau din priviri.

Avea o constituție athletică, păr grizonant și maniere perfecte, așa că femeile între 18 și 80 de ani gravitau în jurul lui ca atrase de un magnet.

— Am trecut pe la tine mai devreme, și majordomul mi-a spus unde te găesc.

Nash simți că i se zbârlește părul pe ceafă.

— Asta înseamnă că ai noutăți despre Caroline?

— Da. Drake scrută sala cu privirea, menținând o expresie impasibilă. Nu vrei să stăm de vorbă pe terasă? adăugă el.

Nash o căută din priviri pe Delilah, care valsa cu Brondale. El o ținea mult prea aproape, iar ea era mult prea îmbujorată, la naiba!

— Nu o pot lăsa pe sora mea nesupravegheată. Hai să ne mutăm în colțul acela, propuse el, indicând un loc mai ferit, plin de plante ornamentale. Acolo nu prea are cine să

tragă cu urechea.

Odată ajunși acolo, Drake începu să vorbească.

— Femeia misterioasă a trimis un bilet cu privire la întâlnirea de vineri. Va fi la mine la birou pe la prânz și e nerăbdătoare să o întâlnească pe tânăra din anunț.

Nash își frecă bărbia, mai intrigat și mai curios ca oricând.

— Biletul e semnat?

— Nu. Și nici nu l-a adus personal. Mesagerul a fost o femeie între două vârste care purta o pelerină gri. L-am pus pe Herbert să o urmărească la plecare, dar a pierdut-o în aglomerație, printre o mulțime de curioși veniți să asiste la un meci de box.

— Fir-ar să fie! exclamă Nash, trecându-și mâinile prin păr. Dar știm măcar că vineri va fi la tine la birou. A, că veni vorba, poate n-ar fi rău să-l pui pe Herbert să facă un pic de ordine dacă e să ne întâlnim la tine în birou, glumi el.

— Peste cadavrul meu! replică Drake.

Ușurat că detaliile întâlnirii fuseseră stabilite, Nash zâmbi, sorbi din nou din coniac și o căută din nou din priviri pe Delilah. Rochia ei albă nu se vedea însă pe ringul de dans. Desigur, erau și alte tinere îmbrăcate în alb, dar ea nu se vedea nicăieri.

— La naiba!

Drake tresări.

— Ce s-a întâmplat?

Nash trânti paharul pe o măsuță din apropiere.

— Trebuie s-o găsesc pe Delilah.

— Nu era cu Brondale mai devreme? întrebă Drake. Cu individul care a făcut acel pariu că va fi primul care o să se culce cu o...

— Caut-o tu la intrarea principală, bine? Eu o caut pe terasă.

Drake încuviință din cap și porni degrabă spre ieșire, dovedind din nou că nu era doar un avocat al naibii de bun, ci și un prieten de nădejde. Cu mâinile în buzunare, Nash se îndreptă spre terasă cât de repede putea fără să atragă atenția celorlalți invitați. Dacă Delilah ar fi fost cumva într-o

situație compromițătoare, ultimul lucru de care avea nevoie era ca zeci de participanți la bal să-l urmeze afară și să asiste la umilința surorii lui.

Când ajunsese în sfârșit pe terasa pardosită cu piatră fu surprins să constate că era mai întuneric decât credea. Un zid jos înconjura curtea interioară largă și din loc în loc erau așezate lampadare, însă în cea mai mare parte zona era cufundată în semiîntuneric. Nu se distingeau decât siluete. Undeva spre nord văzu un cuplu. Cei doi stăteau aproape unul de celălalt și capetele le erau înclinate. Se apropie, tușind ostentativ, iar cei doi, un bărbat și o femeie, se grăbiră să se ridice și să intre înapoi în casă. Din fericire, femeia nu era Delilah.

Tocmai se îndrepta spre cealaltă parte a terasei când lângă el apăru Delilah, urmată îndeaproape de Brondale.

— Nash, tu ești?

Cu toată bezna, observă că obrajii surorii lui erau nefiresc de aprinși.

— Du-te înăuntru, scrâșni el, aruncând apoi o privire ucigașă către Brondale. Vreau să discut cu el.

Un pic speriată, ea privi în jur, spre terasa goală, și-și puse o mână pe pieptul lui Nash.

— N-ai de ce să fii supărat. Am ieșit doar acum un minut, pur și simplu ca să luăm o scurtă pauză de la gălăgia dinăuntru.

Nash mârâi neîncrezător.

— Înăuntru! repetă el. Vin și eu în cinci minute.

Brondale o privi pe Delilah și îi zâmbi curajos.

— Du-te, o să fie totul bine, spuse el nu foarte convingător.

— Prea bine, spuse Delilah înțepată, dar nu-i îngădui fratelui meu să te convingă de faptul că am fi făcut ceva greșit. Nu cred că e un păcat să conduci o domnișoară la o plimbare pe o terasă scăldată în razele lunii. Dacă da, atunci mă tem că el a comis păcate mult mai mari.

Nash tresări. Sora lui avea dreptate. Își aminti de promisiunea pe care o făcuse, cum că îi va permite și ei să ia decizii în ceea ce o privește. Poate să-i permită și câteva

mici greșeli. Dar între timp avea ocazia să poarte o discuție cu Brondale și să-l bage un pic în sperieți.

Delilah se îndreptă cu capul sus spre casă, lăsându-i singuri. Pumnii lui Nash se încleștară instinctiv. Era teribil de tentat să-l apuce pe ticălos de guler, așa că își încrucișă brațele la piept ca să își reprime pornirea. Se apropie însă până când piepturile aproape că li se lipiră.

— Știu totul despre pariul pe care l-ai pus, îi spuse el printre dinți. Dacă ți-ai pus în minte să-mi seduci sora, te previn de pe acum să renunți. N-o să-ți meargă. Nu ții la ea și n-o să te las s-o rănești.

Brondale râse nervos.

— Pariul e doar o glumă. Dezvirginarea fecioarelor nu e sportul meu preferat.

— Mă bucur, replică Nash, trosnindu-și degetele. Dacă-i pe-așa, ai face bine să ștergi imediat pariul din registrul clubului.

Nemernicul se încruntă și privi înspre sala de bal de parcă abia aștepta să scape de pe terasă.

— Nu pot șterge pariul. E o chestiune de onoare.

Nash îl înghionti în umăr, parcă provocându-l să îl lovească. I-ar fi plăcut la nebunie ca netrebnicul să-i ofere scuza ideală să-l bată măr.

— Dacă aveai vreun pic de *onoare* n-ai fi pus acel pariu.

— Astfel de lucruri se întâmplă mereu, replică Brondale.

— Asta nu înseamnă că e în regulă. Nash numără în gând până la zece înainte să își continue ideea. Uite ce știu. Ești înglodat în datorii, și creditorii sunt pe urmele tale. Te-ai culcat cu jumătate dintre femeile văduve sau căsătorite din întreg orașul. Sora mea nu e tocmai genul tău, dar o crezi suficient de naivă ca să o seduci, să câștigi acest pariu nenorocit și să o forțezi să se mărite cu tine. Însă o subestimezi. E prea inteligentă să-ți pice în capcană. Ți-o zic de pe acum. Nu se va întâmpla.

— Mai vedem noi, rânji Brondale. Ai fi surprins să afli că sora ta a propus să ieșim pe terasă.

— Ești demn de dispreț! șuieră Nash. Dacă-i faci vreun rău, te provoc la duel.

Lui Brondale i se scurse sângele din obraji.

— Lumea are dreptate. Ești complet nebun.

Nash ridică o sprânceană și rânji amenințător.

— Nu mă pune la încercare, spuse el, apoi se întoarse pe călcâie și se întoarse în sala de bal.

Delilah dansa cu altcineva, dar scruta încăperea căutându-l din priviri pe Brondale. Când îl văzu pe Nash, el îi zâmbi.

Era o tânără cu adevărat remarcabilă și nu fusese corect față de ea. Dar nu în acea seară. Pentru că Brondale era cu adevărat un ticălos. Doar că în ultimii ani o ținuse sub un clopot de sticlă, convins că așa va fi în siguranță. Nu o putea ține așa din scurt. Nu dacă nu voia să o piardă de tot. I se strânse inima privind-o cum dansa, iar părul blond îi scânteia în lumina lumânărilor. Și-ar fi dorit să fie și Caroline acolo. Știa că ar înțelege mândria frățească și groaza pe care le simțea simultan uitându-se la sora lui.

Se despărțiseră doar de câteva ore, dar deja îi era dor de Caroline.

De-abia aștepta să o vadă în acea noapte.

Capitolul 20

E interesant de remarcat că, în arta clasică, în reprezentarea anatomiei bărbătești, un anumit aspect este reprezentat disproporționat de mic.

Răzbunarea debutantei

Cioc, cioc!

Bătăile în ușă o treziră pe Caroline din somn.

— Eu sunt! se auzi de pe hol o voce șoptită.

Nash. Se frecă la ochi și zâmbi.

— Intră.

— Te-am trezit? întrebă el închizând cu grijă ușa.

— Cred că ațipisem, dar nu de mult. Se întinse somnoroasă. Cum a fost la bal?

— Se putea mai bine, spuse el, apoi arătă înspre marginea patului. Pot să mă așez?

Ea încuviință și-și trase picioarele deoparte ca să îi facă loc.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

El se așează lângă ea, iar lumina scăzută a lămpii îi evidenția trăsăturile feței, dar și privirea obosită.

— Brondale și Delilah au ieșit pe terasă neînsoțiți, iar eu mi-am pierdut cumpătul.

— O, nu! Te rog, spune-mi că nu l-ai bătut.

— Am vrut, recunosc eu, dar n-am făcut-o.

— Bine atunci, răsuflă ea ușurată.

— I-am cerut din nou scuze lui Delilah, continuă el pe un ton lipsit de inflexiuni. Dar abia dacă mi-a adresat un cuvânt în drumul spre casă.

Caroline îi zâmbi înțelegătoare.

— Poate era cu gândurile în altă parte.

— Poate, spuse el sceptic. Tot ce știu e că mi-a fost dor de tine.

— Și mie de tine.

Își puse mâna peste a lui, savurând micii fiori pe care i-i dădea atingerea.

— La bal a fost și Drake. Femeia care a răspuns la anunț va reveni la el la birou vineri la prânz.

— E... minunat.

Dar era și un semnal că timpul ei alături de Nash se apropia de final. În acea seară petrecuse o oră citind ofertele de locuri de muncă din ziare. Un anunț pentru o însoțitoare părea tolerabil, la fel și altul pentru postul de cameristă. Ar fi norocoasă să fie acceptată pentru una dintre poziții.

— Să sperăm că te cunoaște și că îți vei regăsi familia, spuse el, zâmbindu-i nu tocmai convingător.

— Încă două zile, spuse ea, trecându-și degetele prin părul lui. Să nu irosim nicio clipă.

Fără un cuvânt, își desprinse mâna de a ei, încuie ușa

și începu să se dezbrace. Ea îl privi ca hipnotizată cum își dădea jos lavaliera, haina de seară, pantalonii... și cum din ducele temut se transformă în altceva. Căci sub toate acele haine era numai came, mușchi și masculinitate. Sub toate acele haine era Nash. Era *a/ ei*.

O privi în ochi până rămase doar în lenjeria care nu prea reușea să îi mascheze ardoarea. Gândul că ea era sursa acelei excitații formidabile o făcea să tremure.

El făcu lampa mai mică, apoi ridică pătura și se băgă în pat, întinzându-se după ea. Mâna îi alunecă pe pielea ei goală, peste șold, și încremeni.

— Doamne sfinte, Caroline! Dacă știam că ești goală sub așternuturi, n-aș fi putut articula un sunet.

Ea râse și-și împleti picioarele cu ale lui.

— Zic că te descurci destul de bine.

El îi luă fața în mâini și o privi în ochi.

— Noi doi, împreună... E ceva atât de normal și de firesc. Indiferent cine ești și unde te vei duce când vei pleca de aici, știu că ne vom găsi mereu drumul unul către celălalt.

— Sper, spuse ea cu inima strânsă.

Își trecu buzele peste ale lui, în cel mai tandru sărut cu putință. El îi mângâie părul și fruntea. Cu pletele în dezordine și privirea ușor somnoroasă, părea mai tânăr și aproape vulnerabil.

— Spune-mi că simți la fel, șopti el, sărutându-i umărul.

— Da.

Trupul parcă i se lichefia, iar mii de fiori o străbăteau din cap până în picioare. Nash își trecu brațul sub mijlocul ei și o trase spre el. Începură să se exploreze unul pe celălalt, încet și în detaliu. El îi mângâie posteriorul și-i masă ușor coapsele. Ea își trecu mâinile peste mușchii supli ai spatelui și umerilor. Își încolăciră picioarele și se mișcară la unison până rămaseră amândoi fără suflare, dorindu-și mai mult. Era printre cei mai puternici bărbați din Anglia, dar în acel moment îi aparținea ei în totalitate. Iar ea, lui. Caroline știa, în sufletul ei, că asta era tot ce își dorea - să

aibă pe cineva care să o țină în brațe în fiecare seară. Cineva care, când o privea, simțea că soarele răsare și apune după surâsul ei.

— Vreau să fiu cu tine, spuse ea. Vreau să fim aproape, pe cât e omenește posibil.

El înghiți în sec și o privi în ochi.

— Ești sigură?

— Absolut.

O știa până în cea mai mică fibră.

— Nu pot face promisiuni de viitor fără să știu cine sunt. Și nici tu nu poți. Dar în noaptea asta sunt a ta. Iar tu... ești al meu cu totul.

Buzele li se întâlneau într-un sărut parcă desprins din altă lume, care nu mai lăsa loc de gânduri, de planuri, de îndoieli. Limba lui îi explora gura, iar ea îi suga buza de jos. Își unduia șoldurile spre ale lui, apăsându-și centrul feminității de erecția lui fermă. El gemu, o luă în brațe și o așeză deasupra, privind-o de parcă ar fi vrut să își întipărească în minte fiecare detaliu al chipului și al trupului ei. Pletele ei cădeau peste ei ca o perdea, gâdilându-i ei sânii, mângâindu-i lui pieptul. Nash îi arătă cum să se miște peste el, înfierbântând-o și mai mult. Iar când dorința deveni aproape dureroasă, o încurajă să preia inițiativa.

Cu mângâieri senzuale.

Cu promisiuni ațățătoare.

Și săruturi care îi făceau inima să stea în loc.

Caroline simțea că întreg trupul îi era învăluit de o melodie sublimă al cărei ritm creștea și tot creștea până la divina notă finală. Ochii lui ca de chihlimbar o priveau, încălzindu-i sufletul. Cu fiecare împingere, stimula și mai mult plăcerea care se clădea în ea, într-un crescendo gradual, până când veni clipa eliberării. Valul de extaz o lovi neașteptat de puternic și imposibil de dulce, copleșind-o. Își arcui spatele și gemu prelung. Pentru o clipă ce părea să nu se mai sfârșească, se simți plutind ca o șoaptă dulce în noapte.

Nash o ținu strâns, privind-o cu tandrețe și uimire. Iar apoi, când părea că nu-și mai poate ține capul drept, o

rostogoli ușor sub el, fără să iasă din ea. Caroline își simțea trupul pulsând. Deschise ochii și îi zâmbi.

— Îmi dau seama că ai îndoieli, îi spuse el cu răsuflarea tăiată. E firesc. Dar nu am nevoie să-ți știi numele de familie, să-ți cunosc rudele sau să-ți știi trecutul ca să simt că te cunosc. Ca să simt că aparținem unul celuilalt.

O, Doamne! Îi venea să plângă. Îi luă fața în mâini și-l coborî spre ea, sărutându-l pasional. El gemu și începu să se miște din nou, împingându-se în ea într-un ritm înnebunitor. Nu mai vedea nimic de umerii lui. Brațele lui puternice se sprijineau de-o parte și de alta a umerilor ei, iar trupul lui superb îl acoperea pe al ei. Își trecu mâinile peste pieptul și spatele lui, savurându-i gemetele de încântare. Nu trecu mult și spirala plăcerii începu să cuprindă din nou, parcă în oglindă cu a lui. Terminară la unison, agățându-se sălbatic unul de altul. Când Nash vru să se retragă pentru a nu o umple cu sămânța lui, ea își agăță picioarele de șoldurile lui, îndemnându-l să rămână în ea. Poate fusese o nesăbuiță din partea ei. Poate avea să regrete de dimineață. Dar îl voia în întregime. Cu totul.

El își lipi fruntea de a ei, sărutând-o și șoptindu-i numele ca o mântuire.

— Inima mea e în mâinile tale, Caroline. Nu o frânge.

*

Nash o ținu în brațe toată noaptea. Îi sărută acel loc de la baza gâtului care o făcea să se înfioare. Îi inspiră mirosul delicat și îmbătător al părului. Se minună de potrivirea perfectă a trupurilor lor. Ațipi un pic, iar când se trezi, Caroline îl săruta și-și apăsă sâni de pieptul lui.

— Vreau mai mult, șopti ea, făcându-i inima să bată aproape sălbatic.

— Ia tot ce-ți trebuie, spuse el răgușit.

Plină de îndrăzneală, îi apucă mădularul, cuprinzându-l cu degetele și gemând încet când simți picătura de sămânță din vârful. Îl frecă într-un ritm ferm și sigur, iar când

el se împinse înspre ea, clătină din cap.

— Rămâi întins și relaxează-te, îi spuse, plimbându-și limba pe conturul urechii lui. Și lasă-mă să-ți ofer plăcere.

El făcu ce i se ceru. Sau, cel puțin, încercă. Dar tot ce îi făcea îl înnebunea de dorință. Buzele ei mângâindu-i gâtul, degetele ei atingându-i pieptul, mișcările trupului ei suplu peste al lui. Știu pe loc că nu mai poate îndura nicio secundă. Trebuia să fie din nou în ea. O ridică și o întinse pe spate. Îi acoperi trupul cu al lui. Se așeză între coapsele ei. Ea îl privi, cu ochii strălucind de emoție, și îi cuprinse mijlocul cu coapsele.

— E ca un vis, șopti. Și nu vreau să se termine.

Însă Nash știa că nu era un vis. Era mai bine de atât. Se împinse în ea într-un ritm lent, dar ea își ridică șoldurile și îl trase mai adânc înăuntru. Cu frunțile sprijinite una de cealaltă, își construira propriul ritm. Nu după mult timp gemeau amândoi, iar trupurile le erau acoperite de sudoare.

— Ești bine?

— Nu te opri.

Pleoapele îi tremurau, iar buzele întredeschise erau umflate de sărutări.

— E atât de bine... e prea bine.

Dumnezeule, îi plăcea că era atât de pasională. Își strecură mâna între coapsele ei, deasupra locului unde trupurile li se uneau. O atinse delicat, atent la fiecare mișcare pe care o făcea, la fiecare sunet pe care îl scotea. Se mișcă deasupra ei până simți cum trupul i se încordează și simți cum valul de plăcere o cuprinde. Se arcui spre el, țipând, în clipa extazului final. El se abținu cât putu, dar când îi simți pulsațiile de plăcere nu se mai putu controla. Plăcerea supremă îl mistui ca o flacără. O prinse de șolduri, își îngropă fața în gâtul ei și gemu intens când termină, inspirând aroma de lămâiță a pletelor ei și gustându-i pielea sărată.

Nu-și dorea decât să poată rămâne așa o veșnicie.

— Doamne, Caroline, murmură într-un sfârșit. A fost uluitor.

— Mmm...

Se cuibări lângă el, iar când își recăpătă puterile și se putu mișca, Nash trase cuvertura peste ei. Rămaseră înveliți, iar lui Nash nu îi venea să creadă cât de bine îi făcea să îi simtă pletele pe piept și să-i simtă coapsa peste piciorul lui. Îi plăcea să îi simtă respirația pe gât și adora micile sunete pe care le scotea înainte să se lase cuprinsă de somn.

Să se culce cu Caroline, o femeie fără identitate, era, fără îndoială, cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcuse vreodată. A doua zi aveau să se confrunte cu o mulțime de complicații. Dar până atunci se simțea pur și simplu mulțumit. Pentru prima dată de la moartea lui Emily, se simțea cumva împăcat. Și dacă ceea ce simțea nu era chiar fericire... ei, bine, era al naibii de aproape!

*

— Ți-am adus ceva.

A doua zi de dimineață, Delilah își făcu apariția la Caroline în cameră. Purta o rochie de un albastru-deschis, ca ochii ei, și zâmbea ca un copil poznaș. Se apropie de Caroline cu mâinile ascunse la spate. Caroline stătea pe sofa și se uita aproape cu înverșunare la desenul pe care îl avusese asupra ei în seara când își pierduse memoria. Se tot gândise la acea schiță și la însemnătatea ei. Oare îi cunoștea pe bărbatul și femeia din desen? Și de ce purtase schița în buzunar? oftă și puse peticul de hârtie între paginile jurnalului. Delilah o privi gânditoare.

— Mi se pare că ești la milioane de kilometri distanță.

— Iartă-mă. Caroline puse jurnalul alături și bătu ușor cu mâna pe sofa, invitând-o pe Delilah să ia loc. Visam cu ochii deschiși, dar după cum zâmbești am senzația că ai un secret. Am senzația că balul a fost mult mai plăcut decât ai lăsat să se vadă, o tachină ea.

Delilah ridică din umeri cu un aer misterios.

— Oricărei fete trebuie să i se îngăduie câteva secrete.

Caroline simți un fior ciudat în piept.

— E un citat din *Răzbunarea debutantei*?

— Întocmai, spuse Delilah categoric. Ia spune, nu ești curioasă ce ascund la spate? Poți măcar să mimezi interesul. Hai, încearcă să ghicești!

Caroline își încrucișă brațele la piept, dornică să intre în joc.

— Uneai.

Delilah miji ochii.

— E ceva mai mic.

Caroline se prefăcu amuzată că se gândește serios la următorul răspuns.

— Un ponei?

— Ești incorigibilă, zâmbi Delilah punându-și o mână în șold. Mai încearcă.

— Prea bine... spuse Caroline, luând o expresie serioasă. Un broscoi.

— Jocurile de societate nu sunt punctul tău forte, constată

Delilah, clătinând din cap cu prefăcută tristețe. Adu-mi aminte să nu fac niciodată echipă cu tine.

— Gata, renunț! exclamă Caroline. Haide, spune-mi ce ascunzi acolo!

Delilah afișă un zâmbet triumfător și ziarul pe care îl ținuse împăturit la spate.

— E ziarul de azi!

— Bine, dar rubrica apare abia mâine.

— Știu și de-abia aștept, spuse Delilah, înmânându-i ziarul. Dar aici e altceva ce te-ar putea interesa.

— Anunțurile?

— Da! încuviință Delilah încântată. Sunt două noi oferte de lucru pentru un post de guvernantă. Sigur, poate preferi să îți găsești de lucru printr-o agenție, dar chiar și-așa, e interesant de văzut ce variante sunt. Mai e și un anunț pentru însoțitoare. Ai fi grozavă cu copiii și cu vârstnicii deopotrivă... Chiar, ai vreo preferință?

Caroline privi ținând ziarul, mișcată de grija prietenei ei.

— Îți mulțumesc, îi spuse cu sinceritate. Și eu m-am

tot uitat la anunțuri. Nu știu sigur ce voi face, dar cred că am să aștept până sâmbătă și abia de atunci voi începe să caut cu seriozitate. Încă sper că femeia care a răspuns la anunț îmi va putea spune cine sunt.

— Iartă-mă, spuse Delilah. Să nu crezi că încerc să te zoresc. În niciun caz nu-mi doresc să pleci. Din contră!

Caroline puse ziarul pe masă și o îmbrățișă pe Delilah.

— Crede-mă că știu că nu vrei decât să fii de ajutor și nici nu pot să spun cât de mult apreciez asta.

— Bine. Și să știi că glumeam cu jocurile de societate. Te-aș alege oricând pe tine în locul lui Nash. Poate nu vom câștiga mereu împreună, dar mă voi distra mult mai bine. Delilah se jucă cu ciucurii unei perne înainte să continue: Trebuie totuși să recunosc că de când ai venit la noi în casă Nash e mai amuzant. Nu-mi vine să cred că ne scoate în oraș în seara asta.

— Aștept cu nerăbdare să-mi petrec seara cu voi, spuse Caroline.

Ceva mai devreme, Nash le propusese să facă ceva special, toți trei, pentru a marca ultima seară în care Caroline stătea la ei. Delilah propusese imediat să meargă la Grădinile Vauxhall, iar Nash fusese de acord. Acolo se puteau pierde în mulțime și, dacă țineau morțiș să nu fie recunoscuți, puteau să poarte măști. Delilah îi strânse mâna.

— Știu că ești neliniștită și speriată de ce poate aduce ziua de mâine și de ce va urma după acea zi, spuse ea. Dacă te ajută în vreun fel, să știi că mie nu-mi pasă unde locuiești și din ce familie te tragi. Voi rămâne prietena ta, orice ar fi.

Caroline simți că se îneacă de emoție.

— Mulțumesc. Chiar mă ajută.

— Bun, concluzionează Delilah trăgându-și nasul. Acum că ne-am lămurit, hai să mergem sus și să ne găsim câte o ținută pentru seara asta. Ceva îndrăzneț, mă gândesc.

Caroline își privi prietena și surâse.

— Ceva îndrăzneț sună ideal.

Capitolul 21

Când îți porți rochia preferată într-o sală de bal ticsită de lume, încrederea ta va spori ca prin minune. Iar încrederea este cea care îți face adevărata frumusețe să strălucească.

Răzbunarea debutantei

Caroline se privi în oglindă și își așeză lanțul cu pandantiv în formă de lebădă deasupra corsajului minunatei rochii rubinii pe care o împrumutase. Mânele minuscule abia îi acopereau umerii, iar sub sâni pieptul îi era înconjurat de o panglică brodată. Mătasea bogată sclipa în lumina lumânărilor și îi mângâia pielea la fiecare mișcare, își imagină reacția lui Nash când o va vedea și zâmbi. Se apropia, probabil, ultima lor noapte împreună. Avea să fie dulce-amară, dar luase decizia să se bucure de fiecare clipă.

— În sfârșit, ai apărut! spuse Caroline când Delilah intră în încăpere. De ce nu te-ai îmbrăcat de seară?

Delilah se așeză pe marginea patului și surâse în chip de scuze.

— M-a cam luat durerea de cap după prânz.

— O, nu! se încruntă Caroline. Știu ce nerăbdătoare erai să mergem la Vauxhall, dar nu-i nimic, putem petrece o seară foarte plăcută acasă, în liniște.

— În niciun caz! spuse Delilah ferm. M-aș simți oribil dacă v-ați schimba planurile din pricina mea. Și, dacă e să fiu sinceră, mă bucură gândul că tu și Nash veți petrece o seară romantică împreună, îi făcu semn cu ochiul lui Caroline. Mergeți și distrați-vă. Ne vedem mâine-dimineață. O să citim împreună noul articol din rubrica *Răzbunarea debutantei*.

Caroline era impresionată.

— Știi bine că îmi doresc să vii. Și Nash își dorește asta.

— Știu, zâmbi Delilah. Dar am văzut cum vă uitați unul la celălalt. Aveți nevoie să petreceți seara asta împreună și să vă lămuriți ce simțiți.

— Eu știu ce simt, spuse Caroline. Doar gândindu-se la Nash și inima începea să îi bată mai repede. Dar și dacă el simte la fel, continuă ea, nu mă pot angaja la nimic fără să știu cine simt.

Delilah încuviință.

— Tu și Nash aveți decizii dificile de luat. Și eu la fel, continuă ea, netezindu-și poalele rochiei.

— Legate de Brondale? întrebă Caroline.

— Da, recunosc Delilah. Ar fi mult mai simplu dacă Nash l-ar plăcea.

— Mai dă-i timp. Poate se dă pe brazdă.

— Poate. Dar până una-alta cred că trebuie să-mi urmez inima.

Caroline înghiți cu greutate.

— Ca noi toți, probabil.

*

— Ți se pare ceva cunoscut? o întrebă Nash.

Caroline îl ținea de braț și pășeau împreună pe o alee largă și liniștită, mărginită de tufișuri verzi și lampioane. În ochii ei verzi se citeau interesul și curiozitatea.

— Nu. Totul e nou pentru mine.

Și pentru Nash. Fusesse la Vauxhall în urmă cu mai mulți ani, dar acum privea locul prin ochii lui Caroline. Fântânile arteziene, ruinele artificiale, menestrelii talentați și orchestrele zgomotoase. Ea se bucura de tot și toate, iar încântarea de pe chipul ei îi umplea inima de căldură.

Luară o cină târzie compusă din carne savuroasă și diverse salate, într-un separeu special rezervat. Caroline insistă să își amestece singuri punciul, iar rezultatul fu delicios - o combinație ce includea rom, lămâie și ananas. În timp ce ea sorbea băutura, el o sorbea din ochi.

Cârlionții întunecați cădeau de sub diademă și îi încadrau chipul frumos. Rochia îi evidenția rotunjimea

sânilor și pielea strălucitoare. Mătasea roșie se potrivea perfect cu natura ei pasională și neînfrică, iar el visa deja la clipa în care o va dezbrăca, ceva mai târziu în cursul nopții. Ea se așează lângă el pe o sofa mică și-i aruncă o privire semiametă pe deasupra paharului.

— Îți mulțumesc pentru această ieșire. Mi-a plăcut fiecare clipă.

— Noaptea nu s-a terminat încă, spuse el. Nici ce e între noi.

Ea lăsa paharul pe masă și se rezemă de pieptul lui.

— Hai să nu ne gândim la ziua de mâine, spuse încet. Să lăsăm grijile despre viitor pentru după răsăritul soarelui. Până atunci, hai să fim, pur și simplu, împreună. Pentru moment.

El o mângâie delicat pe obraz și se uită în ochii ei. Nu mai încerca să își ascundă sentimentele pe care le nutrea pentru ea. Nu le mai nega nici măcar față de sine. Curajul și compasiunea ei îl mișcaseră. Îl schimbaseră. Toate emoțiile pe care le ținuse adânc îngropate ieșeau la suprafață și i se urcau pe buze. Ea devenise centrul universului lui.

Caroline înghiți anevoie și clipi. Făcu ochii mari și se albi dintr-odată.

— Te simți bine? întrebă el, luând-o pe după umeri și mângâindu-i micul semn din naștere.

Ea se încruntă ușor.

— Sunt bine, numai că felul în care tocmai m-ai privit... mi-a amintit de ceva. Nu sunt sigură despre cine sau despre ce, dar m-a făcut să mă simt ciudat. De parcă aș fi pe punctul de a-mi reaminti.

— E un lucru bun, spuse el un pic prea vesel, de parcă încerca să se convingă pe sine. Vrei să mergem acasă?

— Nu, răspunse ea fără ezitare.

Se cuibări mai aproape de el, punându-și un picior peste al lui, pe sub rochia de mătase. Una dintre mâneci îi alunecase de pe umăr, lăsând să se vadă curbura plină a sânelui, iar inima lui o luă la galop.

— Nu sunt încă gata de plecare, mai spuse ea.

El își înclină fruntea spre a ei.

— Atunci mai stăm. Putem să ne plimbăm, să mergem la un concert, să dansăm... Depinde doar de tine.

Ea ridică o sprânceană și îi mângâie părul.

— Dacă depinde doar de mine, aş prefera să stăm aici. Doar noi doi. Ca acum.

Îşi trecu buzele peste ale lui, într-un sărut ca o şoaptă care se transformă apoi în ceva mult mai intens. El îşi trecu mâinile peste sânii şi şoldurile ei, apoi îşi strecură o mână pe sub rochie, până la îmbinarea coapselor. Acolo o atinse şi o apăsă uşor, făcând-o să geamă şi să se zvârcolească în poala lui. Dincolo de separeul lor, artificiile explodau în înaltul cerului şi umpleau noaptea de lumină şi sunet. În acele fulgere de lumină, pielea lui Caroline strălucea ameţitor, iar el o privea vrăjit, dornic să reţină şi cel mai mic detaliu.

Zâmbetul ei printre gene.

Obrajii îmbujoraţi.

Mâinile ei agăţându-i-se de umeri, şoldurile ei unduindu-se peste ale lui.

Gemetele ei de extaz combinate cu exploziile artificiilor.

*

Primele raze de soare îşi făcură loc în dormitorul lui Nash a doua zi dimineaţă, iluminându-i pielea lui Caroline. Era cu spatele spre el, iar aşternuturile care i se înfăşuraseră în jurul şoldurilor îi dezveleau silueta de clepsidră. El o sărută pe umăr şi o cuprinse cu braţele.

— Bună dimineaţă.

Cu un geamăt somnoros, ea se rostogoli spre el şi-şi lipi faţa de pieptul lui.

— Te-aş contrazice.

El râse şi o sărută pe creştet.

— Zău? Şi de ce, mă rog?

— Pentru că aş sta aşa... cel puţin încă nişte ore, murmură ea, frecându-şi gamba fină de coapsa lui.

— Mmmm... făcu el, pe deplin în asentimentul ei. Nu

avem ore la dispoziție, dar putem profita de minutele pe care le avem.

Ea își lipi trupul gol de al lui și se așează deasupra.

— Poate totuși dimineața asta ne poate oferi câte ceva.

Jumătate de oră mai târziu, îl privea cu un zâmbet somnoros și satisfăcut. El îi ridică de pe jos rochia pe care o purtase seara precedentă și o ajută să se îmbrace.

— În câteva ore pornim spre biroul lui Drake, îi reaminti el. Ești emoționată?

— Da. Și de întâlnire, și de ideea de a pleca apoi de aici, recunosc eu.

— Nu e nevoie să pleci chiar de azi, spuse el la un pas să o implore. Mai poți sta o săptămână.

— Și ce s-ar schimba? Întrebă ea, privindu-l cu ochi triști.

Nash știa precis la ce se referea. Va fi capabil vreodată să-i ofere inima întru totul, fără rezerve? Să o iubească așa cum merita să fie iubită? Îi datora un răspuns cinstit.

— Nu, spuse el simplu. Mi-aș dori să fiu bărbatul pe care îl meriți.

O lacrimă i se prelinse lui Caroline pe obraz în timp ce se întorcea spre ușă.

— Mi-aș dori să-ți dai seama că ești.

*

Delilah avea, aparent, o întreagă rutină în diminețile de vineri, rutină care gravita în jurul rubricii *Răzbunarea debutantei*. Iar acum Caroline era invitată să participe. Vineri dimineață, Delilah dormea mai mult decât de obicei și lua micul dejun în cameră. Când sosea ziarul, majordomul i-l aducea, iar ea dădea prima citire, extrem de ceremonioasă, a rubricii.

Delilah insistase ca în acea dimineață Caroline să vină la ea în cameră în cămașă de noapte și să urce alături de ea în pat, în așteptarea micului dejun. Când sosi Molly,

aducând un cărucior încărcat cu tăvi din argint și cu veselă, săriră amândouă din pat. Aromele delicioase de ceai, chifle, șuncă și ouă umpleau camera. Cele două prietene se așezară în fotolii lângă fereastră, își umplură farfuriile și începură să mănânce cu poftă.

Lui Caroline i-ar fi plăcut la nebunie atmosfera prietenească și confortabilă a acelei dimineți dacă n-ar fi știut că era ultima pe care o petrecea în acea casă. Când majordomul bătu la ușă cu ziarul sub braț, Delilah puse pe masă ceașca de ceai și își frecă mâinile de nerăbdare.

— Mulțumesc, Stodges.

Așteptă ca majordomul să plece, apoi se întoarse spre Caroline.

— Ești gata?

Ea încuviință. Inima îi bătea nebunește. Sigur că era foarte puțin probabil să fie ea autoarea articolelor, dar o parte din ea tot credea, ba chiar spera că ar fi, totuși. Dacă *Răzbunarea debutantei* apărea în ziar ca de obicei, puteau abandona acea pistă. Pentru că singurele texte pe care le scrisese în ultima săptămână erau cele din jurnal. Delilah deschise ziarul în poală.

— Uite-o!

Caroline se strădui să își țină în frâu dezamăgirea. Așadar, nu era ea autoarea articolelor. Fusesse nesăbuită să creadă altceva. Cele două prietene rămaseră tăcute câteva clipe admirând desenul care însoțea articolul și care înfățișa un cuplu sub o umbrelă. Cei doi se priveau în ochi și păreau pe punctul să se sărute. Apoi Delilah își dresе vocea și, cu ochii ei albaștri strălucind de nerăbdare, își înălță capul ca și cum ar fi fost pe cale să dea citire unei proclamații regale.

Răzbunarea debutantei

Dragi debutante,

Când vine vorba de pornirile inimii, orice fecioară, domnișoară sau femeie căsătorită se crede expertă. Dar

pentru o tânără aflată în căutarea viitorului soț, singura părere care contează este a ei.

E posibil să aibă în jur o mulțime de rude și de prieteni care să îi dea sfaturi sau să o povățuiască să îi evite pe anumiți domni. La final însă, doar ea e în măsură să decidă ce pretendent îi este cel mai potrivit.

Alegerile nu trebuie făcute în funcție de rang sau avere. Nici măcar în funcție de maniere. O debutantă ar trebui să caute pe cineva care îi înseninează zilele și îi alungă tristețea. Ar trebui să caute un bărbat care îi poate face inima să bată mai repede doar cu o privire și care o prețuiește nu în ciuda neajunsurilor ei, ci pentru ele. Dacă sunteți norocoase să găsiți o asemenea persoană, nu o mai lăsați să vă scape.

Nici Caroline, nici Delilah nu scoaseră un cuvânt preț de câteva secunde după ce Delilah termină de citit. Caroline simțea din nou acea senzație ciudată pe care în ultima vreme o resimțise din ce în ce mai des. Că ar fi fost pe punctul de a-și reaminti totul. Delilah privi din nou ziarul, de parcă ar fi devorat articolul cuvânt cu cuvânt, din nou. Când se uită din nou înspre prietena ei, părea neobișnuit de serioasă.

— Ce părere ai despre articol? o întrebă pe Caroline. E în asentimentul tău?

Ea încuviință, căzută pe gânduri.

— Da. Dacă aș fi suficient de norocoasă să mă îndrăgostesc... Caroline se opri, căci i se pusese un nod în gât. Apoi reuși, cu mari eforturi, să continue: Aș face tot ce mi-ar sta în puteri să protejiez acea dragoste. Să o hrănesc și să îi îngădui să crească.

— Asta cred și eu. În ochii prietenei ei se citea hotărârea. Uneori, un sfat potrivit la momentul potrivit clarifică totul, mai spuse Delilah.

Caroline se încruntă.

— Nu ai de gând să faci ceva nebunesc, nu-i așa?

— Nu-ți face griji pentru mine. Ai deja suficiente probleme de înfruntat. A, că mi-am amintit, continuă ea cu

un zâmbet poznaș, am ceva pentru tine. Lăsă ziarul deoparte, se duse la dulap, scoase câteva rochii frumos împăturite și i le înmână lui Caroline. Sunt cele mai cuminți rochii pe care le-am găsit în garderoba mea. Sunt ideale pentru o guvernantă sau o însoțitoare. Ia-le cu tine la pensiunea pe care o vei alege.

— Vai, Delilah... spuse Caroline impresionată. Nu pot să accept...

— Prostii! replică Delilah. Știu că vrei să fii pe picioarele tale și nu aștepti ajutorul nimănui, dar orice om are nevoie de un pic de sprijin când o ia de la zero. Nash îți va plăti chiria pentru prima lună și-ți va da și bani de cheltuială.

— Sunteți atât de buni cu mine... și atât de generoși... spuse Caroline cu glasul frânt. Promit că o să-ți scriu și că o să-ți spun unde mă aflu imediat ce-mi găsesc de lucru. Și voi încerca să te vizitez cât de des voi putea.

— Așa să faci, o tachină Delilah cu lacrimi în ochi. Apoi se uită la ceas. Ai face bine să te duci la tine în cameră ca să te pregătești pentru întâlnirea cu femeia misterioasă. Sper că va ști cine ești, că vei ajunge acasă și că vei uita de planurile de a locui la cine știe ce pensiune.

— Și eu sper, spuse Caroline.

Adevărul era că nici nu-i păsa dacă urma să locuiască într-un palat regal sau într-un pod. Orice viitor care nu îl includea pe Nash avea să fie unul sumbru.

Capitolul 22

Un gentleman nu trebuie să fie neapărat de acord cu tine de fiecare dată, dar trebuie să te respecte de fiecare dată. Nu vă cereți niciodată scuze pentru ceea ce sunteți și pentru lucrurile în care credeți.

Răzbunarea debutantei

O oră mai târziu, Caroline stătea alături de Nash în

trăsura lui elegantă.

— Trebuie să te avertizez cu privire la biroul lui Drake, începu Nash. Imaginează-ți o încăpere unde sunt mai multe cărți pe jos decât pe rafturi. Mobila e veche și împrăștiată alandala. Grămezi de documente peste tot, mai puțin pe biroul lui. Cam așa arată.

Caroline îi zâmbi, recunoscătoare pentru încercarea de a o liniști și, poate, de a se liniști și pe sine.

— Sună încântător.

— Nicidecum, răspuse el, strângându-i mâna. O să fie un mare noroc să avem suficiente scaune pentru toți participanții la întâlnire. Deveni apoi serios. Să știi că, orice s-ar întâmpla, voi fi alături de tine.

— Știu. Și îți mulțumesc, răspuse ea.

— Cum te simți azi?

— Bine. Fizic, așa stăteau lucrurile. Dar pe dinăuntru i se rupea sufletul. Dar sunt un pic îngrijorată în ce-o privește pe Delilah, mai spuse ea.

Nash se încruntă.

— De ce?

Caroline ezită câteva clipe.

— În ziarul de azi a apărut un nou articol din *Răzbunarea debutantei* și după ce l-a citit, s-a...

Trăsura viră brusc la stânga, iar Caroline se lovi cu capul de geam. Simți o explozie de durere care îi radia din tâmpile până la ceafă.

— Caroline! Nash îi cuprinse obrazii cu palmele și o privi în ochi. Caroline, ești bine?

În voce i se simțea panica, iar în priviri i se citeau teama și îngrijorarea.

— Ce-a fost asta? se strâmbă ea.

— Probabil vizitiul a vrut să evite o groapă. Mă mir că n-am rămas fără o roată. Nash o atinse blând pe cap. Lasă-mă să văd dacă nu cumva sângerezi.

Trăsura își continuă drumul, iar Caroline simțea fiecare hop direct în creier. Durerea arzătoare de la început se transformase însă într-una difuză, dar sâcâitoare.

— Ai o umflătură aici, spuse el, atingându-i cu

delicatețe zona de deasupra urechii stângi. O să-i spun vizitiului să ne ducă acasă. Cred că n-ar strica să te consulte doctorul Cupton.

Caroline se încruntă. Era la un pas de a o întâlni pe femeia misterioasă. La un pas de a-și afla identitatea.

— Nu. Îi strânse mâna și i-o îndepărtă. E doar un cucui. Mă simt bine.

— Ești sigură? Întrebă el, nu tocmai convins.

— Da, zâmbi ea, dând la o parte o șuviță de păr care îi căzuse pe față. Nu sunt atât de fragilă cum par.

Nash se mai relaxă un pic și o sărută pe frunte.

— Prea bine. În câteva minute ajungem la biroul lui Drake. Dar dacă durerea se înrăutățește, te rog să-mi spui.

— Îți voi spune, promise ea.

Își trecu degetele printre ale lui și începu să se uite pe geam, pregătindu-se mental pentru întâlnirea ce urma să aibă loc. Casele, magazinele și străzile i se perindau prin fața ochilor și, dintr-odată, în piept își făcu loc o senzație stranie. Își întindea tentaculele în jurul inimii. Refuza să dispară.

Caroline inspiră adânc. Puse starea pe seama nervilor ei zdruncinați. Închise ochii și încercă să se gândească la lucruri plăcute. Își aminti de acea noapte când Nash îi desfăcuse încet banda cu care își strânsese sânii. Își aminti de văpaia din ochii lui aurii care îi provocau fluturi în stomac. Privea scena cu ochii minții, dar retrăia senzațiile de atunci. Ca într-un vis. Dar mai real. Mătasea i se desprindea de pe piele în timp ce se îndepărta de el, doar că, în loc să se simtă mai liberă, simțea că, la fiecare întoarcere, banda o strânge tot mai tare. Iar ea nu se putea opri din învârtit. Materialul aproape că îi frângea coastele. Încerca să respire adânc, dar îi era imposibil. Simțea că se sufocă...

Și dintr-odată se văzu în dreptul unei oglinzi, respirând normal și trecându-și mâinile peste pieptul înfășurat. Își trăgea pe ea o cămașă bărbătească și își puneă o pereche de pantaloni. Doar că nu era în camera lui Nash. Era în altă parte. Nu tocmai acasă, dar pe aproape.

Și înainte să poată analiza mai departe, era înapoi la Grey Goose. Taverna era plină de lume, dar Nash nu era lângă ea. Dar era totuși acolo. Stătea la o masă de cealaltă parte a încăperii și o privea de parcă deghizarea ei nu îl convingea câtuși de puțin. Era atât de atent la ea că se gândi că ar fi mai bine să plece. Dar doi indivizi îi ținură calea. Sau poate erau trei. Da, erau trei. Unul dintre ei îi cerea geanta.

O, Doamne!

Revăzu totul.

Încercarea ei inutilă de a le distrage atenția și de a fugi.

Momentul când o prinseră.

Felul în care îi vorbeau, nărilor lor dilatate.

Apariția lui Nash și lupta care începu... și care se încheie cu ea căzând lângă o masă.

Gemete. Durere insuportabilă. Beznă.

Deschise ochii. Gura îi era uscată, pielea i se umezise, iar inima îi bătea de parcă escaladase un munte. Numai că se afla în continuare în trăsura lui Nash, iar el stătea lângă ea, o ținea de mână și o ținea ancorată în prezent.

Ce Dumnezeu era în neregulă cu ea? Își duse mâna la piept, parcă implorându-și inima să-și înceteze goana nebună. Fusese un moment important. Era convinsă de asta. Scenele pe care le văzuse cu ochii minții nu erau gânduri venite de nicăieri. Erau... amintiri. Aproape că se temea să o creadă, dar chiar se părea că mici fragmente din viața ei de dinainte de accident începeau să îi revină în minte. Dar rămânea întrebarea cea mai importantă: cine era?

— Am ajuns, o anunță Nash când trăsura se opri în dreptul unei clădiri din cărămidă, cu o ușă mare albastră. Se întoarse spre ea, și zâmbetul i se șterse brusc de pe buze. Ești teribil de palidă, Caroline. Ești convinsă că e bine să facem asta acum? Am putea reprograma întâlnirea.

— Nu vreau s-o amânăm, zise ea hotărâtă. Sunt un pic amețită pentru că... am impresia că încep să-mi amintesc câte ceva. Ceva care s-a întâmplat înainte să-mi

pierd memoria.

— Dumnezeuule!

O privi în ochi cu un amestec de speranță, teamă și... tandrețe. O tandrețe care îi făcea trupul să freacă.

— Ce-ți amintești? o întrebă pe un ton extrem de serios.

— Seara aceea de la Grey Goose. Prima dată când am fost amândoi acolo, spuse ea poticnit, ca și cum începea să pună lucrurile cap la cap. Când încă nu știam cine ești.

Un valet vru să le deschisă, dar Nash îl expedie cu un gest scurt.

— Nu acum. Mai lasă-ne un pic, Thomas. Continuă, Caroline!

— Aveam necazuri, iar tu mi-ai sărit în ajutor, spuse ea, revăzând în minte scena. Le făceai față singur celor trei indivizi... până când ți-am zâmbit.

Ochii lui aurii sclipiră.

— Începi să-ți amintești, spuse cu uimire în glas.

— E un început, încuviință Caroline.

Era însă conștientă că amintirile din acea seară erau doar unul dintre capetele firului vieții ei de până atunci. Trebuia să îl urmeze și să vadă unde o va duce.

— Tot nu știu cine sunt, dar știu că sunt aproape de a afla, mai aproape ca oricând.

*

Nash o conduse până la biroul lui Drake. Constată ușurat că, în ciuda loviturii de mai devreme, avea privirea limpede și pasul sigur. Herbert, secretarul lui Drake, îi întâmpină în anticameră.

— Bună ziua, Excelență, spuse el, făcând o plecăciune și întorcându-se apoi spre Caroline. Bună ziua, domnișoară Caroline. Domnul Drake și oaspetele său vă așteaptă în birou.

Nash se aplecă ușor spre ea.

— Totul va fi bine, o asigură el.

Ea privi ușa închisă și înghiți cu greutate.

— De unde știi?

— Pentru că te cunosc.

Îi strânse mâna și o conduse înăuntru.

Avocatul stătea la birou, iar de partea cealaltă, pe un scaun, se afla o femeie în negru, cu constituție suplă. Era cu spatele la Nash și la Caroline. Herbert reușise să croiască un soi de cărare ce ducea înspre două scaune plasate tot în apropiere de biroul lui Drake. Nash și Caroline se îndreptau spre ele când Drake și femeia se ridicară și îi priviră.

— Domnișoară Caroline, este o plăcere să vă cunosc, în sfârșit, spuse Drake cu căldură. Stonebridge mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

Caroline îi zâmbi.

— Și eu am auzit multe despre dumneavoastră. Mulțumesc pentru ajutorul oferit cu anunțul.

Drake își dresе vocea.

— Dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Serena Labelle.

Nash avu o scurtă tresărire. Auzise numele undeva, dar nu mai ținea minte exact unde și când. Serena avu un moment de ezitare, apoi își ridică voalul peste pălărie. Avea plete negre cu câteva fire cărunte, bărbia ascuțită și ochi câprui. O privi pe Caroline cu un surâs ciudat de melancolic.

— Când am citit descrierea din anunț, m-am gândit că poate te cunosc. Și așa e.

— Eu nu te recunosc, spuse Caroline, cercetând-o cu atenție. Ne-am mai întâlnit?

Femeia clătină din cap.

— Nu tocmai. Domnul Drake mi-a spus că ți-ai pierdut memoria. Dar altfel ești bine? Întrebă ea neliniștită.

— Da, răspunse Caroline. Și încep să-mi amintesc câte ceva. Lucruri mărunte. Dar tot nu știu cine sunt.

— Cred că îți e foarte greu, spuse Serena pe un ton mângâietor. Nu vrei să iei loc?

— Nu, refuză Caroline plat. Te rog, spune-mi ce știi despre mine.

Serena își împreună mâinile înmănușate.

— Te cheamă Lily Hartley. Părinții tăi locuiesc la câteva străzi de aici, într-o casă elegantă. Sora ta, Fiona, e măritată cu contele de Ravenport. Iar tu ești... o moștenitoare.

Nash o privi cu atenție pe Caroline. Pe Lily. Ușurarea pe care i-o citea în priviri o reflecta pe a lui. Nu era măritată. Familia ei locuia în oraș. Poate nu fusese o nebunie să vadă un viitor pentru ei doi. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, ea îi căută mâna și își împleti degetele cu ale lui. Acel mic gest îi spunea totul. Că voia să fie cu el indiferent dacă era Caroline sau Lily.

— Mă cheamă Lily Hartley, repetă ea ca pentru sine, apoi se întoarse spre Nash cu chipul strălucind de bucurie. Da. Sună cum trebuie. Mă cheamă Lily.

El îi sărută mâna.

— Încântat de cunoștință, domnișoară Hartley.

Ea îi surâse, apoi se întoarse spre Serena.

— Sunteți prietenă cu părinții mei?

— Nu tocmai.

Lily respiră adânc, apoi zâmbetul îi păli.

— Sărmanii mei părinți! Cred că sunt morți de îngrijorare.

— Și eu mi-am spus același lucru, spuse Serena. Așa că în ultimele zile am făcut câteva cercetări discrete. Se pare că și părinții, și sora sunt plecați din oraș. Nici măcar nu știu că ai dispărut.

Caroline făcu un pas în spate și se lăsă încet pe scaun.

— Asta ar explica multe lucruri. Dar nu mi-ai spus de unde mă cunoașteți și cum de ați știut de semnul din naștere.

Nash începea să se întrebe același lucru. Își tot repeta în minte numele femeii, în speranța că își va aminti ceva. Parcă îl mai auzise vag, rostit în șoaptă la el la club.

Și atunci îl lovi revelația.

Femeia misterioasă, cu voal pe față, care o cunoștea pe Lily, nu era o oarecare Serena Labelle. Era madama Serena Labelle.

Proprietara celui mai faimos bordel din Londra.

Capitolul 23

Dacă ai întrebări de natură delicată, caută răspunsuri la persoanele în care ai încredere. Apelează, de pildă, la o soră mai mare sau la o verișoară măritată, la cineva care să nu leșine la auzul unei mențiuni despre anatomia bărbatului.

Răzbunarea debutantei

Lily simțea că îi vâjâie capul. Din clipa în care Serena pronunțase numele Lily Hartley, mici fragmente din propria viață începuseră să îi revină în minte.

Mami și *papa*. Casa lor confortabilă. Camera ei adorabilă. Fiona și Gray. Draga ei prietenă Sophie. Amintirile se înșiruiau una după alta, eliberându-i mintea din strânsoare.

Dar tot nu înțelegea ce legătură exista între ea și femeia în negru din fața ei. Între ea și Serena Labelle.

— Cum de mă cunoști? o întrebă din nou.

Serena făcu un pas în spate și se așează pe scaunul de lângă Lily. Mâinile îi tremurau în poală.

— Te-am văzut când erai bebeluș, începu ea. Semnul tău din naștere e aparte și, deși l-am văzut doar când erai foarte mică, mi-am amintit forma.

— Ești prietenă de familie?

— Nu tocmai, răspunse femeia clătinând din cap.

— Ești rudă? insistă Lily.

Serena înghiți în sec.

— E complicat, iar tu ești deja copleșită de informații.

Lily își apăsă tâmpilele cu degetele.

— Dar vreau să înțeleg.

Serena o privi cu căldură.

— Mergi acasă. Du-te la familia ta! Dă-le de veste că ești în siguranță! Îi aruncă o privire lui Nash, apoi adăugă:

Și ascultă-ți inima.

— Asta intenționez să fac, spuse Lily. Dar trebuie să știi totul, să-mi formez întreaga imagine. Orice îmi ascunzi... merit să știi.

Serena se încruntă ușor.

— Ai dreptate. Meriți să știi totul. Scoase din săculeț un botoșel tricotat, de bebeluș, și i-l înmână lui Lily. Poftim! Poate nu-ți spune nimic acum, dar într-o bună zi vei înțelege. Ai nevoie de timp ca să-ți clarifici sentimentele. Și dacă după aceea vei dori să vorbim, mi-ar face plăcere să ne reîntâlnim. Dacă vei prefera să nu ne mai vedem vreodată... voi înțelege întru totul.

Serena se ridică și înclină politicos din cap înspre Drake.

— Vă sunt recunoscătoare pentru sprijin, domnule Drake. Și dumneavoastră, Excelență, vă mulțumesc că ați avut grijă de Lily, i se adresă ea lui Nash. Într-un sfârșit, se uită direct în ochii lui Lily. Sper să te revăd. Dar dacă nu vei mai dori, află că îți doresc tot binele. E tot ce mi-am dorit vreodată pentru tine.

Își trase voalul pe față și ieși din birou cu fruntea sus. Nash o cuprinse cu brațul pe după umeri, iar ea se rezemă de pieptul lui puternic. Drake se ridică și se apropie de ei.

— Vă las să discutați, spuse el cu amabilitate. Stați oricât timp e nevoie.

Când rămaseră singuri, Nash se așeză, o luă în brațe și își lipi fruntea de a ei.

— Mă întreb de câte ori îți voi spune din greșeală Caroline.

Ea îi cuprinse gâtul cu brațele și-l sărută pe obraz.

— Nu mă deranjează. Voi păstra mereu o parte din Caroline în mine.

— Dacă vrei, te pot duce direct acasă, propuse el. Sau putem trimite vorbă familiei tale că ești teafără și că te vei întoarce diseară. Ca să ai timp să-ți pregătești lucrurile și să îți iei rămas-bun de la Delilah.

— Nu e nicio grabă să îi anunțăm pe părinții mei sau pe Fiona. Închise ochii și își aminti de ultima seară acasă la

Fiona. Părinții mei sunt în Bath și vor mai sta acolo o săptămână, iar Fiona și soțul sunt în Scoția. Cât despre buna mea prietenă Sophie, e în vizită la mătușa ei, spuse ea ridicând din umeri. Cred că ar fi bine să mergem acasă și să-i spunem lui Delilah noutățile.

Nash se încruntă.

— Acum îmi amintesc că mai devreme, în trăsură, voiai să-mi spui ceva despre ea.

— Așa este.

Amintiri vechi și noi i se amestecau în minte.

— De dimineață mi-a spus că, citind cel mai nou articol din rubrica *Răzbunarea debutantei*, știe în sfârșit ce are de făcut.

— Asta nu pare de bun augur. Despre ce era vorba în text?

— Stai să mă gândesc.

Scutură din cap ca și cum ar fi încercat să se scuture de niște pânze de păianjen. Și atunci își aminti de desenul pe care Delilah i-l arătase de dimineață, cel cu bărbatul și femeia care stăteau pe bancă și furau un moment de intimitate sub o umbrelă. Era un desen pe care îl văzuse și înainte de acea dimineață.

În salonașul Fionei.

O, Doamne! Chiar avea o legătură cu *Răzbunarea debutantei*.

— Lily! Pari din nou un pic pe altă lume. Poate ar trebui să te întinzi un pic.

— Nu, sunt...

Drake deschise brusc ușa. Părea preocupat, ca și cum ceva grav se întâmplase.

— Iertați-mă că vă întrerup.

— Ce s-a întâmplat?

Nash o lăasă ușor pe Lily din brațe și se ridică.

— Sper că nimic, spuse Drake destul de sec. Dar unul dintre vameșii tăi a venit acum câteva minute și a transmis că sora ta nu e acasă.

Nash ridică din umeri.

— Probabil a ieșit în parc să se plimbe.

— Probabil. Dar nu a luat-o pe Molly cu ea. Iar în cameră, pe pernă, a lăsat o scrisoare care ți-e adresată.

— La naiba! scrâșni Nash, trecându-și nervos degetele prin păr. Și ce scrie?

— Molly nu a deschis-o și a lăsat-o unde era.

— Fir-ar! Nash se întoarse spre Lily, cu un aer sumbru. Trebuie să plec.

— Vin cu tine.

*

Stodges îi întâmpină pe Nash și pe Lily în fața ușii.

— Excelență, îmi pare nespus de rău.

— Nu e vina ta, îi spuse Nash din mers.

O luă spre scări cu inima bubuindu-i în piept. Oare Delilah își pierduse într-atât mințile după Brondale ca să facă vreo prostie?

— Pregătește trăsura, îi transmise lui Stodges. Pentru orice eventualitate.

Urcă scările câte două, în fugă, și continuă să alerge către camera surorii lui. Lily îl urma. Se năpusti înăuntru și aruncă o privire în jur. Ușile dulapurilor erau deschise și pe spătarul unui scaun era aruncată o rochie. Ziarul de pe birou era deschis la rubrica *Răzbunarea debutantei*. Nash nu era omul care să tragă concluzii pripite, dar o bănuială cumplită i se insinuă în minte și în suflet. Vederea plicului de pe pat îi provocă rău fizic. Își făcu însă curaj și îl desfăcu în grabă.

Dragul meu Nash,

Îmi pare nespus de rău că plec astfel, dar nu mi-ai dat de ales.

Sunt destul de mare ca să știu ce-mi spune inima și trebuie să îi dau urmare. Fii pe pace, nu sunt Emily și nici nu-s sortită aceluiași destin. Sper că vei înțelege într-o bună zi.

Cu toată dragostea,

Delilah

La naiba! Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se simțea deopotrivă furios, vinovat și înspăimântat. Cumva, își îndepărtase sora și o aruncase direct în brațele lui Brondale.

Lily intră și ea în cameră. Fără un cuvânt, el îi înmână scrisoarea. Sângele i se scurse din obraji când o citi.

— O, nu! Nash, îmi pare atât de rău!

— Trebuie să o împiedic.

Porni deja spre camera lui ca să își facă un minim bagaj, iar Lily îl urmă.

— Să o împiedici să ce?

— Să facă greșeala vieții ei.

Trase un sertar, scoase niște bani și o geantă din piele și închise la loc sertarul, cu zgomot.

— Să fugă cu un nemernic care nu vrea decât să câștige un pariu cu miză mare.

— Delilah nu îl consideră un nemernic, spuse Lily, apoi se opri brusc. Despre ce pariu vorbești?

— Genul de pariu în care miza este să dezvirginezi o tânără și să vii cu dovada.

Lily își duse mâna la inimă, șocată.

— Dar e dezgustător!

— ăsta e Brondale, replică el.

Brusc simțea că nu mai are aer, așa că își lărgi lavaliera. Închise ochii și îi strânse, în încercarea de a opri zumzetul din urechi. Pielea i se acoperi de broboane fine de sudoare. Camera se învârtea cu el. Și dintr-odată avea din nou 18 ani și retrăia noaptea fugii lui Emily. O ținea în brațe în timp ce își dădea ultima suflare, iar lumina din ochi îi dispărea.

Fir-ar! Lăsă geanta jos și se aplecă, punându-și mâinile pe genunchi. Trebuia să se adune, la naiba! Trebuia să o găsească pe Delilah înainte să pățească ceva. O mână delicată îl mângâia blând pe ceafă și pe umeri. Era Caroline. Adică Lily.

— Știu că asta îți readuce amintiri teribile, spuse ea. Dar Delilah este inteligentă și plină de idei. Iar tu ai contribuit la asta, ai ajutat-o să crească așa. Poate să aibă grijă de ea până o vei găsi.

Nash se ridică și își șterse cu mâneca transpirația de pe frunte, apoi se uită în ochii lui Lily.

— Plec singur.

Ea clătină din cap.

— Nu e bine să fii singur acum. Și ți-aș putea fi de folos în căutări. Mi-e mai ușor să mă pun în locul ei decât ți-ar fi ție.

El reuși să surâdă trist.

— Abia ți-ai recăpătat memoria, Lily. Trebuie să te duci acasă și să-ți aștepți familia. Își luă geanta, aruncă înăuntru un schimb de haine și o puse pe umăr. O să încerc să-i prind din urmă înainte să ajungă la Gretna Green. Îți trimit vorbă când mă întorc.

Lily îl apucă de braț și îl obligă să o privească în ochi. Privirea avea o expresie hotărâtă.

— Acasă nu mă așteaptă nimeni. Și chiar dacă m-ar aștepta, tot cu tine aș vrea să fiu. Delilah nu-mi e soră de sânge, dar o consider ca o soră.

Nash închise ochii. Hotărârea i se risipea încetul cu încetul.

— Vom călători cât de repede se va putea. Nu va fi prea confortabil. Și nici nu știu cât vom lipsi.

Ea dădu din cap.

— Am să trimit vorbă familiei mele că sunt teafără, în caz că se vor întoarce înaintea noastră.

El încă ezita.

— Mai e problema reputației tale. Dacă suntem văzuți călătorind împreună fără ca tu să fii însoțită...

Lăsă fraza în aer pentru ca ea să evalueze singură consecințele. Mai precis, faptul că ar fi obligată să îl ia de bărbat. Dacă se va ajunge la asta, i-ar oferi tot ce ar putea: siguranță, companie și plăcere. Dar nu era convins că îi va putea oferi ceea ce își dorea cu adevărat și, de altfel, merita. Inima lui pe de-a întregul, descătușată și expusă.

Preț de câteva clipe, Lily îl privi fix, căzută pe gânduri.
Apoi vorbi:
— Îmi asum riscul.

Capitolul 24

Dacă ține cu adevărat la tine, îți va cere și îți va respecta opinia. Va ține cont de ce îți place și de ce îți displace. Te va admira pentru inteligența ta mai mult decât pentru felul în care arăți.

Răzbunarea debutantei

Lily stătea alături de Nash în trăsura care îi purta departe de Londra. Peisajul alterna între pajiști vaste și păduri dese. Nash privea pe geam, dar Lily era convinsă că nu vedea, de fapt, nimic din peisajul din fața ochilor. Expresia sumbră de pe chipul lui, bănuia că era cu gândul la o călătorie foarte asemănătoare din trecut, din urmă cu cinci ani, când pornise pe urmele lui Emily.

Nu vorbiră prea mult în primele ore ale călătoriei. Lily îl simți că are nevoie de timp ca să-și țină în frâu emoțiile și să se poată concentra asupra unui plan de a o salva pe Delilah. La rândul ei, încerca să se gândească la un plan. În același timp, își tot amintea lucruri din viața de dinainte de accident.

Înainte să plece cu Nash își luase cu ea geanta pe care o purtase în acea seară la Grey Goose. Băgase în ea o cămașă de noapte, lenjerie de corp, o perie și jurnalul. În ultima clipă luase din camera lui Delilah un exemplar din ziarul ce conținea *Răzbunarea debutantei*. Se întreba dacă nu cumva conținea indicii prețioase despre starea și gândurile lui Delilah din dimineața în care plecase. Lily citi din nou articolul și simți din nou acea furnicătură pe șira spinării. De-acum recunoștea senzația. Știa că era pe cale să își amintească.

Studie desenul Fionei, tușele îndrăznețe, umbrele

subtile, emoția pură. Dedusese deja că sora ei era artista care ilustra cu atâta talent rubrica *Răzbunarea debutantei*. Dar cine scria articolul propriu-zis? Cuvintele nu păreau scrise de Fiona sau de Sophie. Păreau mai curând... *ale ei*. Dacă închidea ochii aproape că vedea acele texte cu scrisul ei de mână. Dar probabil că mintea ei obosită deja îi juca feste. Nu avea cum să fi scris acel text din cea mai recentă ediție pentru că zăcuse în casa lui Nash, lovită de amnezie.

Doar dacă...

Lily își făcu curaj, închise ochii și dădu frâu liber amintirilor. Salonașul elegant din casa Fionei și a lui Gray. Ea răsfoind schițele de pe biroul Fionei. Fiona citindu-i textele. Cele pe care le scrisese și le predase la redacție în acea seară, înainte să intre în tavernă.

Dumnezeule!

Lily deschise ochii și privi țintă ziarul din poală. I se învârtea capul. Nu era doar Lily Hartley, moștenitoare și soră a contesei de Ravenport. Era, totodată, misterioasa și scandaloasa autoare a rubricii *Răzbunarea debutantei*. Chiar dacă inima i se umplea de mândrie, mintea o îndemna să fie prudentă. Ea, Fiona și Sophie făcuseră legământ să își apere cu orice preț anonimatul.

Nash o privi, iar îngrijorarea pentru soarta surorii lui i se citea pe chip.

— În curând vom face o scurtă oprire. E un han în apropiere și vreau să întreb dacă Delilah și Brondale au fost văzuți pe-aici.

— Bună idee, spuse Lily. Nu pot fi cu mult în fața noastră. Am plecat din Londra cam la trei ore după ei.

— Presupun că ea și Brondale călătoresc împreună și că se îndreaptă spre Gretna Green, dar nu pot fi sigur. E posibil însă ca Brondale să nu aibă nicio intenție să o ia de nevastă. Poate doar i-a propus să fugă împreună ca să aibă ocazia să o seducă sau să o violeze.

Lily simți că i se face rău.

— Delilah e suficient de inteligentă ca să citească astfel de intenții.

— Se crede îndrăgostită de Brondale, iar dragostea...

ei, bine, îi împinge pe oameni la gesturi necugetate. Nash arată cu capul înspre ziarul din poala ei. Asta e rubrica pe care o citea Delilah de dimineață?

— Da, răspuse ea, simțindu-și brusc gura uscată.

— Pot să o văd?

— Desigur.

Lily îi întinse ziarul, iar el citi articolul. La final, trăsăturile nu-i trădau nicio reacție.

— Ce părere ai? întrebă ea cu sufletul la gură.

— E un sfat prostesc și iresponsabil, spuse el pe un ton plat.

— *Iresponsabil?* repetă ea, nevenindu-i să creadă.

Cum așa?

— Încurajează tinerele fete să ignore sfaturile celor care le iubesc.

Ea luă ziarul și reciti articolul.

— Nu spune *exact* asta...

Deși era nevoită să recunoască faptul că Nash nu greșea prea mult.

— Le sfătuiește ca în deciziile importante să țină cont de sentiment și de intuiție, spuse el.

Ca și cum o astfel de gândire ar fi fost o culme a idioțeniei.

Ea clătină hotărât din cap și îi luă mâna.

— Nu cred că asta a vrut autoarea să spună.

— Spune că tinerele ar trebui să aleagă bărbatul care le face inima să bată mai tare, continuă Nash, privind spre mâinile lor împreunate. Dar asta e o manifestare a dorinței, nu a dragostei.

O, Doamne! Trebuia să îi spună adevărul, să îi spună că ea era autoarea textelor. După tot ce își împărtășiseră, nu putea să nu îi dezvăluie și acea parte din ea.

— Nash, începu ea, trebuie să-ți spun ceva important și... ei, bine, s-ar putea să nu-ți placă.

Ochii lui aurii deveniră întrebători, iar el expiră încet.

— Pot să fiu sincer cu tine?

— Întotdeauna.

— Nu sunt convins că mai pot îndura și alte dezvăluiri

În seara asta. Am nevoie să-mi conserv toată energia rămasă și toată atenția ca să-mi găsesc sora.

Lily încuviință și se strădui să își controleze emoțiile.

— Înțeleg.

— Vreau să aud ce ai de spus, o asigură el. Dar dacă nu are legătură cu Delilah, aș prefera să amânăm discuția pentru momentul când tot acest coșmar se va încheia.

Se apropiau de hanul de care pomenise mai devreme. Îngrijorarea de pe chipul lui îi frângea inima lui Lily. Ar fi făcut orice ca să îi ușureze povara.

— E ceva ce poate să aștepte. Hai să o găsim pe sora ta și de restul ne vom ocupa pe urmă!

*

Câteva ore mai târziu, după ce parcurseseră mai mulți kilometri, răsări luna, iar amurgul coloră întreg orizontul în nuanțe de mov. Trăsura intră pe poarta unui han, al treilea la care Lily și Nash se opreau în acea zi. Avea ziduri din piatră, acoperite cu iederă, un acoperiș ascuțit și hornuri din cărămidă. Când un lacheu le deschise portiera, Nash sări jos și o ajută pe Lily să coboare din trăsură.

— Mă duc să vorbesc cu hangiul, îi spuse el. O să-l întreb dacă a văzut vreun cuplu care să corespundă descrierii.

— Eu rămân aici să mă dezmoțesc un pic.

Își puse șalul pe cap, conștientă că era bine să fie văzută de cât mai puțină lume din moment ce călătorea neînsoțită, alături de un bărbat. Când el se întoarse, era vădit tensionat și frustrat.

— N-am aflat nimic. Nici măcar nu știu dacă ne îndreptăm în direcția bună.

— Poate sunt ceva mai în față, spuse ea. Am putea merge mai departe.

El clătină din cap.

— Nu în seara asta. Caii au nevoie de odihnă și aș prefera ca în loc să îi forțăm în seara asta, să plecăm la drum mâine devreme. Am luat o cameră. Vino, te conduc!

Lily îl urmă cu capul plecat, ca să nu atragă atenția. Urcară niște scări înguste care dădeau înspre un hol lung cu camere pe ambele laturi. El merse până la capătul holului, descuie ultima ușă de pe dreapta și o invită să intre. Camera era plăcută, dar foarte mică. Din câțiva pași putea ajunge de la ușă la peretele opus. Era atât de mică, încât și dacă nu ar fi avut pic de mobilă tot ar fi fost prea mică pentru salteaua de pe patul uriaș al lui Nash. Mobilierul era strictul necesar: un pat îngust, o masă cu un lavoar și un scaun. Însă camera era curată și lenjeria, de asemenea.

— Soția hangiului o să-ți aducă cina în curând, îi spuse Nash. Să încui ușa după ea. Apoi încearcă să dormi.

Se întoarse să plece, iar ea îl prinse de braț derutată.

— Tu unde vei fi?

El îi evită privirea și ridică din umeri.

— O să fiu jos, în sala de mese, o vreme. Probabil o să petrec noaptea în grajd.

— De ce?

— Nu mai sunt camere libere.

— Și nu vrei să stai cu mine? Întrebă ea, sesizând unda de durere din propria voce.

Timp de câteva secunde, el nu spuse nimic. Se mulțumi să o privească, iar ochii îi luceau ca aurul topit.

— Nu ar fi înțelept.

— Nu înțeleg. Lily simțea că îi dau lacrimile. Am dormit împreună noaptea trecută, continuă ea.

Nash închise ușa și se așeză pe pat.

— Mi se pare că de noaptea trecută și până acum s-a scurs o viață de om, spuse el cu tristețe. Nu e vorba că nu vreau să petrec noaptea cu tine. Vreau. Dar acum că știm cine ești trebuie să fim sinceri cu noi, cu ce dorim unul de la celălalt și ce putem să ne oferim.

— Eu am fost sinceră cu tine! izbucni ea. Sunt tot eu. Caroline, Lily, nu contează numele. Sunt aceeași persoană.

Nash o privi în ochi.

— Știu. Și eu am încercat să fiu sincer cu tine, spuse el cu regret. Am vrut să cred că puteam continua ca până acum și că asta va fi îndeajuns pentru tine. Dar cred că

amândoi știm că nu e îndeajuns.

Ea deschise gura ca să nege, dar se opri. Nu putea să îl contrazică. Adevărul era că voia să o iubească din toată inima, fără rezerve, fără opreliști. Iar asta nu era posibil până nu lăsa în urmă atât trecutul, cât și sentimentele de vinovăție.

— Am împărtășit ceva special, spuse el animat. Și real. Dar azi, citind scrisoarea lui Delilah, a fost ca și cum cineva mi-ar fi turnat o găleată cu apă rece în cap. Mi-am amintit că nu trebuie niciodată să mă las prea tare dus de val. Să nu-mi pierd niciodată capul. Cu tine am fost periculos de aproape să mi-l pierd.

— Nu te-aș răni niciodată.

— Știu. Am încredere în tine... dar nu în mine. Pasiunea pe care o simt pentru tine ar putea deveni mai puternică decât buna mea judecată și m-ar face să-mi ignor îndatoririle față de titlul meu și de sora mea. Delilah mă mai are doar pe mine. Nu pot risca să fac ceva pripit și distructiv. Nu-i pot face lui Delilah ce mi-a făcut Emily mie.

Lily se așeză lângă el. Îi despărțeau doar câțiva centimetri. Își aruncase șalul pe pat și șuvițe groase îi cădeau pe umeri, scăpate din strânsoarea acelor de păr. Avea rochia boțită și ochii încercănați, dar tot era dureros de frumoasă.

— Ești norocos că te-ai putut înfrâna la timp. Că ai reușit să nu te îndrăgostești. Pentru mine e prea târziu, spuse ea, iar ochii verzi îi ardeau sfidători.

— Lily, nu face asta, o rugă el.

— Pentru mine e prea târziu, repetă ea, pentru că deja te iubesc. Din toată inima.

El închise ochii și strânse pumnii ca să reziste tentației de a o trage în brațe.

— Eu nu te pot iubi. Nu așa cum îți dorești să te iubesc.

Ea continuă să vorbească de parcă nu l-ar fi auzit.

— Mai ții minte prima noapte când m-am trezit la voi acasă? Nu-mi aminteam nimic și eram îngrozită. Dar apoi ți-am văzut chipul. Ți-am auzit vocea. Și am știut că sunt în

siguranță.

— Eram în parte vinovat pentru ce ți se întâmplase, îi reaminti Nash. Măcar atât puteam să fac, să am grijă de tine. Era datoria mea.

Simțise nevoia să pomenească de datorie ca nu cumva ea să creadă că fusese vrăjit de curajul și istețimea ei. Sau de zâmbetul amețitor.

Ea continuă să îl privească neînduplecată.

— Iar în noaptea când te-am sărutat la tine în birou, acela a fost primul meu sărut adevărat. Ai fost primul pentru mine... din toate punctele de vedere.

Nash strânse buzele.

— Știu că nu vrei să auzi asta acum, dar vei cunoaște pe altcineva, Lily. Pe cineva mult mai bun ca mine.

— Nu prea cred. Clătină încet din cap, iar o lacrimă i se prelinse pe obraz. Eram doar o femeie pe care o găsiseseși într-o speluncă, îmbrăcată în coșar. Iar tu m-ai tratat cu compasiune și respect. Și pe măsură ce te-am cunoscut mai bine am început să țin mai mult la tine. Chiar și în momentele în care erai morocănos și urâcios mă puteai face să zâmbesc și să mă simt specială. De-asta m-am îndrăgostit de tine.

Pe Nash îl ucidea să o vadă suferind, ceea ce nu făcea decât să îi confirme argumentele. Dragostea duce mereu la suferință.

— Îmi pare rău, spuse el, oferindu-i batista.

Ea se șterse la ochi și își înghiți un suspin.

— Amândoi am avut o zi lungă.

— Așa este. Mă duc jos și te las să te odihnești.

— Te întorci mai târziu? întrebă ea.

— Nu știu.

Se ridică și se grăbi să ajungă la ușă înainte să se lase convins.

— Încearcă să dormi.

Fii atentă la felul în care mâna lui o apasă pe a ta. Atingerea trebuie să fie caldă și fermă. Ușoară, dar incitantă. Simplul contact dintre palmele voastre ar trebui să-ți provoace fluturi în stomac.

Răzbunarea debutantei

Lily luă câteva guri din tocana pe care Nash i-o trimisese în cameră, apoi puse tava pe hol. Fără el, cămăruța părea atât de goală. Și era prea liniște. În mod normal nu o deranja singurătatea, dar durerea pe care o simțea în piept nu provenea de la faptul că era singură, ci însingurată. Era la kilometri de sora ei și de draga ei prietenă Sophie. Mai rău, niciuna nu avea idee prin ce îi fusese dat să treacă în ultima perioadă. Singura persoană care putea ști ce simțea Lily era Nash, dar el refuza să accepte asta. Și refuza să accepte ce însemnau unul pentru celălalt.

Se descălță, își scoase ciorapii și rochia și le agăță de un cârlig montat în perete. Se schimbă în cămașa de noapte, apoi își scoase cu grijă acele de păr și își perie pletele. Iar când nu mai găsi nimic de făcut, făcu lampa mică, se băgă sub cuvertură și rămase cu ochii în tavan, așteptând și sperând ca Nash să se întoarcă.

De la cârciuma de jos se auzeau strigăte, discuții, cântece de beție și pahare ciocnite. Dar încet-încet zgomotele scădeau în intensitate. Aerul din încăpere deveni răcoros. O singură rază de lună strălucea pe suprafața patului. Lily era pe punctul să adoarmă când auzi o bătaie în ușă.

— Caroline!

Vocea lui Nash era aproape șoptită și teribil de nesigură. Se ridică din pat cu inima bătându-i nebunește și deschise ușa. Nash abia se ținea pe picioare. Lavaliera îi era strâmbă, părul în dezordine și se rezema de tocul ușii de parcă ar fi fost singurul element de susținere din lume. Probabil că era în cea mai proastă formă a lui, dar, chiar și așa, i se părea atât de chipeș că îi tăia răsufarea.

— Ești bine?

Îl luă ușor de braț, iar el tresări la atingerea ei, dar nu se retrase. Doar clipi și se șterse pe față.

— Ești în cămașă de noapte.

Ea zâmbi fără să vrea.

— Pentru că, în timp ce tu beai la cârciuma de jos, eu eram în pat. Nu sta acolo, hai înăuntru!

Nash se clătină, se împletici și reuși să intre în camera lui Caroline. Adică a lui Lily. Știa că numele ei adevărat nu era Caroline, dar după câteva halbe de bere mintea lui se încăpățâna să rămână ancorată în trecut, în vremea când ea era Caroline. Și era a lui. Ea închise ușa și o încuie, apoi se așeză pe marginea patului. Părul lung îi cădea liber pe umerii aproape goi, căci cămașa de noapte se ținea doar de două bretele subțiri din dantelă. Decolteul era destul de adânc, iar de sub marginea cămășii i se vedeau gambele bine conturate. Lui Nash deja îi bătea inima mai tare. Blestemându-și slăbiciunea, se lăsă să cadă pe scaun și își prinse fruntea în mâini.

— Te doare capul? Îl întrebă ea îngrijorată.

— Îhî.

— Nu te mișca!

Făcu eforturi să nu-i admire unduirea șoldurilor când se ridică, se duse la lavoar și înmuie o cârpă în apă. Se strădui să nu-i urmărească mișcărilor unduitoare ale brațelor și sânilor când se întoarse lângă el și îi dădu cârpa umedă.

— Puneți-o pe frunte și pe ochi!

El se conformă, lăsând răcoarea să îi ostoiască durerea, și întunericul să îi ascută simțurile.

— Lasă-te pe spate, îi spuse ea.

Se lăsă pe spate cât îi permitea spătarul scaunului și simți cum degetele ei delicate îi desfac lavaliera.

— Așa e mai bine, constată Lily, mângâindu-l blând pe gât.

El începu să se foiască, încercând să dea cârpa la o parte, dar ea îl opri.

— Stai liniștit! Lasă-mă să am grijă de tine!

Pe toți dracii! O simți cum vine în spatele lui și îi simți

răsuflarea lângă ureche.

— Nu te gândești la nimic. Încearcă să te relaxezi.

Își puse mâinile pe umerii lui, masându-i mușchii încordați și luându-i parcă durerea cu mâna. Îngâna ușor im cântec, aducându-l într-o stare vecină cu visarea – în care tot ce conta era atingerea ei pe umerii, brațele și gâtul lui. Îi masă gâtul și îi mângâie ușor urechile, își strecură mâinile pe lângă guler, iar pielea lui se înfioră sub atingerea degetelor ei. Își trecu degetele prin părul lui, mângâindu-i scalpul până când durerea nu mai fu atât de intensă.

— Lasă-mă să ți-o dau jos, îi șopti ea, trăgându-i haina de pe umeri.

Îi desfăcu apoi nasturii de la vestă. Își plimbă mâinile peste pieptul și abdomenul lui, prinzând ușor între degete materialul subțire al cămășii.

— Vino aici, întinde-te, îi spuse, conducându-l spre pat, iar lui îi fu imposibil să îi reziste.

Lăsă cărpa pe masa de lângă pat și se întinse cât era de lung, oftând când atinse perna cu capul. Ga îi scoase cizmele, apoi se ghemui în pat lângă el, privindu-l cu ochi strălucitori. Părul îi sclipea în bătaia lunii, iar chipul în formă de inimă emana tandrețe și compasiune. Era atât de diafană încât semăna mai curând cu un înger decât cu o ființă umană. Dar și dacă ar fi fost un înger venit din ceruri, tot nu l-ar fi putut salva.

Se așază mai aproape de el, atingându-i fruntea cu degetele, coborând apoi pe obraji și pe bărbie. Cu fiecare atingere, îi potolea demonii din minte. Îi vindeca rănilor din inimă.

— Închide ochii, murmură. Trebuie să dormi.

— E patul tău. Ar trebui să plec.

— Nu pleca. Se aplecă deasupra lui și îl sărută pe obraz, un sărut extrem de tandru și parcă mult prea scurt. O să-mi fie mai bine dacă îți simt brațele în jurul meu și aș dormi mai profund dacă rămâi.

Își împleti degetele cu ale ei, savurând senzația deja atât de cunoscută pe care i-o oferea potrivirea perfectă dintre mâinile lor.

— Încă o noapte, șopti mai mult pentru el.

Cu un mic zâmbet victorios, ea se lipi de el și-l sărută pe umăr. El o trase mai aproape și se prefăcu, pentru o clipă, că totul pe lume era bine. Și poate că, pentru acel scurt moment, chiar era. Trupul ei unduitor lipit de el. Respirația ei ușoară și caldă pe gâtul lui. Inima ei bătând la unison cu a lui. Închise ochii și inspiră parfumul floral al părului ei. Și dormi ca un prunc până la răsăritul soarelui.

*

În următoarele două zile, Nash și Lily opriă la toate hanurile de pe drumul ce ducea la Gretna Green, întrebând de Delilah. Fără vreun rezultat. Când și când, câte un proprietar de cârciumă sau câte un hangiu pretindea că ar fi văzut o tânără care corespundea descrierii, dar se părea că Delilah era mereu cu un pas înaintea lor și că orice ar fi făcut, Nash nu reușea să o prindă din urmă. Îngrijorarea lui creștea de la ceas la ceas. Își spunea că, dacă Delilah era fericită și în siguranță, și el era fericit. Dar dacă Brondale îi făcea rău în vreun fel... nemernicul avea să plătească. Îi era mai ușor să se gândească la furia față de Brondale decât să își facă griji pentru sora lui. Sau decât să se gândească la relația cu Lily. După acea noapte de la primul han, se străduise să stea la o distanță respectabilă față de ea. Dormeau în camere separate și evitau să se atingă. Dar nu era ușor. Mai ales când stăteau împreună în trăsură, ca acum, și îl privea cu o expresie de dor... și de încă ceva.

El își feri privirea ca să nu fie tentat să analizeze felul în care îl privea.

— Vom călători cât se va putea de mult, cel puțin câteva ore, iar noaptea o vom petrece la un han. Mâine-dimineață ar trebui să fim la Gretna Green.

Ea încuviință și privi pe geam înspre orizont.

— Nu pot să explic de ce, dar simt că Delilah e în apropiere. Poate se uită și ea la acest apus, chiar în clipa asta.

— Sper să ai dreptate, spuse el, încercând să își

ascundă scepticismul.

Dacă n-ar fi avut-o pe Lily alături, și-ar fi petrecut cele trei zile de călătorie făcându-și numai gânduri negre. Ea avea însă darul de a vedea mereu și partea pozitivă a lucrurilor. Încerca mereu să îl facă să se simtă mai bine. Doar că în acea zi era serioasă și gânditoare.

— Te simți bine? o întrebă, privind-o cu atenție. Ești mai tăcută ca de obicei.

— Îmi tot amintesc lucruri, spuse ea. Se pare că pierderea memoriei mă ajută să dezleg un mister vechi de 22 de ani... legat de unde provin.

Nash o învălui cu privirea. Ochii lui aurii erau plini de curiozitate.

— La ce te referi? Nu te-ai născut în Londra?

Lily își dresе glasul. Puțină lume știa adevărul despre cum ajunsese în grija familiei Hartley. Știau doar părinții ei, Fiona și Sophie.

— Cei din familia Hartley nu îmi sunt rude de sânge. Am fost abandonată pe treptele casei lor când eram bebeluș.

— Adică ești adoptată?

— Da. Am aflat când aveam șapte ani.

Lily încă își amintea cât de mult o șocase vestea. Mama ei vitregă menționase acel aspect, fără pic de delicatețe, cu același ton cu care ar fi anunțat că la cină vor avea friptură de vită.

— Majordomul m-a găsit în fața ușii, într-un coșuleț. Nimeni n-a văzut cine m-a lăsat acolo, dar sub pătura cu care eram acoperită fuseseră lăstate două indicii.

Nash o ascultă cu atenție, iar Lily parcă vedea cum în mintea lui piesele se așază în ordinea firească și imaginea care rezulta era aceeași cu cea la care ajunsese și ea. Dar îi făcea bine să spună acele lucruri cu voce tare.

— Primul indiciu era un bilet. Îl am și acum acasă. Scrie doar: „Vă rog să aveți grijă de scumpa mea Lily”.

Nash îi zâmbi blând, înțelegând ce mult însemna pentru ea acel petic de hârtie. Un nume însemna o identitate. Și după o săptămână în care nu știuse cine este,

Lily învățase cât de importantă era identitatea. Cum făcea legătura cu oamenii și lumea din jur. Cum face o persoană unică, umană și vie. Poate era naivă, dar întotdeauna îi plăcuse să creadă că cineva, probabil mama ei naturală, îi dăduse acel nume. O femeie care îi dăduse un nume și se referise la ea ca fiind scumpa ei fiică sigur avea și o fărâmbă de sentimente materne. Chiar dacă o abandonase pe treptele unei case, în zori.

Nash se lăsă pe spate pe banchetă și își frecă gânditor bărbia.

— Cred că bănuiesc care e al doilea indiciu.

Lily încuviință în tăcere și scoase din geantă botoșelul tricotat pe care i-l dăduse Serena. Era din mătase crem cu inserții verzi și avea o mică fundă albă în față. Nu avea nimic ieșit din comun în afara faptului că era fix perechea celui pe care Lily îl purta când fusese găsită.

— Când m-au scos din coș au văzut că am doar un botoșel. Și arăta întocmai ca acesta de aici.

Lily zâmbi în sinea ei, amintindu-și de toate poveștile pe care ea și Fiona le inventaseră despre botoșelul lipsă. Fiona spusese că Lily era un fel de Cenușăreasă și se declara geloasă. Teoria lor preferată, scornită de Fiona când avea nouă ani, era că mama lui Lily era o prințesă care fusese nevoită să fugă din regatul ei și care avusese nevoie să găsească pentru fiica ei un loc unde să crească în siguranță, își imaginaseră că într-o bună zi prințesa urma să se întoarcă să o recupereze pe Lily, cu botoșelul în chip de dovadă. Se vădea că adevărul nu era tocmai desprins din poveștile cu prințese, dar poate existau unele paralele.

Nash o privea cu ochii mari și o expresie între incredulitate și uimire.

— Serena știa de semnul tău din naștere.

— A spus că m-a văzut când eram bebeluș.

— Și avea botoșelul pereche.

Nash se aplecă înspre ea, iar ochii lui aurii îi fixau pe ai ei.

— Asta înseamnă că Serena ar putea fi...

— Cred că este. Lily simți o căldură inundându-i

pieptul. Serena Labelle este mama mea.

Capitolul 26

Violența este arareori o soluție. Însă se poate întâmpla să fie unica soluție. Orice tânără trebuie să aibă mijloace să se apere. Iar uneori chiar și vârful ascuțit al unei umbrele se poate dovedi util.

Răzbunarea debutantei

Luna se ridica pe cer, iar razele ei albastrii îi iluminau chipul lui Lily, făcând și mai evidentă bucuria din ochi. Nash își dădea seama că era deopotrivă ușurată și încântată de descoperirea că Serena era mama ei. Numai că el știa despre Serena mai multe decât Lily, mai precis că era matroana unui bordel. Trebuia să-i împărtășească informația cu tact, dar și cât de direct posibil.

— Începusem să cred că nu voi afla niciodată adevărul despre cum am ajuns pe treptele casei familiei Hartley, spuse ea. Dacă nu mi-aș fi pierdut memoria și nu am fi dat acel anunț la ziar, probabil că nu aș fi aflat. Privi botoșelul pe care îl ținea în mână. Serena l-a păstrat douăzeci de ani. Sigur înseamnă ceva.

Nash încuviință.

— S-a arătat foarte dornică să te reîntâlnească. Dar numai dacă și când te vei simți pregătită.

— Simplul gând mă agită, recunosc Lily. Dar am atâtea întrebări... iar Serena e singura care îmi poate oferi răspunsuri.

Era atât de sinceră și de vulnerabilă că îi venea să o ia în brațe. Rezistă cu greu tentației.

— Pare un om bun și îți vrea binele. Sunt lucruri pentru care înclin să o plac.

— Și eu o plac, spuse Lily. Dar nu înțeleg de ce a considerat necesar să poarte un voal. Sau de ce nu și-a dat numele din capul locului.

— Eu am o bănuială, spuse Nash. Își frecă mâinile de coapse, întrebându-se cum să îi dea vestea. Numele Serenei e bine-cunoscut în anumite cercuri. E un antreprenor de succes și are numeroși clienți.

— Ce fel de afacere are? îl întrebă Lily cu entuziasm.

Nash ezită, apoi își zise că trebuie să îi spună adevărul gol-goluț.

— Serena este proprietara celui mai faimos bordel din Londra.

Lily înlemni.

— Bordel?

— Da, confirmă Nash, lăsându-i câteva clipe să asimileze ideea. Și, în caz că te întrebi, să știi că atunci, în biroul lui Drake, a fost prima oară când am văzut-o și că nu i-am frecventat stabilimentul. Dar știu, întâmplător, că e unul extrem de popular.

Preț de un minut, Lily rămase tăcută, privind pe geam înspre cerul înstelat. Când se întoarse din nou spre Nash, avea o expresie extrem de serioasă.

— În toți acești ani mi-am făcut fel și fel de scenarii și mi-am imaginat fel și fel de lucruri despre mama. M-am gândit când că e bogată, când că e săracă, îndrăzneată sau supusă, prințesă sau vânzătoare de portocale. Mi-am imaginat tot soiul de scuze pentru decizia ei de a mă abandona. Dar niciodată... niciodată nu m-am gândit că mama ar fi madamă.

— Poate nu e tocmai scenariul ideal, spuse Nash cu blândețe, dar Serena a făcut pasul înainte când ai avut nevoie de ea. Pare sinceră și pare să îi pese de soarta ta.

Lily privi din nou botoșelul și dădu încet din cap.

— Familia Hartley mi-a oferit o copilărie fericită, o educație bună, un nume respectabil. Lucruri pe care ea nu mi le-ar fi putut oferi vreodată.

— Sunt convins că nu i-a fost ușor să te dea, spuse Nash.

— Și eu. Nici nu mă pot gândi cât de greu e să iei așa o decizie.

Suspină și se șterse la ochi.

— Ești bine? Întrebă el. Am un pic de coniac în bagaj, poate te ajută.

— Nu cred că de coniac am nevoie, răspunse ea gâtuit. Am nevoie de un plâns bun, oricât de prostesc ar suna.

Îl dorea sufletul pentru ea.

— Nu cred deloc că e ceva prostesc. Se aplecă spre ea și îi dădu batista lui. Plângi cât simți nevoia.

Ea începu să hohotească, sprijinindu-se de umărul lui, cu fața îngropată în haina lui, iar el o ținu în brațe și o mângâie până când hohotele se transformă în sughițuri. După ce-și plânse tot șocul, toată durerea și toată suferința, se cuibări lângă el, își puse capul în poala lui și adormi legănată de mișcările trăsurii.

Nash o înveli cu o pătură și-i ascultă respirația regulată, ușurat că făcuse și spusese ce trebuia. Nu se crezuse capabil să gestioneze lacrimile și emoțiile cuiva, dar aparent nu era nevoie decât să ofere o batistă curată și o poziție de somn confortabilă.

Și poate, îi șoptea o voce interioară, era nevoie și de persoana potrivită căreia să îi ofere toate astea.

*

A doua zi dimineață, Nash și Lily ajunseră la Gretna Green. Umblări din han în han, se duseră și la fierar și la grajdurile de unde se închiriau cai și trăsură, dar nici urmă de Delilah și Brondale. Spre ușurarea lui Nash, numele lor nu apăreau nici în registrul de căsătorii. Dar dacă nu Gretna Green fusese destinația lor, atunci unde puteau fi?

Obosiți și descurajați, Nash și Lily se întoarseră la trăsură.

— Putem rămâne aici o zi-două, propuse Lily. Poate au luat-o pe alt traseu și vor ajunge după noi.

— Poate, răspunse Nash. Doar unii hangii cu care am vorbit pe drum i-au văzut. Până la un punct când li s-a pierdut urma. Cred că au făcut cale întoarsă înainte să ajungă aici.

— Poate că Delilah s-a răzgândit, spuse Lily cu speranță în glas. Poate e deja acasă și ne așteaptă.

— Nimic nu m-ar face mai fericit. Dar înainte să ne întoarcem la Londra aş vrea să facem un ocol. Un cârciumar mi-a spus că tatăl lui Brondale are o proprietate undeva mai la sud de aici. N-ar strica să trecem și să vedem dacă a pus de curând piciorul pe-acolo.

Lily încuviință.

— Cât facem până acolo?

— Dacă plecăm acum, ajungem pe înserat.

— Mă duc să cumpăr niște fructe și gustări cât vorbești tu cu vizitiul, se oferi ea. Ne întâlnim la trăsură într-un sfert de ceas.

Pe seară ajunseră la reședința familiei Brondale. O alee lungă și șerpuită ducea către conacul înconjurat de iarbă și de tufișuri tunse cu grijă. Nash o privi pe Lily cu un aer grav.

— Dacă Brondale e acasă, o să iasă urât, o preveni el.

Lily se încruntă.

— Știu că ești supărat pe el. Și eu sunt. Dar violența nu va schimba nimic în bine.

— Poate, răspuse el, trosnindu-și degetele. Dar pe mine sigur o să mă facă să mă simt mai bine. Iar dacă se ajunge la bătaie, aş prefera să nu fii în preajmă.

— N-am bătut atâta drum ca să rămân în trăsură, replică ea, aruncând fulgere din priviri. Iar dacă Delilah este și ea aici, va avea nevoie de mine.

— Bine. Dar promite-mi că n-o să te implici în altercație, dacă se ajunge la așa ceva, spuse el ferm. Abia ți-ai revenit după bătaia din cârciumă.

Ea ridică bărbia, cu un aer sfidător.

— Nu-ți pot promite nimic. Este posibil să ai nevoie de ajutorul meu.

El zâmbi, deși ar fi preferat să rămână serios în fața ei. Era încăpățânată până la Dumnezeu, dar măcar era de partea *lui*. O avea drept aliat nu doar împotriva lui Brondale, ci și în orice bătaie ar fi dus, iar asta îi făcu pieptul să se strângă.

Câteva minute mai târziu, după o scurtă discuție cu majordomul, el și Lily erau conduși în birou. Nash ignoră sugestia ei de bun-simț de a lua loc în fotoliul de piele de lângă ea și alege să bată-n lung și-n lat, cu pumnii încheștați, încăperea elegant mobilată.

Brondale *era* acolo. Și dacă îi făcuse vreun rău surorii lui... numai Dumnezeu îl mai putea ajuta.

Când marchizul își făcu în sfârșit apariția, avu un moment de ezitare și își înclină capul.

— St-Stonebridge, se bâlbâi ei. Ce cauți aici?

Nash se apropie de el până când aproape se atinseră. Brondale avea obrazul drept brăzdat de o tăietură prelungă, roșie, cu vreo duzină de cusături. Fruntea îi era asudată.

— Unde e sora mea? vru Nash să știe.

— Nu e aici! făcu Brondale, înghițind în sec și ridicând mâinile ca pentru a se apăra. Dar e teafără. Am presupus că e acasă sau măcar în drum spre casă. De două zile n-am mai văzut-o.

Nash se aplecă mai mult spre el, rezistând cu greu impulsului de a-l strânge de gât.

— Știu că plănuiați să fugiți împreună și să vă căsătoriți.

— S-a răzgândit, spuse Brondale, ridicând din umeri.

— Nemernic afurisit! strigă Nash, apucându-l de guler și ridicându-l de la podea. Ai sedus-o și a fugit?

— Nash! Lily se apropie de el și-l apucă de braț. Lasă-l jos! Haide să ascultăm ce are de zis!

Îl se urcase sângele la cap, dar știa că Lily avea dreptate. Trebuia să afle tot ce se întâmplase. Îl lăsă jos pe Brondale și îl eliberă din strânsoare.

— Vreau să-mi spui tot ce s-a întâmplat între tine și sora mea, scrâșni el, inclusiv de unde te-ai ales cu tăietura asta urâtă. Nu cumva să-ți treacă prin minte să mă minți, că vei avea de-a face cu mine la duel.

Marchizul respiră adânc, se duse spre măsuță și își turnă un coniac. Îi tremurau mâinile. Dădu băutura peste cap și își mai turnă un pahar. Lily miji ochii.

— Lasă paharul și stai jos, îi spuse ea cu răceală. Spune-ne totul de la început.

Brondale își șterse fruntea cu mâneca și se așeză pe un scaun în fața șemineului.

— Vinerea trecută i-am propus lui Delilah... lui Lady Delilah să ne întâlnim în parc. Ai dreptate, continuă, privindu-l pe Nash, aveam de gând să mergem la Gretna Green.

— Și de ce s-a răzgândit? mârâi Nash.

Brondale trase de lavalieră de parcă l-ar fi împiedicat să respire.

— Călătoria a fost plăcută la început. Ne înțelegeam foarte bine, dar apoi...

— Apoi ce? întrebă Lily.

Marchizul privi în pământ.

— Am început să ne certăm. Spunea că beau prea mult, iar la hanul unde am oprit în acea seară mi-a spus că vrea să aibă camera ei.

— Nenorocitul! scrâșni Nash.

— N-n-u... nu vedeam ce rost avea, se bâlbâi iar Brondale. Urma să ne căsătorim. A vrut să iasă din cameră și i-am ținut calea. Și era atât de furioasă că mi-a făcut asta, continuă el arătându-și rana, cu un aer demn de milă. Mi-a dat în cap cu oala de noapte.

Lui Nash i se umplu inima de mândrie.

— Bravo ei!

— Bravo?! repetă el neîncrezător. Putea să mă omoare! Are noroc că n-am denunțat-o!

— *Tu* ai noroc că ești în viață, îi spuse Nash amenințător, la un pas să-și piardă controlul. Unde e acum? întrebă el, accentuând fiecare cuvânt.

— Ți-am spus deja. Nu știu. A doua zi m-am trezit într-o baltă de sânge. Ea nu mai era nicăieri. Hangiul a trimis după un doctor care m-a cusut și de acolo am venit direct aici.

— Ia să văd dacă am înțeles bine, spuse Nash pe un ton egal. Ai fugit cu sora mea, iar când și-a dat seama că ești un bețiv nenorocit care nu o merită n-ai vrut să o lași

să plece și ai insistat să petreacă noaptea cu tine.

— Am fugit ca să ne căsătorim, insistă Brondale, a cărui față se înroșise la fel de tare ca rana din obraz. Într-o zi-două am fi fost soț și soție. Nu vedeam de ce am amâna momentul.

— Ticălosule! șuieră Lily.

Nash îl apucă iar de guler.

— Ai noroc că nu te-a omorât Delilah. Dacă tu crezi că voi tolera faptul că ai amenințat-o și că ai tratat-o cu lipsă de respect, te înșeli amarnic. Dacă ar fi aici acum, aș lăsa-o pe ea să facă onorurile. Dar din moment ce nu e... uite, asta e din partea ei.

Îi arse lui Brondale un pumn în burtă și simți, încântat, cum câteva coaste pârâiră sub forța loviturii. Marchizul gemu, căzu pe un scaun și încercă disperat să își recapete suflarea. Nash veni peste el.

— Vreau să înțelegi foarte bine ce-ți spun, Brondale. Nu vreau să-ți văd mutra în oraș timp de un an. Nu vei pronunța numele lui Delilah și nici nu vei povesti cuiva ce s-a petrecut. Altfel, ne vedem la duel. Asta dacă nu pune ea prima mâna pe tine. Dacă te prinde, rana pe care o ai acum va părea o simplă zgârietură. La cum o știu pe sora mea, o să-ți înfigă inima-n frigare.

Capitolul 27

Unele doamne din înalta societate te vor sfătui să mănânci ca o vrăbiuță în prezența unui gentleman, ca să-l impresionezi cu lipsa ta de apetit. Un asemenea sfat e culmea ridicolului. Mănâncă ce dorești și savurează fiecare îmbucătură.

Răzbunarea debutantei

Lily și Nash porniră degrabă spre hanul unde Delilah îi spărsese lui Brondale oala de noapte în cap. Când în sfârșit ajunseră, noaptea, epuizați, hangiul le spuse că Delilah

plecase cu două zile înainte, cu un poștalion care o luase înspre sud.

Sala de mese era destul de goală, așa că Nash îi propuse să mănânce ceva împreună înainte să se ducă în camerele lor. Găsiră un colț retras și băură câte o bere așteptând mâncarea. Comandaseră friptură și plăcintă cu ciuperci. Nash avea privirea pierdută și îngrijorată, iar Lily știa că și-o imagina pe Delilah călătorind înghesuită în poștalion.

— Încearcă să nu-ți faci griji, spuse ea. Sora ta a dovedit că poate face față celor mai dificile circumstanțe. Gândește-te că s-a luptat cu Brondale cu o oală de noapte.

Nash o privi și îi zâmbi slab.

— Adevărat.

— Poate e în drum spre casă chiar acum. Sau poate a ajuns deja și stă în salonaș, în dreptul focului, cu picioarele ghemuite sub ea, întrebându-se unde Dumnezeu ești.

— Asta și sper, răspunse el. Când am plecat din Londra, tot ce-mi doream era să o împiedic să se mărite cu Brondale. Dar acum... nu vreau decât să o știu fericită și în siguranță.

Lily înclină capul gânditoare.

— E bine că îți dorești asta.

— Măine-dimineață pornim spre Londra. Sunt sigur că ești dornică să mergi acasă și să-ți regăsești prietenii și familia.

— Desigur.

Era nerăbdătoare să o vadă pe Fiona, pe părinții ei, pe Sophie. Să îi îmbrățișeze. Dar lucrurile nu erau atât de simple. Acum și Nash, și Delilah i se păreau parte din familie și era tristă la gândul că îi va părăsi. Mai ales când Nash își zăvora inima de fiecare dată când ea bătea la porțile ei.

— La Serena te-ai mai gândit? întrebă el.

Lily încuviință. În ultimele zile aproape că nu se gândise la altceva.

— Când ne întoarcem la Londra o să o invit la ceai ca să putem vorbi pe îndelete. Relația noastră e sortită să fie

una complicată, dar mă bucur că vom avea prilejul să ne cunoaștem mai bine. Cred că e posibil să avem mai multe în comun decât ne dăm seama.

— E posibil. Nash o privi cu un aer neobișnuit de șovăitor. Când se gândește la ceva, are aceeași expresie ca tine.

— La ce te referi? Întrebă Lily perplexă.

— Uite, chiar acum faci acea față specială a ta pe care o faci de fiecare dată când încerci să înțelegi ceva sau să pui lucrurile cap la cap, îi explică el pe un ton plin de afecțiune. Te încrunți un pic, și atunci pe frunte, chiar între sprâncene, ți se formează două mici cute verticale. Din nu știu ce motiv, mi se par încântătoare, o tachină el.

— Nu știam că ești un atât de bun observator, spuse ea, simțindu-se mișcată și neașteptat de tristă.

Avea să-i fie dor de schimburile lor de replici. Și de multe altele. Odată ce ajungea la Londra, trebuia să se întoarcă la viața ei, care stătuse în loc așteptând-o. Era, cu siguranță, o viață bună. Doar că fără el.

Plecară în dimineața următoare. Merseră zi și noapte, schimbând caii la câteva ore. Nu vorbiră mult, dar din când în când, uitându-se la el, îi vedea ochii ațintiți asupra ei, învăluind-o în lumina lor aurie și caldă care îi dădea fiori. Uneori buzele lui se mișcau de parcă ar fi fost pe punctul să îi spună ceva... dar în secunda următoare el se încrunta și începea să se uite absent pe geam.

Și-ar fi dorit să îl scuture un pic, să îl facă să înțeleagă că, nelăsând-o să-i pătrundă în inimă, își făcea rău singur. Și îi făcea rău și ei. Dar acum, când știa că fuga surorii lui luase o turnură cu totul neașteptată, era mai pierdut în gânduri decât de obicei. În mintea lui, dragostea ducea mereu la suferință, iar devotamentul era rețeta sigură pentru dezastru. În inima lui nu era loc pentru emoții încurcate și imprevizibile. Nu era loc pentru ea.

*

Când ajunseră la casa din Londra, în a cincea zi de

călătorie, era târziu după-amiază. Fură întâmpinați de Stodges, cu un aer câtuși de puțin vesel. Le transmise că Delilah nu se întorsese, dar că sosise o scrisoare adresată lui Nash. Era pe masa de lângă ușă, iar scrisul era al lui Delilah. Nash o desfăcu imediat și o ținu între el și Lily ca să o poată citi amândoi.

Dragul meu Nash,

Ai avut dreptate în ce-î privește pe Lord Brondale. În drumul nostru spre Gretna Green i-am descoperit adevărata față și mi-am dat seama că nu îmi merită dragostea. Fii pe pace, nu mai sunt alături de el. Am reușit să fug înainte să mi se întâmple ceva, iar acum sunt în siguranță.

Totuși, nu sunt încă pregătită să mă întorc în Londra și nu știu dacă voi fi vreodată. Nu știu precis încotro o voi lua, dar am nevoie de ceva timp pe cont propriu. Adevărul e că nu sufăr pe cât mă simt umilită. Credeam că îl cunosc pe Brondale, dar s-a vădit că mă înșelam amarnic. Iar acum mă îndoiesc de o mulțime de lucruri.

E posibil să fiu plecată mult timp, dar am vrut să știi că sunt bine. O să-ți scriu din nou după ce voi hotărî încotro o voi lua, la propriu și la figurat. Până atunci, transmite-i lui Caroline toate cele bune și te rog să nu-ți faci griji pentru mine.

Cu toată dragostea,

Delilah

— Nu vrea să vină acasă, spuse Nash îngrijorat și supărat.

Lui Lily i se rupea inima de mila lui.

— Sora ta a trecut printr-o încercare grea, spuse ea cu blândețe. Dar te iubește.

Majordomul își dresе glasul, ca și cum și el ar fi fost copleșit de emoție.

— Cred că sunteți teribil de obosiți după călătorie. O

să trimit o tavă cu gustări în salon și voi cere să vă pregătească fiecareia baia, spuse el.

Lily își imagina că nu arăta tocmai înfloritoare, ciufulită și cu rochia mototolită.

— Mulțumesc, domnule Stodges, spuse ea.

Nash continua să se uite la scrisoare. Părea chinuit.

— E singură. Unde naiba ar putea fi?

Lily îl luă de braț și îl conduse spre salon.

— Haide! Trebuie să mănânci ceva.

Îl convinse să se așeze lângă ea și să ia câteva înghițituri în timp ce făceau scenarii despre unde s-ar fi putut duce Delilah. El se dădu de ceasul morții, dar nu putu găsi decât trei posibilități: casa prietenei ei, care nu era departe de Londra, casa din Surrey a unei mătuși îndepărtate și casa lor din Kent.

— După baie o să-i fac o vizită prietenei ei, domnișoara Palmer, să o întreb dacă are vreo veste de la ea. Dacă nu, voi pleca de îndată la moșia Stonebridge. O să-l rog pe Drake să se ducă el la mătușa mea și să o caute pe Delilah acolo. Își frecă obrazii cu mâinile, vizibil obosit și îngrijorat. Aș da orice să aflu unde e. Să o îmbrățișez și să-mi cer scuze că am fost prea protector. Să-i spun cât de mult o iubesc.

Lily îi puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău că nu e aici, Nash. Știu cât de dor ți-e de ea. Și mie îmi e. Dar pare că nu vrea să fie găsită. Cel puțin, nu încă.

El o privi cu tristețe.

— Mă tem că eu am îndepărtat-o. Așa cum a făcut tata cu Emily. Poate nu sunt cu nimic mai bun decât el.

Își duse pumnul la gură, ca și cum gândul i-ar fi făcut rău fizic. Lily simțea că îi vine să plângă.

— Nu din cauza ta a plecat și nu din cauza ta vrea să se mai țină departe. I-ai dat șansa de a lua propriile decizii.

— Șansa de a face propriile greșeli, continuă el, reamintindu-și cuvintele pe care i le spusese chiar ea.

Rămaseră tăcuți o vreme. Lily își dorea să-l sărute pe frunte și să-i alunge gândurile negre, dar el îi spusese

foarte clar că nu îi putea oferi dragostea pe care și-o dorea. Și, cu toate că o dorea cumplit, venise timpul să își ia rămas-bun. O știau amândoi.

— Trebuie să-ți spun ceva, spuse el pe un ton grav.

— Continuă, îl încurajă ea, cu inima bătându-i cu putere.

— Dacă ai rămas grea, o să te iau de soție. Sigur, dacă mă vei accepta. Voi încerca să fiu un soț și un tată cât mai bun.

Ea își șterse lacrimile care parcă începuseră să curgă din senin.

— Nu sunt însărcinată, spuse ea cu toată convingerea. Nu trebuie să-ți faci griji.

Menstruația tocmai i se termina.

— Lily, îmi pare rău pentru tot. Mi-aș dori ca lucrurile să fi fost altfel, spuse el cu sinceritate.

Doar că, din cine știe ce motiv, acele platitudini o dureau și o făceau să se simtă și mai rău.

— Și eu am ceva să îți spun.

Merita să știe adevărul despre *Răzbunarea debutantei*.

— Mai știi ziua în care mi-a revenit memoria și ți-am spus că e ceva în legătură cu mine ce consider că trebuie să afli?

— Da, spuse el pe un ton ezitant.

Își simți gura uscată.

— Motivul pentru care eram îmbrăcată în băiat în acea seară când m-am lovit la cap era că mă întorceam de la redacția ziarului.

El se încruntă ușor.

— Și de ce aveai nevoie de deghizare?

— Pentru că sunt autoarea rubricii *Răzbunarea debutantei*.

Spuse cu glas tare, cuvintele veneau ca o ușurare. Îl lăsa un pic să digere informația, apoi continuă:

— Știu că nu ai o părere prea bună despre acele articole, dar pentru mine sunt importante și reprezintă o parte importantă din ceea ce sunt.

— Eu... nu știu ce să spun, Lily, încep eu, ridicându-se și umblând de colo-colo prin încăpere, scărpinându-și ceafa.

— Ai putea spune că respecti acele articole, răspunse ea cu tremur în glas. Chiar dacă nu ești de acord cu toate sfaturile de acolo.

— Te respect pe tine. Și îți respect dreptul de a spune ceea ce gândești. Dar e încă o dovadă că nu ne-am potrivit. Vedem lumea foarte diferit. Tu crezi într-o dragoste care consumă până la ultima fibră. Care face pământul să-ți fugă de sub picioare, te lasă fără suflare și te schimbă pentru totdeauna. Iar eu... nu.

Lily simți că rămâne fără aer. Deci asta era. Era cu adevărat momentul de adio. Cineva bătu la ușă. Era un valet care îi aducea geanta.

— Iertați-mă, Excelență. Ați uitat asta în trăsură.

— Mulțumesc, Thomas.

Nash luă geanta din piele și i-o aduse lui Lily, dar ea o scăpă și conținutul căzu pe podea. Peria, jurnalul, botoșelul și desenul pe care îl avusese în buzunar în seara în care își pierduse memoria. Nash se aplecă să ridice jurnalul și îngheță. Era deschis la un text care începea cu: „Dragi debutante”.

— Când ai scris asta? Întrebă el derutat.

— La puțin timp după ce Delilah mi-a făcut cadou acest caiet. Era o joacă. Pe atunci nu știam că eu sunt autoarea rubricii.

— Înțeleg, spuse el închizând caietul și înmânându-i-l. Ai scris și despre noi?

— Da, recunosc eu albă la față.

El rămase îngenușat și tăcut, de parcă avea de digerat o largă paletă de emoții. Într-un final, vorbi:

— Mă bucur că nopțile pe care le-am petrecut împreună nu au fost irosite. Ai suficient material pentru următoarele articole.

O, Doamne! Nu-l putea lăsa cu impresia asta.

— Nu. Relația noastră n-a avut nicio legătură cu rubrica, Nash. A fost doar despre noi, despre două suflete un pic pierdute care au găsit unul în celălalt ceva incredibil

de special.

El ridică neîncrezător din umeri.

— Poți avea încredere în mine că voi păstra secretul. Nu te-aș deconspira, dacă de asta te temi.

Lily simți că inima i se sparge în mii de fărâme. Voia ca Nash să înțeleagă că nu reprezentase doar o sursă de documentare pentru articolele ei. Și că, deși insistă să o convingă de contrariul, era capabil să iubească profund.

— Spui că e cu neputință să mă iubești așa cum am nevoie, dar nu e adevărat. Ridică schița Fionei și i-o arată. Te-am văzut privindu-mă așa. În seara de la Vauxhall. Te uitai la mine de parcă eram centrul lumii tale.

El mormăi o înjurătură și se duse la fereastră.

— O să plec într-o oră, o anunță. Căutarea asta e o băjbâială, dar trebuie să încerc. Tu ce vei face?

Ea înghiți nodul îngrozitor ce i se formase în gât.

— O să mă duc acasă la sora mea, o să-i dau lui Stodges adresa, în caz că ai nevoie de mine. Și dacă, mai precis când se întoarce Delilah, sper că-mi vei da de veste.

— Sunt convins că-ți va scrie chiar ea.

— Ar fi minunat, spuse Lily, de parcă nu ar fi fost rănită de comportamentul lui atât de formal.

Nash se întoarce înspre ea.

— Așadar, ne luăm rămas-bun.

— Da.

Lily se ridică, rugându-se să nu îi cedeze genunchii. Se uită în ochii aceia ca de chihlimbar, căutând o urmă din tandrețea de dinainte. Dacă mai exista, era în mod clar ascunsă de un zid de durere, teamă și sentiment al trădării.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. El nu spuse nimic, nici nu o îmbrățișă. Dar fiorul aproape imperceptibil care îl traversă îi dădea lui Lily un strop de speranță. Speranța că ceea ce simțise cândva pentru ea nu se pierduse de tot.

Regulile îți dictează cu cine ai voie să dansezi, unde să stai și când poți face o vizită. Dar dacă simți că numărul de reguli începe să te copleșească, abandonează-le pe toate și ține minte doar atât: Fii bună!

Răzbunarea debutantei

Lui Lily îi transpirau palmele pe măsură ce se apropia de casa părinților ei. Locul unde își julse genunchii, învățase să cânte la pian și împărtășise secrete cu sora ei. Locul care însemna acasă.

Când majordomul familiei Hartley, domnul Woodson, îi deschise ușa și o salută cu un zâmbet instantaneu, i se încălzi inima. Sentimentul de a fi recunoscută era minunat. La fel și sentimentul de a interacționa cu cineva care o cunoștea de când era o fetiță cu codițe și se cățara în copaci.

— Domnișoară Lily, ce plăcere neașteptată!

O conduse în casă, nu înainte să privească în jur, pe stradă.

— Ce faceți aici? continuă el. Nu este nicio însoțitoare cu dumneavoastră?

— E o poveste lungă, domnule Woodson. Dar nu e nimeni cu mine.

Îi zâmbi cu căldură văzându-i chipul uimit și ochii mari.

— Ce mai e acasă?

— Totul bine, dar e liniște. Credeam că rămâneți la sora dumneavoastră până la întoarcerea lor.

Lily dădu să înceapă să-i explice, dar decise apoi că mai bine amână momentul. Încă o dorea despărțirea de Nash și se temea că îi vor da lacrimile.

— Ați primit vești de la *papa* și mama?

— Chiar de dimineață ne-au trimis vorbă să se vor întoarce în trei sau patru zile. Le este dor de dumneavoastră și de sora dumneavoastră.

— Și mie mi-e dor de ei, spuse ea, surprinsă de cum îi tresărise inima rostind acele cuvinte. Dacă nu te superi, o

să urc repede la mine în cameră să iau câteva lucruri, după care mă voi duce la Fiona și Gray.

— Desigur, domnișoară Lily. O să trimit o cameristă să vă ajute.

— Nu e nevoie. Va dura doar câteva minute.

Îi zâmbi și se grăbi să urce la ea în cameră înainte ca dragul domn Woodson să insiste să o oprească la ceai și la o gustare.

Când păși înăuntru, rămase câteva momente să cuprindă cu privirea imaginea și atmosfera atât de plăcute și de familiare, apoi puse pe pat rochii, lenjerie și alte obiecte necesare pentru bagaj. Când termină de împachetat, coborî degrabă, își luă scurt rămas-bun de la majordom și promise că se va întoarce acasă când vor veni și părinții ei. Apoi ieși din casă în lumina aurie a amiezii.

Își imaginase că întoarcerea acasă va fi mai dificilă. Mai încărcată de emoție. Dar revenirea în vechea ei viață fusese șocant de ușoară. Cel puțin până la acel moment. Acum trebuia să reușească să intre în casa surorii și a cumnatului. Pe drum, începu să creadă că poate nu era imposibil să țină întâmplările din ultimele două săptămâni departe de gura lumii. Urma să le povestească totul Fionei și lui Sophie, dar cu cât știa mai puțină lume că locuise la ducele de Stonebridge, cu atât era mai bine.

Inima îi bătea mai tare de fiecare dată când se întâlnea cu cineva, dar reușea să se arate sigură pe ea și vag plictisită. Dacă trecătorii se întrebau de ce oare mergea singură pe stradă cu un bagaj după ea, treaba lor. Unele cunoștințe o salutară cu amabilitate. Doar Lady Ruffleburn, faimoasă pentru că era mereu încruntată, o privi ușor critic. Lily afișă un zâmbet strălucitor și o depăși rapid.

Locuința Fionei era la câteva străzi de casa părinților, dar când Lily ajunse, o dureau cumplit brațele de la greutatea bagajului. Scoase un oftat de ușurare când îl puse jos în fața intrării și bătu la ușă. Odată ce avea să intre în casa surorii ei, aventura ei de două săptămâni va fi oficial încheiată. Cu toate că era bucuroasă să fie din nou acasă, o parte din ea tânjea să fie din nou Caroline, femeia

care stăpânea o parte din inima lui Nash.

Doamna Dowding, menajera, deschise ușa și clipi uimită.

— Domnișoară Lily, ce surpriză plăcută! apoi se încruntă înspre bagaj și îl băgă înăuntru. Unde e valetul? Sau persoana care vă însoțește?

— E o zi așa frumoasă că am vrut să fac o plimbare pe jos, spuse Lily.

Femeia plescăi din buze, ușor dezaprobat.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnișoară, dar contele și contesa încă nu s-au întors din călătorie. Nu mă aștept să sosească decât peste câteva zile.

Lily își dresе glasul.

— Mă gândeam... că poate stau aici și aștept să se întoarcă Fiona.

— Cum așa? se miră doamna Dowding. Nu are cine să vă țină de urât.

— Nici acasă nu e nimeni. Părinții mei au plecat la Bath, spuse ea, omițând să menționeze când anume. O să mă simt mai puțin singură având un proiect cu care să-mi ocup timpul. Fiona îmi spunea mereu că ar vrea să transforme biblioteca în camera ei de lucru, unde să-și vadă de desene... și mă gândeam să-i fac o surpriză.

— Ce idee minunată! se însufleți femeia. N-am cunoscut frați sau surori care să se înțeleagă atât de bine. Contesa e norocoasă să aibă o soră ca dumneavoastră.

— Eu sunt cea norocoasă, replică Lily. Sper că șederea mea aici nu va fi o povară. Nu e nevoie să-mi pregătești nimic special. Nici altă mâncare decât ce mănâncă angajații.

Doamna Dowding își duse mâna la inimă.

— Vai, dar o să fie plăcerea noastră! Rămâneți aici cât veți pofti. Am mereu o cameră pregătită, așa că ducem bagajul sus și aerisim un pic. O voi trimite pe camerista contesei să vă ajute să despachetați. Și vă rog să-mi spuneți cum pot să vă ajut să transformați biblioteca.

— Ești foarte amabilă. O să arunc o privire înainte să mă instalez.

— Vă rog. Ușa e descuiată.

Doamna Dowding luă bagajul și se canoni să urce scările. Lily s-ar fi oferit să îl care singură, dar știa că femeia ar face apoplexie dacă ar auzi așa ceva. Mai mult, văzuse un morman de corespondență pe măsuta de lângă intrare, așa că imediat ce doamna Dowding ieși din raza vizuală, Lily începu să frunzărească plicurile. Dar scrisoarea pe care o căuta, cea în care îi explica Fionei că plecase, nu era nicăieri.

Își reluă căutarea, cu mai multă atenție. Văzu invitații la bal, câteva scrisori de la Sophie, prietena lor, corespondență de afaceri pentru Gray. Dar nici urmă de biletul ei. Dar măcar avea să fie acolo când se va întoarce sora ei și îi va putea răspunde personal la întrebări.

Se duse în bibliotecă, închise ușa și se așeză la biroul de sub fereastră. Scrise un bilet în care o invita pe Serena la ceai a doua zi. După ce se semnă, își dădu seama că nu putea pur și simplu să trimită un valet de-al Fionei la cel mai cunoscut bordel din Londra. Din fericire, avea încă hainele de băiat cu care obișnuia să se deghizeze... Așa că putea duce ea însăși biletul.

*

A doua zi de dimineată, Lily se întoarce în bibliotecă. De data asta o privi cu mare atenție, imaginându-și cum ar putea funcționa ca un salonaș și cameră de lucru pentru talentata ei soră. Știa că Fionei i-ar plăcea la nebunie ferestrele înalte, mai ales dacă draperiile grele din catifea ar fi înlocuite cu perdele fluide din mătase. Doi pereți erau acoperiți cu rafturi pline de cărți. Unele dintre ele puteau rămâne, dar Lily plănuia să le mute pe cele mai multe în biroul lui Gray și în salon. Fiona ar putea umple rafturile goale cu materialele necesare pentru desen, pentru lucrările înrămate și amintirile ei cele mai dragi.

Lily își imagina tronând pe rafturi cochilii de scoici, flori uscate și ceramică pictată. Biroul și fotoliile masive aveau să dispară. Nu și canapeaua care, deși destul de

veche, era foarte confortabilă și putea deveni locul ideal unde Fiona să se cuibărească liniștită cu caietul de schițe, mai ales dacă Lily înlocuia pernele destul de uzate cu unele noi, colorate și pufoase.

Își propuse să renunțe și la tabloul în ulei, destul de sumbru, cu un vânător care împușcă fazani. De fapt, decise să dea jos toate tablourile și în locul lor să pună minunatele creații ale Fionei. Mai avea nevoie de câteva elemente noi: un șevalet și o masă lungă unde să-și împrăstie lucrările neterminate și schițele de care dorea să se apuce.

Cu câteva săptămâni în urmă, Lily comandase un șevalet cu totul deosebit la unul dintre cei mai pricepuți meșteri tâmplari. Îl comandase din banii primiți pentru primul ei articol și probabil urma să fie gata foarte curând. Lily luă o foaie de hârtie și făcu o listă cu ce avea de făcut. Era bucuroasă că avea cu ce să își ocupe mintea și că reușea astfel să își abată gândurile de la Nash. Plecase de la el de mai puțin de 24 de ore și deja îi era dor de vocea și de zâmbetul lui.

Doamna Dowding trimise doi valeți să o ajute pe Lily câteva ore. Cu toate că amândoi protestară când ea vru să lucreze cot la cot cu ei, fură nevoiți să bată în retragere. Așa că Lily șterse rafturile de praf și le umplu cu cărți.

— la să mutăm canapeaua în cealaltă parte a camerei, propuse ea. Vreau ca spațiul din fața ferestrei să fie liber și sora mea să își poată așeza aici șevaletul.

Tinerii valeți făcură întocmai, poate încordându-și mușchii un pic mai mult decât era neapărat nevoie. Ea le zâmbi cu recunoștință, apoi înclină capul și savură noul aranjament. Nu era rău deloc. Încăperea nu mai aducea a bibliotecă pretențioasă, ci aducea a... Fiona.

— Ce Dumnezeu faci aici?

Lily se întoarse imediat la auzul vocii bine cunoscute.

— Sophie!

Se aruncă imediat în brațele dragii ei prietene. Trecuseră doar câteva săptămâni de când nu o mai văzuse, dar se întâmplaseră atâtea...

— Încerc să transform camera într-un atelier pentru

Fiona.

— Ce mă bucur să te văd! spuse Sophie, îmbrățișându-o de parcă nu se mai văzuseră de zeci de ani.

— N-o să te mai bucuri așa mult când o să te pun la treabă, o tachină Lily.

Stătu câteva clipe să își privească prietena cu atenție. Era, ca de obicei, imaginea eleganței și a grației. Purta o rochie simplă de un albastru pal, iar părul auriu îi era perfect aranjat. Dar cearcănele de sub ochi trădau faptul că ceva nu era tocmai în regulă. Lily le mulțumi celor doi valeți și le propuse să reia lucrul ceva mai târziu.

— Ce fac ai tăi? o întrebă pe Sophie. Credeam că nu te-ai întors încă.

— Ne-am întors acum câteva zile. Am venit în vizită, convinsă că vă găsesc aici și pe tine, și pe Fiona. Numai că am găsit... asta.

Scoase din săculeț un bilet împăturit și i-l înmână lui Lily. Era un bilet pe care îl recunoștea prea bine. Pentru că îl scrisese chiar ea, pentru Fiona.

— Cum l-ai...

— Mi-am dat seama că mi-am uitat aici jurnalul ultima oară când am lucrat toate trei la un articol pentru *Răzbunarea debutantei*.

— Și ți-ai găsit jurnalul? întrebă Lily foarte îngrijorată.

Dacă și-ar fi pierdut jurnalul, ea, una, ar fi fost înnebunită de grijă.

— Da. Era pe biroul unde îl lăsasem. Și alături era biletul tău.

Lily dădu din cap. Probabil că doamna Dowding îl pusese acolo special pentru Fiona.

— L-ai citit?

— Da. Ți-am recunoscut scrisul. Și mi-am făcut griji pentru tine. Biletul tău a înlăturat unele îngrijorări, dar a ridicat altele. Unde Dumnezeu ai fost în ultimele două săptămâni?

Lily își luă prietena de braț și o conduse la canapea.

— Ia loc și fă-te comodă! O să-mi ia ceva timp să îți povestesc totul.

Lily își începu povestea. Vorbi despre accident, despre recuperarea acasă la Nash, despre mama ei biologică și despre dispariția lui Delilah. Dădu toate amănuntele, mai puțin partea prea dureroasă și intensă ca să fie pusă în cuvinte. Partea în care se îndrăgostise iremediabil și fără speranță de duce.

*

În acea după-amiază, Serena veni la ceai purtând o altă pălărie de efect, cu voal, iar Lily se întrebă dacă nu cumva avea un întreg cufăr cu astfel de accesorii. Rochia în nuanțe de gri și de lavandă era discretă, dar elegantă, iar părul îi era strâns într-un coc simplu la baza cefei. Când intră în salonașul unde o aștepta Lily păru deopotrivă însuflețită de speranță și temătoare.

— Te rog, ia loc!

Lily îi oferă un zâmbet cald și o invită să se așeze pe scaunul de lângă ea. Se întreba dacă palmele Serenei erau la fel de transpirate de emoție ca ale ei. Nu își amintea să se mai fi simțit vreodată atât de agitată. Ocazii mai existaseră, inclusiv convocările în biroul directoarei școlii sau ieșirile ei în public îmbrăcată în băiat. Dar de data asta, situația era foarte diferită. Întâlnirea cu Serena avea legătură directă și imediată cu cine era și cu ceea ce își dorea să devină. Relația cu mama ei naturală nu o definea ca persoană, dar felul în care o gestiona, da.

Serena se așeză alături de Lily și își ridică voalul cu o mișcare plină de grație. Pe chipul ei frumos se citea preocuparea.

— A fost foarte amabil din partea ta să mă inviți, dar trebuie să-ți atrag atenția că nu se cuvine ca o tânără ca tine să primească pe cineva ca mine, mai ales în casa surorii tale, spuse ea.

Lily se aplecă înspre ea și îi strânse ușor mâna.

— Nu mă interesează ce se cuvine, mă interesează ce e corect și drept. Știu că și Fiona, și cumnatul meu Gray gândesc la fel. Am vrut să-ți mulțumesc pentru că ai

răspuns la anunț. Ducele mi-a spus că nu ai vrut să accepți recompensa.

— Recompensa a fost să știu că ești teafără și în siguranță. Nici nu puteam spera la mai mult, răspunse Serena cu convingere. N-am urmărit să reapar în viața ta. Am considerat mereu că e mai bine să nu mă cunoști. Din motive evidente.

— Pentru că ești proprietara unui bordel? Întrebă Lily, care nu vedea niciun motiv să evite subiectul.

— Întocmai, răspunse Serena, ridicând o sprânceană. Nu mi-e rușine cu afacerea mea. Din contră. Dar înțeleg regulile societății așa-zis morale și știu că nesocotirea lor are un preț.

— Îți mulțumesc că te gândești la binele meu și da, ai dreptate. Multă lume m-ar judeca pentru că mă întâlnesc cu tine. Dar chiar și-așa, nu-mi pasă de părerea lor, spuse Lily pe un ton ferm.

Serena zâmbi și în acea clipă chipul ei deveni din plăcut, frumos.

— E foarte frumos și nobil din partea ta. Dar gândește-te, te-am abandonat acum 22 de ani ca să poți avea parte de educație, de o creștere bună, de respectabilitate. Sunt lucruri pe care n-aș fi putut să ți le ofer. Dacă acum renunți la ele, tot ce am făcut atunci va fi fost în zadar.

Lily căzu pe gânduri.

— Am încredere că vom găsi un compromis între a urma orbește normele și regulile societății și a le ignora cu desăvârșire, spuse ea, cu un zâmbet slab. Ai fi surprinsă să afli că nu o dată am testat limitele așa-zisei bune-cuviințe și am pendulat de-o parte și de alta a acestor reguli.

Ochii căprui ai Serenei o priveau cu afecțiune.

— Asta nu mă miră deloc. Sângele apă nu se face.

Tăcură cât Lily turnă ceaiul.

— Sunt sigură că ai multe întrebări, redeschise Serena discuția. Îți voi spune tot ce vei vrea să știi.

Lily trase aer în piept ca să își facă curaj.

— De ce ai ales familia Hartley?

Serena sorbi din ceai, cu un aer gânditor.

— Într-o zi, cam cu o lună înainte să te naști, stăteam pe bancă în parc. Aveam 16 ani, eram obosită și flămândă, iar hainele mele erau mai curând niște zdrențe. Doamna Hartley, nu mama ta vitregă, ci prima doamnă Hartley, se plimba prin apropiere, cu un coș la braț. S-a oprit în dreptul meu și m-a întrebat dacă poate să se așeze lângă mine.

Ochii lui Lily se umplură de lacrimi la simpla menționare a mamei ei.

— Ai cunoscut-o?

Serena încuviință și închise ochii ca și cum ar fi revăzut scena cu ochii minții.

— A împărțit cu mine tot ce avea în coș: pâine, fructe, brânză, sandvișuri. A mâncat cât o vrăbiuță cât am vorbit, doar ca să nu mă simt prost că mă înfruptam. M-a întrebat cum mă simt, dacă am un pat unde să dorm și un acoperiș deasupra capului. Nu am recunoscut că sunt prostituată, dar cred că și-a dat seama. Înainte să plece mi-a dat niște bani și a insistat să păstrez coșul și restul de mâncare.

— Așa era mama, spuse Lily. Frumoasă pe de-a întregul, inclusiv la suflet.

— Adevărat, zâmbi Serena. În coș era cartea ei de vizită. În același coș te-am lăsat pe treptele casei ei, continuă ea cu un tremur în voce. Am plâns zile în șir după aceea. Ți-am păstrat botoșelul și m-am consolată cu gândul că doamna Hartley îți va fi o mamă mult mai bună decât ți-aș fi putut fi eu vreodată.

— Erai atât de tânără... spuse Lily cu blândețe.

— Așa e. Și nu puteam munci, deci nu aveam bani ca să te cresc.

— Dar tatăl meu? întreabă Lily.

Serena ridică deznădăjduită din umeri.

— Nu știi cine e. Erau multe posibilități. Am încercat din răspuțeri să previn o sarcină, dar metodele mele nu erau infailibile. Și odată ce te-ai născut, nu am regretat o clipă că te-am avut. Știam că ești mica mea minune.

Lily simți un val de căldură și emoție.

— Ai fost foarte curajoasă. Nu știi ce-aș fi făcut dacă

eram în locul tău.

— Mi-am dorit ca nimeni să nu mai ajungă în situația mea, spuse Serena cu seriozitate. E motivul pentru care am vrut să am propriul stabiliment. Mi-a luat câțiva ani, dar am început de jos și încet-încet mi-am construit un renume. Fetele mele au un loc curat și sigur unde trăiesc și muncesc. Păstrează toți banii pe care îi câștigă. Iar dacă dau de necaz, le vin în ajutor. Nu sunt niciodată singure.

— Mi se pare un lucru nemaipomenit. O adevărată misiune în viață, zâmbi Lily.

— Așa-mi place să cred.

Serena scoase din mânecă o batistă și-și șterse ochii. Când își recăpătă calmul, întrebă:

— Dar tu? Ți-ai găsit o pasiune, o cauză?

Lily avu un moment de ezitare, apoi își spuse că Serena era cea mai potrivită persoană din lume căreia să îi încredințeze secretul ei.

— Da, am găsit. Sunt autoarea rubricii *Răzbunarea debutantei*. Încerc să le înarmez pe tinerele fete cu informații și să intru în conversații semnificative despre curtare și dragoste.

Serena o privi cu un amestec de uimire și ceva ce aducea a mândrie.

— Îți știu bine rubrica. Eu și fetele mele o așteptăm cu nerăbdare și o citim în fiecare vineri la micul dejun.

— Sunt onorată, spuse Lily mișcată.

— Așadar, ai găsit o cale să aduci o schimbare în lume, iar asta e minunat, spuse Serena. Dar cum rămâne cu fericirea ta?

— Ce vrei să spui? clipi Lily nedumerită.

— Dai sfaturi despre dragoste. Dar tu ai aflat ce e dragostea?

— Sunt îndrăgostită de cineva, spuse Lily cu un nod în gât. Dar el nu mă iubește la fel.

Serena luă o chiflă.

— Presupun că despre duce e vorba.

Nu avea sens să nege.

— Așa e.

— În acea zi în biroul domnului Drake am observat cum te privește. Cu dor și cu tandrețe. Mie-mi părea că e dragoste.

— E complicat, încercă Lily să explice. Sora lui mai mică, Delilah, care, întâmplător, e o mare admiratoare a rubricii mele, a dispărut. El consideră că textele mele ar fi influențat-o cumva să plece de acasă. Din păcate, e posibil să aibă dreptate. Dar cel mai mare obstacol este că nu simte că își poate oferi inima pe de-a întregul și știe că eu nu m-aș mulțumi cu jumătăți de măsură.

— Nici nu trebuie, o încurajă Serena. Sigur că nu știu toate amănuntele, dar părerea mea e că, dacă ești suficient de norocos să găsești dragostea, merită să lupti pentru ea. Folosește-ți toate armele. Și toate calitățile. Găsește o cale ca el să înțeleagă că, dacă își neagă sentimentele, amândoi veți fi teribil de nefericiți.

Lily se gândi câteva momente, iar în minte îi încolți o idee.

— Cred că ai dreptate, spuse ea.

Dar pentru a dăruia fortăreața cu care Nash își înconjurase inima, trebuia să o aducă acasă pe Delilah.

Lily începu să își schițeze în minte textul următorului articol. Avea să fie diferit de tot ce scrisese până atunci. Și se ruga să fie suficient de convingătoare.

Capitolul 29

Dacă un gentleman e cu adevărat îndrăgostit, vei rămâne în gândurile lui... chiar când sunteți departe unul de celălalt.

Răzbunarea debutantei

La patru zile după ce își luase rămas-bun de la Lily,

Nash se întoarce de la casa de la țară. Fără Delilah. Călătorise toată ziua, iar când ajunsese la reședința din Londra era deja trecut de miezul nopții. Personalul dormea de mult, iar casa părea goală și rece. Și el la fel.

Urcă imediat scările, fără să mai verifice corespondența. Era obosit și dezamăgit. Nu-și dorea decât să alunece în dulcea uitare pe care i-o făgăduia somnul. Să ia o pauză de la teama și vinovăția care îl copleșiseră în ultimele zile. Din pricina lui, Delilah părea că dispăruse de pe fața Pământului. Și, de parcă nu ar fi fost îndeajuns, o îndepărtase și pe Lily. Se întreba dacă va mai fi vreodată întreg sufletește. Dacă va mai respira fără să-și simtă pieptul încordat și tensionat. Dacă va mai zâmbi.

Ajunse la etaj și porni pe holul ce ducea spre camera lui când văzu, pe sub ușă, o lumină pâlpâind într-una dintre camere. Camera lui Delilah. Cu inima bubuindu-i în piept, apăsă pe clanță și deschise ușa. În cameră, pe pat, stătea Delilah și citea la lumina lămpii.

— Nash! strigă ea, gata să izbucnească în lacrimi.

El rămase în prag împietrit, încercând să se convingă că totul era aievea și că sora lui era cu adevărat acasă. Ea sări din pat și i se aruncă în brațe, îmbrățișându-l cu putere.

Slavă Cerului!

O strânse și el în brațe și o sărută pe creștet.

— Îmi pare atât de rău! hohoti ea.

— Ești acasă acum și asta e tot ce contează, o consolă el cu glasul frânt de emoție.

Dar Delilah nu-și mai putea ține lacrimile în frâu. Îl apucă de reverele hainei și plânse minute în șir, iar el făcu tot ce putu să o ajute să se liniștească. Era adevărat ce îi spusese. Acum că o știa în siguranță, mica lor familie putea înfrunta orice. Câtă vreme rămâneau alături unul de celălalt. Hohotele i se transformară în sughițuri, iar Delilah își desprinsese fața de haina lui.

— Îți datorez explicații, spuse ea.

El își scoase batista și i-o oferă.

— Ești sora mea. Întotdeauna voi vrea să te protejez. Dar ultimele zile m-au făcut să-mi dau seama de ceva. Și

anume că ești perfect capabilă să te protejezi singură.

— Vai, mie! Ai aflat ce i-am făcut lui Brondale?

— Și-am văzut opera cu ochii mei, spuse el. Și sunt mândru de tine.

Delilah ridică o sprânceană.

— Cine ești și ce-ai făcut cu fratele meu?

El râse.

— Nu ești singura care se maturizează. Dar mărturisesc că, deși mi-ai scris că ești bine, am înnebunit de grijă.

Ea se șterse cu batista, se așeză pe marginea patului și îi făcu semn să se așeze lângă ea. Apoi trase aer în piept.

— M-am speriat foarte tare după ce l-am lovit pe Brondale. Era la pământ și gemea, așa că știam că nu l-am omorât. Dar nu puteam să mai rămân nicio clipă lângă el. Așa că am fugit.

— Unde? Te-am căutat peste tot pe unde am crezut că ai putea fi.

Ea îi zâmbi slab, în chip de scuze.

— Am stat la un han de la marginea Londrei. M-am cazat sub un nume fals și am mâncat numai în cameră. Parcă eram paralizată. Nu puteam lua o decizie. Nu știam unde să mă duc și ce să fac. Riscasem totul pentru Brondale și m-a făcut să pic de proastă.

— Of, Delilah! exclamă Nash, cuprinzându-i umerii. Nu prea mă pricep să vorbesc despre sentimente și sunt și mai puțin priceput să mi le arăt. Dar suntem familie. Și te iubesc, orice ai face.

— Știu, spuse ea trăgându-și nasul. Cu toate astea, nu mi-am dat seama că așa stau lucrurile până nu am citit asta.

Îi înmână ziarul de pe noptieră și-i indică textul din rubrica *Răzbunarea debutantei*.

Răzbunarea debutantei (ediție specială)

Dragi debutante,

Simptomele dragostei aduc remarcabil de mult cu efectele consumului exagerat de șampanie: impetuozitate, îndrăzneală și tentația delicioasă de a ignora buna-cuviință. Toate acestea pot face o tânără să se comporte neobișnuit de îndrăzneț. Și uneori un asemenea comportament poate avea consecințe neprevăzute și neplăcute. Dacă se găsește într-o astfel de situație, e firesc ca o tânără să se simtă rușinată și deznădăjduită. Dar trebuie să își dea seama degrabă că niciuna dintre acele emoții nu e neapărat utilă, în schimb, să își amintească un adevăr derutant de simplu: te poți întoarce oricând acasă.

Indiferent de ce ai făcut, poți mereu să te întorci acasă.

Indiferent de scandalul pe care l-ai provocat, poți mereu să te întorci acasă.

Indiferent ce ți-ar spune încăpățânarea, să știi și să crezi din toată inima.

Poți mereu să te întorci acasă.

Du-te acasă, la propriu și la figurat. Mergi acolo unde ai parte de siguranță, de confort și de grijă. Întoarce-te la cei care te-au crescut și care țin la tine dintotdeauna. Ai încredere că legăturile de sânge rezistă în fața oricărei încercări și oricărei furtuni.

*Cei care te iubesc te așteaptă cu brațele deschise.
Și totul va fi bine.*

Nash citi textul de două ori și lăsă ziarul deoparte.

— E adevărat, să știi, îi spuse el. Fiecare cuvânt. Își trecu mâinile prin păr. La naiba, am judecat greșit rubrica asta, continuă el.

Delilah îl aprobă cu entuziasm.

— Mai e ceva ce trebuie să-ți spun, Nash.

Dumnezeule mare! Se pregăti pentru ce era mai rău.

— Spune!

— Sunt aproape sigură că autoarea acestor articole este Caroline.

— Da, mi-a spus. Râse ușurat că nu era vorba de ceva grav. Și eu am ceva ce trebuie să-ți spun, rosti la rândul lui.

— Prea bine.

— Numele adevărat al lui Caroline este Lily Hartley. Familia ei locuiește în preajmă, în Mayfair.

— Lily... repetă ea, parcă testând numele. Domnul Stodges mi-a spus că a plecat. Mi-e dor de ea.

— Și mie, mărturisi Nash. Dar cred că putem face ceva în acest sens.

— Crezi? Întrebă ea, cu ochii albaștri strălucind.

Nash îi zâmbi.

— Împreună, în echipă, cred că puteam fi foarte convingători. Chiar vicleni, dacă e nevoie.

— Fără doar și poate, fu de acord Delilah, frecându-și mâinile. Spune-mi la ce te-ai gândit, dragul meu frate!

Capitolul 30

Cel mai bun leac pentru o inimă frântă este compania prietenilor dragi și o ceașcă aburindă de ceai.

Răzbunarea debutantei

— Știu că atelierul trebuia să fie o surpriză pentru sora ta, spuse Sophie. Dar bănuiala mea e că vom petrece multe și plăcute ore aici, împreună, lucrând la *Răzbunarea debutantei*. E un spațiu adorabil care mă inspiră.

Lily privi în jur. Redecorarea camerei era aproape gata. În ultimele zile muncise de dimineața până seara, iar transformarea era uluitoare. Două dintre picturile rafinate ale Fionei decorau pereții zugrăviți într-un albastru-deschis, iar un covor gros, auriu, acoperea podeaua lustruită. Perdele subțiri, din mătase, fluturau sub adierea vântului, iar perne decorative colorate încurajau la relaxare și la conversație. Sophie își adusese și ea propria contribuție la rezultatul final. Împrăștiase prin cameră vase și vase pline de flori și plante, dând și mai multă viață încăperii.

Lily oftă încântată. Era convinsă că sora ei va adora noul atelier.

— Chiar că a ieșit foarte bine. Iar mâine va fi livrat șevaletul. Va fi principalul element de interes al camerei. Piesa care unește totul.

— Va fi magnific, sunt convinsă, la fel ca restul, spuse Sophie serioasă și gânditoare ca întotdeauna. Sper însă că nu te-ai oboșit prea tare în graba de a termina camera la timp. Iartă-mă că îți spun, dar pari foarte oboșită și... aproape tristă.

La naiba! Prietena ei chiar era perspicace.

— Sunt bine, minți Lily.

Abia pusese geană pe geană de când plecase din casa lui Nash. Când nu-și făcea griji pentru Delilah era bântuită de acei ochi aurii strălucind de durere și dorință.

— Poate sunt un pic oboșită, recunosc eu ea. Noaptea trecută n-am putut dormi, așa că am lucrat la următorul articol. Își luă jurnalul, se așază lângă prietena ei și scoase din caiet o coală pe care o strecurase înăuntru. Spune-mi părerea ta sinceră, te rog!

Sophie era ochiul critic care analiza cu atenție atât textele lui Lily, cât și desenele Fionei. Avea capacitatea extraordinară de a analiza lucrările amândurora și de a găsi potrivirea perfectă între text și imagine. Avea și un instinct foarte bun în a anticipa temele de interes pentru cititoare.

— Știi că sunt mereu sinceră în păreri.

Sophie luă coala de hârtie și citi cu voce tare.

Răzbunarea debutantei

Dragi debutante,

Dragostea implică riscuri. Vă vor avertiza despre ele guvernantele, directoarele de școală și mamele. Vă vor sfătui să fiți prudente și să vă păziți inima. Dar nu așa merge dragostea. Pentru a afla ce înseamnă dragostea adevărată trebuie să îți oferi inima întru totul.

Să nu ții seama de impulsul de a te proteja și să te arunci cu capul înainte. Căci doar așa îți vei scoate la iveală eul profund, adevărat, și vei îngădui unei alte persoane să

ajungă la sufletul tău.

Dragostea e plină de pericole.

E aproape sigur că vei fi rănită.

Mai rău, e posibil să rănești pe cineva.

În unele zile te vei simți de parcă inima ți-a fost smulsă din piept.

Dar trebuie să iubești, orice ar fi.

Sophie puse hârtia deoparte și miji ochii.

— Lily, spuse ea pe un ton ferm, e ceva ce ai să-mi spui?

Lily îi smulse textul și-l puse la loc în jurnal.

— E oribil, nu-i așa?

— Dimpotrivă. E minunat... și tulburător.

Lily nu se simțea în stare să se uite în ochii prietenei sale. Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere. Se opri în dreptul uneia dintre picturile Fionei, un portret adorabil al unei femei dându-se în leagăn.

— Mi-e dor de Fiona.

— Lily Hartley! o mustră Sophie. Eviți să răspunzi la întrebare. Simți ceva pentru duce? Dacă vrei să-ți descarci inima, știi bine că poți avea încredere în mine.

Lily se gândi preț de câteva clipe să îi mărturisească prietenei ei totul. Dar să spună cu voce tare cuvintele ar fi făcut mult prea reale și dureroase povestea ei cu Nash și finalul ei dezastruos. Era mai bine ca timpul petrecut cu el să-i dăinuie în amintiri ca un vis frumos, pe cale să se risipească.

— Nu pot, zise ea cu regret în glas.

Sophie îi zâmbi înțeleghătoare.

— Prea bine. Dar dacă te răzgândești...

— Iertați-mă, domnișoară Hartley, interveni domnul Burns, care tocmai își făcuse apariția în pragul ușii. Aveți un vizitator. Lady Delilah Nash.

Lily simți că inima îi sare din piept de bucurie.

— Delilah! Alergă spre prietena ei și o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă. Am fost atât de îngrijorată! Nici nu știi cât mă bucur că ești aici!

Delilah râse înfundat.

— Cred că știu, din felul în care mă strângi în brațe. Abia mai respir.

— Ia să te văd!

Lily făcu doi pași în spate ca să își admire prietena. Părul blond i se ondula pe umeri, iar obrajii îmbujorați străluceau. Părea fericită.

— Mai pregătesc ceaiul pentru o persoană, o anunță majordomul.

— Mulțumesc, domnule Burns. Delilah, vino să faci cunoștință cu draga mea prietenă, domnișoara Sophie Kendall.

Sophie luă coala de hârtie pe care Lily scrisese cel mai recent articol și o puse cu fața în jos pe masă, apoi îi întinse mâna nou-venitei.

— Mă bucur de cunoștință, spuse cu un zâmbet cald. Dar cred că e mai bine să vă las singure, să vă bucurați de această vizită.

— Nu! protestară Lily și Delilah la unison.

— Insist să rămâi, căci eu sunt cea care a dat buzna, spuse Delilah, scuzându-se. Și oricum nu pot sta mult. Nash mi-a spus că ți-ai recăpătat memoria și că te pot găsi aici. Sunt două motive pentru vizita mea. Mai întâi vreau să-mi cer scuze pentru că te-am speriat și să te asigur că sunt bine, sănătoasă.

— Slavă Cerului!

Lily le făcu semn să se așeze pe canapea și îi oferă lui Delilah o gustare pe care aceasta o acceptă cu bucurie. Lily își dorea cu disperare să întrebe de Nash și s-ar fi bucurat și de cel mai mic amănunt legat de el. Numai că și Sophie, și Delilah erau mult prea perspicace, iar Lily se temea că orice întrebare ar fi pus ar fi dezvăluit prea mult din ce simțea.

— Fratele tău a fost teribil de speriat. Cred că s-a simțit ușurat să te revadă.

— Da. Și îmi pare cumplit de rău că v-am necăjit pe amândoi. Mi-am dat seama că am făcut o greșală la scurt timp după ce am plecat, dar încă nu eram pregătită să mă întorc acasă. O să-ți povestesc toate detaliile neplăcute cu

altă ocazie. Acum prefer să discutăm despre al doilea motiv pentru care te vizitez. Nash a hotărât să organizăm un bal prin care să mă lanseze oficial în societate.

Lily clipi des și clătină din cap.

— Stai un pic! Ai zis cumva că Nash, adică ducele, vrea să organizeze un bal?

Delilah râse și încuviință.

— Nici mie nu mi-a venit să cred, așa că mă grăbesc să fac invitațiile înainte să se răzgândească. Scoase din săculeț un plic și i-l înmâna lui Lily. Te rog, spune că vei veni!

— Nu știu, răspunse Lily.

Își imagina cât de dureroasă va fi revederea, mai ales că el va fi incredibil de arătos în ținuta de seară, valsând cu cele mai frumoase femei din Londra. Nu era convinsă că inima ei ar îndura așa ceva.

— Nu sunt sigură că e o idee bună să vin.

— Te rog, Lily! Nu va fi la fel fără tine. Delilah făcu ochii mari, imploratori. Știi bine că toți invitații vor fi cu ochii pe mine și îmi vor analiza fiecare mișcare. M-aș simți mult mai încrezătoare dacă te-aș avea alături.

Lily ezită, căznindu-se să găsească o scuză. Dar Delilah era o prietenă adevărată și nu o putea lăsa singură în fața gurii lumii. Ar fi fost ca și cum ar fi lăsat-o pradă unei haite de lupi flămânzi.

— Prea bine, acceptă Lily, cu toate că îi era deja groază la gândul că va lua parte la bal.

Cum avea să îl salute pe Nash într-o încăpere plină de lume, prefăcându-se că nici nu se cunosc? Cum urma să se poarte ca și cum nu l-ar fi sărutat și nu ar fi petrecut nopți întregi în brațele lui?

— Mă bucur că ești de acord, spuse Delilah, strălucind de încântare. Domnișoară Kendall, sper că vei putea veni. Prietenii și familiile sunt, de asemenea, bine-venite. Va fi un eveniment deosebit, căci toată înalta societate va dori să vadă cu propriii ochi cum ducele de Stonebridge, celebru pentru autoizolarea sa, găzduiește o petrecere cu ștaif. Acum două săptămâni n-aș fi crezut că e cu putință așa

ceva.

— Sunt sigură că va fi un eveniment minunat, spuse Lily cu o veselie forțată. Și mă bucur că ducele îți face pe plac și răspunde dorinței tale de a intra în societate.

— S-a schimbat în ultima vreme, îi confirmă Delilah, căzută pe gânduri. Cred că tu meriți să ți se mulțumească pentru asta. Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec. Mai am câteva invitații de transmis. A ta a fost prima.

Se ridicară și se îmbrățișară din nou.

— Totul se va rezolva, îi șopti Delilah la ureche. Pentru amândouă!

*

Sevaletul Fionei fu adus a doua zi de dimineață și era pe măsura așteptărilor lui Lily. Petrecu în atelier câteva ore aranjând și rearanjând obiectele de pe rafturi, organizând cele necesare pentru desen și umflând pernele. Când totul arăta perfect până la ultimul detaliu, lăsă cârpa de praf și își masă mijlocul. Aruncă încă o privire în jur. Efortul ei dăduse roade. Acum era nerăbdătoare să facă o baie și poate să și ațipească un pic.

Se duse la ea în cameră și, în timp ce i se pregătea baia, scoase din noptieră botoșelul pe care i-l dăduse Serena. Îl privi cu atenție, gândindu-se cât de ciudat era că trebuise să își piardă memoria ca să afle cine era cu adevărat. Iar în minte îi răsunau cuvintele Serenei: „Dacă ești suficient de norocoasă să fi aflat ce e dragostea, luptă pentru ea!”

Intră în cada cu apă fierbinte și parfumată și începu să se relaxeze. Când apa se răci, se ridică, se șterse și își uscă părul. Trase pe ea o cămașă de noapte, se băgă sub pătură și închise ochii.

*

Lily se întoarse pe cealaltă parte, sperând să mai amâne revenirea din lumea viselor în lumea reală. Dar

cineva o tot ciupea de picior.

— Lily! Trezește-te!

Vocea îi era extrem de cunoscută. Dădu încet la o parte perna de pe cap și deschise un pic ochii, suficient cât să distingă silueta feminină care stătea pe marginea patului.

Pentru câteva momente, Lily se simți transportată în timp, la vârsta de 13 ani, în dormitorul comun de la școala de fete a domnișoarei Haywinkle, iar Fiona o împungea și o trăgea din pat, îndemnând-o să se trezească înainte să rateze micul dejun.

— Nu-mi e foame, mormăi Lily.

— Nu? replică sora ei amuzată. Ai putea măcar să-i spui bun venit surorii tale. Te porți de parcă nu ți-a fost deloc dor de mine.

Doamne sfinte! Lily se ridică imediat în capul oaselor.

— Fiona?

Sora ei îi zâmbi din toată inima. Ținuta de călătorie, de un verde smarald, se potrivea perfect cu părul castaniu, iar strălucirea de pe chipul ei vorbea de la sine despre căsnicia ei fericită și soțul ei devotat.

Văzând-o, Lily izbucni în lacrimi. Barajul pe care și-l construisese cu atâta grijă ca să își țină emoțiile sub control cedase sub avalanșa pricinuită de apariția Fionei.

— Lily! Fiona o luă imediat în brațe. Ce s-a întâmplat?

Cum putea să îi spună tot ce se petrecuse în cele două săptămâni de când plecase?

— Sunt doar fericită că te-ai întors.

— Și eu mă bucur să te revăd, răspunse Fiona un pic sceptică. Dar îți mărturisesc că sunt un pic surprinsă. De ce nu ești acasă cu mama și *papa*?

— E o poveste lungă și complicată, spuse Lily, trăgându-și nasul.

Plânsese în ultima săptămână mai mult decât în toată viața de până atunci.

— Mă întreb dacă nu are legătură cu asta.

Fiona arătă înspre botoșelul care rămăsese pe noptieră.

— E posibil, recunosc Lily. Hai, descaltă-te și fă-te comodă! O să-mi ia mai mult de câteva minute să-ți povestesc ce nebunie spectaculoasă am făcut din viața mea.

Fiona asculta cu sufletul la gură, în timp ce Lily îi povestea despre bătaia din tavernă, pierderea memoriei, despre Delilah, despre Serena. Și despre Nash. Lily îi dădu toate detaliile, până la cele mai dureroase, iar pe fața lui îi se citi adesea îngrijorarea, dar niciodată faptul că ar judeca-o pe sora ei. Era limpede că pentru ea cel mai important lucru era că Lily era teafără și în siguranță.

Când Lily ajunse la finalul istorisirii, Fiona clipi nedumerită, de parcă aștepta o continuare.

— Atât? Asta e tot?

— Ce vrei să spui? făcu Lily nedumerită. Încăierarea, amnezia, povestea de dragoste și patroana de bordel nu ți s-au părut destul?

— O, ba da. Cu vârf și îndesat, spuse Fiona, trecându-și brațul peste umerii lui Lily. Nu am vrut să spun altceva. Doar că mi se pare că povestea trebuie să ajungă și la un deznodământ.

— Vorbești în șarade, Fi.

— Cât am fost plecată, te-ai maturizat și ți-ai extins orizontul. Ai legat o prietenie cu Delilah și te-ai apropiat de Serena, mama ta naturală. Te-ai îndrăgostit de Nash, lăsând iubirea să intre în viața ta. Și, oricât de sumbru vezi acum lucrurile, cred că ușa aceea încă e deschisă.

Lily înghiți în sec.

— Nu știu ce să fac. El pretinde că nu e capabil să mă iubească așa cum am nevoie. Și chiar dacă ar putea, cum să-mi ofer inima unui bărbat care nu are pic de respect pentru pasiunea mea în viață?

— Dacă te-ai auzi, zâmbi Fiona, mângâind-o sub bărbie ca pe o pisică. Ești una dintre cele mai hotărâte, îndrăznețe și convingătoare persoane pe care le cunosc. Sigur că există riscuri și nimeni și nimic nu poate garanta că lucrurile vor ieși așa cum îți dorești. Dar dacă există cineva care poate schimba cursul lucrurilor, tu ești aceea.

Iar dacă nu reușești, măcar vei ști că ai încercat.

Speranța începu să prindă viață în sufletul lui Lily.

— Nu sunt deloc sigură că-l pot convinge pe Nash să îmi deschidă inima în fața mea, dar o să îl văd la balul pe care îl organizează pentru sora lui, săptămâna viitoare.

— Un bal? Fiona zâmbi. În cel mai rău caz o să ai suficient material pentru jurnalul tău.

Lily gemu și-și trase pătura peste cap.

— Încă încerc să-mi revin după evenimentele din ultimele două săptămâni.

— Sunt încântată că nu vom fi în criză de subiecte pentru rubrică. Lily își dădu pătura la o parte.

— Bine că mi-ai amintit. Ai fost în bibliotecă de când te-ai întors?

— Nu. De ce?

Sări din pat, simțindu-se ușoară ca un fulg.

— Stai să mă îmbrac... și o să-ți arăt ceva!

Capitolul 31

Un gentleman nu trebuie să fie din cale-afară de priceput sau de grațios ca să fie un bun partener de dans. Mai curând trebuie să se miște cu încredere, firesc, și să te țină cu grijă. Și să te privească în ochi, parcă minunându-se.

Răzbunarea debutantei

Lily își dădea seama că se ținea de brațul lui Gray *un pic* prea strâns. Se aflau în dreptul ușilor bogat ornamentate care dădeau spre sala de bal din casa lui Nash. Când arătosul soț al Fionei fusese de acord să le conducă pe soția lui și pe Lily la balul ducelui de Stonebridge, nu bănuise cât va avea de suferit. O privi pe Lily, care stătea la stânga lui.

— Credeam că vrei să mergi la acest bal.

Lily se simțea de parcă avea nisip în gură.

— Așa e, reuși să îngaime.

— Atunci de ce am impresia că picioarele ți-au prins rădăcini în marmura asta de pe jos? Ceilalți invitați vor crede că te târăsc în sala de bal.

— Las-o un pic în pace, Gray, interveni Fiona, iar Lily îi aruncă o privire recunoscătoare.

Fiona arăta uimitor în rochia de un verde pal, ca spuma mării, frumos brodată la poale și la mâneci. Fusese dintotdeauna frumoasă, dar de la zi la zi părea tot mai frumoasă și mai încrezătoare.

— Nu mă grăbesc, doar că blocăm intrarea, îi răspunse Gray privind peste umăr.

Fir-ar să fie!

— Bine, bine, hai să intrăm!

Lily își ignoră bătaile nebunești ale inimii și îi îngădui lui Gray să o conducă în sala de bal. Mergea cu capul sus, refuzând să se scuze pentru cine era.

Fiica Serenei Labelle și a familiei Hartley.

Sora Fionei și prietena lui Sophie.

Absolventă a Școlii de fete a domnișoarei Haywinkle.

Autoarea rubricii *Răzbunarea debutantei*.

Dar mai presus de toate era Lily, femeia care întâmplător era îndrăgostită de ducele de Stonebridge.

Purta o rochie albă, fină ca o șoptă, ornamentată cu broderie și dantelă, care îi aluneca pe trup până la podea. Dacă ar fi fost la orice alt bal ar fi fost nerăbdătoare să danseze toată noaptea. Dar nu era orice bal. Și nici orice noapte. Era noaptea în care avea să riște totul pentru o șansă la dragoste.

Ultima dată când Lily văzuse sala de bal, pe când locuia sub acoperișul lui Nash, i se păruse prăfuită și întunecată. Acum era complet transformată.

Candelabrele de cristal învăluiau încăperea într-o lumină caldă. Parchetul de culoarea mierii sclipea. Muzica îi înviora pe toți invitații, care băteau tactul și păreau gata să ia cu asalt ringul de dans. Un curcubeu de rochii, veste, panglici forma un mozaic plin de viață. Lui Lily nu îi venea să creadă că era același spațiu rece și distant, iar asta îi

dădu speranță.

Delilah le ieși imediat în cale. Purta o rochie de un roz prăfuit și arăta întocmai ca un boboc de trandafir.

— Ești minunată! exclamă Lily. Ești frumoasa balului.

— Mulțumesc. Sunt încântată că ai venit, spuse Delilah strângându-i mâinile.

Lily făcu prezentările, dar privirile îi zburau prin sală în căutarea lui Nash. Spera că nu era evident pentru toată lumea că se uita după el. Nu îl observă și nu era sigură dacă se simțea dezamăgită sau ușurată.

— Unde e domnișoara Kendall? întrebă Delilah.

— Sophie și mama ei au spus că vor veni separat. E posibil să fie deja aici.

— Mă bucur atât de mult să-ți cunosc prietenii și familia, spuse Delilah strălucind.

— În curând o să-i cunoști și pe ceilalți membri, îi explică Fiona. Mama și *papa* s-au întors azi de la Bath. Sper că nu te deranjează, dar le-am transmis și lor invitația de a participa la bal.

— Minunat! exclamă Delilah.

Lily clipi, nevenindu-i a crede.

— Minunat? Mama și *papa* vor veni aici? Fi, puteai să-mi spui ceva mai devreme.

Fiona îi surâse în chip de scuze.

— N-am vrut să-ți faci și alte griji.

— Și totuși, acum îmi fac!

Lily își țintui sora cu privirea, apoi încercă să se calmeze. În zadar. Dacă părinții ei ar bănui o fărâmbă din ce făcuse ea în ultima perioadă, aveau s-o trimită direct la mănăstire.

— Iartă-ne că îți suprapopulăm balul cu neamurile noastre, se scuză Lily față de Delilah.

— De ce te-ai scuza pentru că ai o familie mare și iubitoare? Aș da orice pentru așa ceva.

Adevărul din cuvintele prietenei ei fură ca o palmă pe obraz.

— Atunci vei fi membru de onoare al familiei noastre. Nu suntem de cel mai albastru sânge cu puțință, dar

suntem uniți.

Nasul lui Delilah deveni suspect de roșu.

— Mulțumesc. Va fi cel mai bun lucru.

— E vreun domn cu care îți dorești în mod special să dansezi? o chestionă Lily.

Delilah înclină ușor capul.

— E posibil. Dar dacă am învățat ceva în aceste ultime săptămâni e că nu trebuie să-i dăruiesc unui bărbat inima mea doar pentru că arată bine, e manierat și are haine croite fără cusur. Vreau să mă bucur de sezonul de baluri și să profit de acest timp ca să îi cunosc mai îndeaproape și mai profund pe câțiva gentlemeni. Doar așa voi ști dacă vreunul dintre ei e demn de afecțiunea mea.

— E un plan excelent, aprobă Lily.

— Asta nu înseamnă că nu apreciez umerii largi și zâmbetul de băiat obraznic al lordului Peckingham, continuă Delilah, uitându-se la chipeșul conte.

— O, da? făcu Lily. Dacă nu mă înșel, se îndreaptă spre noi chiar acum.

Într-adevăr, când orchestra începu primele acorduri ale unui vals, lordul Peckingham făcu o plecăciune, luă mâna lui Delilah și o conduse pe ringul de dans. Gray o invită pe Fiona, care ezită, însă Lily îi făcu semn să se ducă.

— Dansează, eu mă duc să-mi iau o limonadă.

— Ești sigură? întrebă Fiona.

Lily încuviință și îi urmări cu privirea, încercând să nu îi invidieze pentru cât de bine se potriveau, pentru cum mâna ei îi ținea brațul în timp ce el îi șoptea ceva la ureche. Avusese și ea parte de așa ceva, cândva. Privi din nou în jur, căutându-i silueta amplă, părul des, șaten-deschis și ochii aurii care îi făceau genunchii să tremure.

Aproape cuprinsese încăperea când îl simți. Era acel magnetism bine-cunoscut al prezenței lui.

Nash.

Din spatele ei răsună o voce gravă:

— Domnișoară Hartley.

Își simțea inima ca o pasăre colibri ce i se agita în piept. Se întoarse, și privirea i se topi în ochii aceia de

culoarea chihlimbarului, a căror căldură parcă îi pătrundea în piele.

— Excelență.

Lui Nash nu îi venea a crede că Lily era acolo. Nu era sigur că nu i se năzărea, mai ales când o vedea îmbrăcată în alb și aproape plutind. Părea o farsă a imaginației, una menită să-i arate tot ceea ce nu merita să aibă.

Dar Delilah îl asigurase că Lily avea să vină la bal și, Slavă Cerului, iată că venise. Pletele negre îi sclipeau în lumina lumânărilor. Pielea îi strălucea. Ochii ei verzi se îngustau când zâmbea și îi activau pulsul. Cei din jur încetară să mai existe. Erau doar ei doi.

— M-am înșelat, spuse el.

— În legătură cu ce? Întrebă ea cu un aer serios.

— Cu multe. Dar mai ales crezând că pot trăi fără tine.

Ea făcu ochii mari, incapabilă să reacționeze.

— Dansezi cu mine? Întrebă el.

Cu buzele întredeschise de surpriză, Lily încuviință din cap și-i oferă mâna. Simpla atingere a mâinilor lor îi făcu sângele să fiarbă și-i provocă amețeală. Iar când o luă de mână, senzația era că totul e cum trebuie să fie.

Natural. Firesc. Potrivit.

O conduse pe ringul de dans și o trase cât de aproape își putea permite, savurând fiecare conexiune subtilă dintre ei. Mâna ei pe umărul lui, aproape de ceafă. Mâna lui pe talia ei. Mătasea fină care îi ascundea formele. Răsufierea ei caldă pe obrazul lui.

Dansau, iar rochia ei albă flutura, făcând-o să semene cu un înger ce plutea printre nori. Niciunul nu scoase o vorbă, dar fiecare privire transmitea dorință, dor și afecțiune. Când melodia se încheie, ea se încruntă ușor.

— Trebuie să-ți spun ceva.

El se aplecă înspre ea.

— Și eu speram să putem vorbi între patru ochi. Dacă poți, vino la mine în birou cu un sfert de ceas înainte de miezul nopții. O să te aștept.

Ea făcu ochii mari.

— Voi încerca.

El continuă să îi țină mâna, parcă nedorind să o lase să plece de lângă el. Ea se retrase delicat și îi zâmbi peste umăr.

— Pe curând, Excelență.

Capitolul 32

În cazul domnilor, priceperea pe ringul de dans se extinde adesea și asupra altor domenii de interes.

Răzbunarea debutantei

Cu exact un sfert de ceas înainte de miezul nopții, Lily se desprinsese de lângă părinții ei, Sophie și mama ei, scuzându-se că a băut prea multă limonadă. Trecu pe lângă toaleta doamnelor și porni pe holul slab luminat, îndreptându-se spre biroul lui Nash.

În pragul ușii ezită un pic, apoi apăsă pe clanță și intră. Mai fusese în biroul lui. Acolo se sărutaseră prima dată. Acolo ținuseră picnicul. Dar în acea noapte totul arăta diferit. Poate pentru că totul *era* diferit.

— Mă bucur că ai venit, spuse Nash vizibil ușurat.

Făcu un pas spre ea de parcă ar fi vrut să o îmbrățișeze, dar se opri. Părea la fel de nesigur ca ea. Aprinsese o lampă și o pusese pe o măsuță flancată de două scaune din piele.

— Te rog, ia loc, făcu el semn, apoi se așeză, la rândul său.

— Nu pot să stau mult, începui Lily.

— Știu.

— Dar vreau să-ți spun câteva lucruri.

El își sprijini coatele pe genunchi și își împreună mâinile.

— Te rog.

Ea încercă să ignore șuvița de păr care îi căzuse pe frunte, precum și privirea care îi dădea fiori. Se rugă să aibă

curajul de a-i spune tot ce avea pe suflet.

— Mi-a fost dor de tine. Dor de noi. De cum eram înainte să-mi recapăt memoria. Spui că nu ești capabil să mă iubești întru totul, fără rezerve, dar nu cred că lucrurile stau așa. Ți-am văzut inima. E sinceră și generoasă.

— Mulțumesc. Încrederea ta în mine mă mișcă și mă onorează.

Ea înclină capul și se aventurează mai departe.

— Dar vreau să înțelegi încă ceva. *Răzbunarea debutantei* e ceva ce contează pentru mine și pentru numeroasele ei cititoare. Nu intenționez să renunț să scriu această rubrică.

— Nu te învinuiesc. Și nu ți-aș cere vreodată așa ceva.

— Mă bucur că înțelegi, dar nu e doar atât. Nu pot fi cu cineva care nu respectă ceea ce fac, pentru că munca mea e parte din mine.

Nash o privi cu intensitate.

— Pot să-ți spun ceva?

— Da.

Îi bătea inima nebunește. Își dorea, în același timp, cu disperare ca el să nu-i spună vreo platitudine, vreun clișeu de tipul „N-o să te uit niciodată” sau „Nu e vina ta, ci a mea”. Orice ar fi, Lily își jură că nu va plânge.

El se aplecă în față, cu o expresie de sinceritate care aproape că îi tăie răsuflarea.

— Știu că aceste articole sunt parte din tine. Iar adevărul este că... ei bine, adevărul este că ador și respect totul la tine. Partea care are curajul de a ieși pe stradă îmbrăcată în coșar. Partea care își pune sufletul pe hârtie și le dă încredere tinerelor. Și ador în special acea parte din tine care a convins-o pe sora mea să vină acasă spunând într-un articol tot ceea ce ea avea nevoie să audă. Tot ce aș fi vrut eu să-i spun, dar nu găseam cuvintele potrivite.

Ea ridică privirea, iar ochii li se întâlniră.

— Ai citit ediția specială?

— Da. Mi s-a părut un text frumos și mișcător... atât de mișcător că mi-a redat sora. A doua zi am rugat-o pe Delilah să-mi arate toate articolele tale. Le-am citit. Și îți

datorez scuze.

Lui Lily nu îi venea să-și creadă urechilor. El continuă să vorbească încet și limpede, iar ochii lui aurii o priveau, căutând iertare.

— Îmi pare rău că am criticat atât de aspru rubrica ta fără să o citesc cum se cuvine. Din start am desconsiderat-o și am făcut presupuneri prostesti despre conținutul ei și despre femeile care o citesc. Și am greșit și în ce privește scriitura ta. Este amuzantă și introspectivă, îi inspiră pe cititori și îi face să gândească. La fel ca tine. Și sper să mă poți ierta.

Fir-ar! Își jurase că nu avea să plângă.

— Pot. Te-am iertat deja.

Își șterse ochii, se ridică și veni lângă el, îmbrățișându-l. El o luă în brațe și îi prinse obrajii în palmele lui.

— Deci o să-mi mai dai o șansă?

Inima aproape că îi exploda de fericire. Înclină capul și își lipi fruntea de a lui.

— Da.

Nici nu rosti bine cuvântul, și buzele li se întâlniră într-un sărut parcă desprins de această lume. Îi spusese totul, iar el nu o respinsese. Nu fugise. Era acolo, lângă ea, o ținea în brațe și îi spunea tot ce își dorea să audă. Sau aproape tot. Și cel mai bun lucru era că o săruta ca și cum îi fusese la fel de dor de ea pe cât îi fusese ei de el. Când el se desprinse în sfârșit din sărut ca să se uite în ochii ei, amândoi erau fără suflare.

— Aș vrea să te păstrez doar pentru mine toată noaptea, spuse el. Dar nu putem să dispărem complet de la bal. Prietenii și familia probabil se întrebă unde ești.

— Cred că ai dreptate, oftă ea, trecându-și degetele prin părul lui și bucurându-se de senzațiile pe care i le oferea.

— Înainte să ne întoarcem, am o surpriză pentru tine.

— O surpriză?

El o ajută să se ridice și o luă de mână.

— Vino aici!

O conduse în mijlocul încăperii, unde trona un obiect mare și plat acoperit cu un cearșaf.

— Sper să îți placă, zâmbi el, și dădu cearșaful la o parte.

Sub el, în mijlocul camerei era cel mai frumos birou pe care Lily îl văzuse vreodată. Era din mahon, cu picioare curbate și mânere lucioase din alamă. Era potrivit pentru un rege. Nici Shakespeare nu și-ar fi putut dori ceva mai frumos.

— Pentru mine... șopti ea uimită.

— Meriți un loc special de unde să-ți scrii articolele, îi explică el. Are o mulțime de sertare și compartimente și toate se pot încuia.

— E minunat. Îl ador. Dar mă tem că nu îl pot accepta. Nash se albi la față.

— De ce?

— E un cadou prea scump. Mama nu va fi de acord niciodată să accept ceva atât de valoros de la tine, un gentleman cu care se presupune doar că mă știu din vedere.

— Dar dacă am fi logodiți?

Ea înlemni.

— Ce ai spus?

Nash o luă de mijloc, o ridică pe birou și o privi în ochi.

— Te iubesc, Lily Hartley. Întru totul. Cu pasiune. Cu tot ce sunt și cu tot ce voi deveni. Din clipa în care te-am cunoscut, m-ai provocat să simt mai mult, să trăiesc mai mult... să fiu mai mult. Nu mă pot întoarce la cum eram înainte și nici nu-mi doresc. Tot ce-mi doresc e să-mi petrec tot restul vieții alături de tine, iubindu-te și făcându-te fericită. O sărută pe gât, făcând-o să se înfioare. Lily, vrei să fii soția mea?

— Bine, dar... Serena... rubrica... Cum rămâne cu toate astea?

— Le rezolvăm, spuse el încrezător. Le rezolvăm împreună.

Bucuria îi umplu sufletul, iar inima ei încăpățânată și

cinică începu să creadă.

— Te iubesc, Nash. Și să știu că simți la fel... e ca un vis.

— Asta înseamnă că accepți?

Ea îl luă de după gât și își lipi nasul de al lui, savurând senzația pe care i-o dădeau respirațiile lor amestecate.

— Accept. Să mă mărit cu tine, să te iubesc mereu... indiferent de aventurile de care vom avea parte.

Nash gemu încet.

— Ce-ai zice de o aventură aici și acum? Pe acest birou?

— Nu avem prea mult timp, dar...

Se lipi de el și-și încolăci picioarele în jurul coapselor lui musculoase.

— Cred că trebuie să avem parte de un început care să dicteze continuarea potrivită, nu crezi?

Capitolul 33

Când balul se apropie de final, nu rămâne prea mult. Poate fi trist să îți iei rămas-bun, dar ține minte că ceea ce pare un sfârșit poate fi începutul a ceva nou și minunat.

Răzbunarea debutantei

Fiona și Sophie o vizitară pe Lily a doua zi după-amiază, chipurile pentru a servi ceaiul și a-și împărtăși bârfele legate de balul din noaptea precedentă. Dar ea știa că era mai mult de atât. Văzuseră privirile înflăcărâte pe care i le aruncase Nash. Mijiseră ochii de fiecare dată când o invitase la dans. Fuseseră intrigate de lunga ei absență din sala de bal. Și voiau să știe exact ce se întâmplase între ea și duce.

Voiau aproape la fel de mult pe cât voia ea să le spună. Cu toate că își dorea să le dea vestea cea bună, Lily păstră un ton vag, ținându-și prețiosul secret și savurându-l încă un pic.

Stăteau tustrele lângă șemineul din salonaș, cu picioarele ghemuite sub poalele rochiilor. Fiona își dădu pe spate pletele arămii, mimând nemulțumirea.

— Bun, din moment ce Lily refuză să ne dea detalii despre chipeșul ei duce, am putea discuta despre aspectele practice.

— Haide, spuse Sophie.

Lily râse.

— Finalizez detaliile unui nou articol. E despre relația între surori și despre importanța de a menține prietenii chiar și atunci când ești pe cale să începi o relație de natură romantică.

— Ce ironic, o tachină Fiona. Nu cred că îmi va fi greu să ilustrez acest articol. O să vă folosesc pe voi doi ca temă de inspirație.

— Ai grijă să nu poată fi recunoscuți, o avertiză Sophie. Și da, îmi place subiectul. La bal am vorbit cu mai multe domnișoare despre *Răzbunarea debutantei*. Toate erau mari admiratoare ale rubricii.

Nu știau că am vreo legătură cu articolele, dar toate și-au exprimat dorința de a avea un spațiu unde să poată dezbate în siguranță articolele, alături de alte femei care gândesc la fel.

— Nu ar fi minunat? întrebă Lily.

— Chiar ar fi minunat să le oferim cititoarelor noastre ocazia de a intra în legătură, răspunse Sophie. Și ne-ar oferi informații valoroase despre ce își doresc cititoarele noastre să știe. Despre ce ar vrea să citească în următoarele articole.

— Grozav! concluzionează Fiona. Dar nu va fi ușor. Căci pentru fiecare cititoare avem o detractoare la fel de ferventă.

Sophie încuviință.

— Întâlnirile vor trebui să aibă loc în cel mai mare secret. Nu-mi e clar unde și cum, dar e un proiect de care mi-aș dori să mă ocup.

Lily simți că îi crește inima în piept.

— Ești atât de curajoasă, Sophie. Dacă cineva poate

duce cu succes acest proiect, tu ești aceea.

Ochii albaștri ai prietenei ei sclipiră.

— Mă gândeam să îi spunem „Ascunzătoarea debutantei”.

— Perfect! exclamă Fiona.

— Îmi place la nebunie, spuse și Lily, ridicând ceașca de ceai în chip de toast. Pentru surori, prietenie și delicios de scandaloasă idee a lui Sophie, Ascunzătoarea debu...

— Lily Hartley!

Mama ei dădu buzna în salonaș, îmbujorată și cu mâinile la piept. Lily sări în picioare, dărâmând ceașca de ceai.

— Ce s-a întâmplat?

Mama ei vitregă se prăbuși pe sofa, ducându-și mâna la frunte, cu un gest studiat.

— Tu să-mi spui mie, domnișoară. Ducele de Stonebridge a venit în vizită.

— E aici?

Lily simți cum inima începe să îi bată nebunește. Își aranjă părul și își netezi rochia.

— Da, și a cerut să stea de vorbă cu tatăl tău, continuă mama ei vitregă, un pic prea dramatic.

Extrem de amuzată, Fiona luă o pernă de mătase de pe sofa și începu să-i facă vânt cu ea mamei vitrege.

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă? o întrebă pe sora ei.

— Puteai să mă previi, Lily! interveni și mama lor. N-o să te iert pentru asta.

Sophie își mască zâmbetul, alăturându-se micului grup.

— Să vă aduc un pahar cu apă, doamnă Hartley?

— Mai bine ceva mai tare, drăguță, gemu ea. Nu aflu în fiecare zi că fiica ta e curtată de un... un...

— Coniacul e pe măsuta de acolo, îi indică Lily, adresându-i lui Sophie un zâmbet recunoscător.

Până la urmă, toate patru deciseră că aveau nevoie de un întăritor. Se simțeau deja mai bine când domnii li se alăturară. Tatăl Fionei și al lui Lily intră primul, cu pieptul în

față, mândru ca un păun. Nash îl urma, iar când privirea i se intersectă cu a lui Lily, îi zâmbi, un zâmbet numai și numai pentru ea. Dumnezeu mare! Lily bănuia că și dacă ar ajunge la o sută de ani, zâmbetul acela plin de promisiuni tot ar avea puterea de a o topi pe dinăuntru.

— Bună ziua, doamnă Hartley... domnișoarelor... spuse Nash cu o plecăciune galantă.

Mama lui Lily scoase un mic scâncet, apoi își recăpătă bunele maniere.

— Excelență, dar ce surpriză neașteptată!

— Mă întrebam dacă aș putea sta puțin de vorbă cu domnișoara Hartley.

Lily decise că nu avea sens să o tortureze și mai mult pe mama ei.

— Excelență, putem vorbi liber chiar aici.

El ridică o sprânceană, vizibil amuzat.

— Excelent. Faci tu onorurile sau le fac eu?

Mama făcu ochii mari.

— Să-mi explice cineva ce se petrece.

Lily îi strânse mâna.

— Nash, adică ducele aici de față, și cu mine am decis să ne căsătorim.

Fiona și Sophie scoaseră un strigăt de încântare și se îmbrățișară.

— O iubesc le nebunie pe fiica dumneavoastră, doamnă Hartley, spuse Nash cu toată sinceritatea. Și promit să-mi petrec restul vieții având grijă de ea, încercând să o fac fericită, așa cum și ea mă face pe mine fericit.

— Fata mea... ducasă? făcu mama, nevenindu-i să creadă.

Sophie pregăti din nou sticla de coniac. Fiona strălucea de bucurie.

— O perioadă de curtare scurtă și intensă. Sper să aflu toate detaliile romantice într-o bună zi.

— Într-o zi, poate, spuse Lily, luându-l pe Nash de braț și sprijinindu-se ușor de el.

Seara, la scurt timp după apusul soarelui, Nash stătea la birou răsfoind acte și contracte în încercarea disperată de a nu se gândi la Lily. Afurisitele proceduri de curtare îl exasperau. Plus perioada „respectabilă” de logodnă. Îi era dor de ea. Avea nevoie de ea. De îndată. Dacă nu i s-ar fi părut culmea ipocriziei, ar fi luat-o pe sus și ar fi dat fuga să se căsătorească la Gretna Green.

Deodată auzi o bătaie ciudată în fereastră. Tresări și lăsa deoparte actele. Se ridică și se duse la fereastra ce dădea spre grădină și de unde se vedea cerul încă pictat în culorile amurgului. Probabil o insectă se lovise de geam. Dar când se întoarse la birou se auziră încă două bătăi. Exasperat, deschise fereastra și scoase capul afară.

— Drake, tu ești?

— Sunt eu, șopti vocea ei dulce și adorabilă. Ai de gând să pui pe jar toată casa?

Lily. Cu sângele fierbând, privi în penumbra din jur. O zări într-un final lângă un spalier. Purta pantaloni și-și flutura pălăria la el.

— Nu te mișca! Cobor imediat.

Câteva clipe mai târziu o ținea în brațe, iar ea își lipea trupul suplu de al lui.

— Ce faci aici? Nu că aș avea vreo obiecție, mă înțelegeți, adăugă el degrabă. Adevărul e că e cea mai plăcută surpriză cu putință.

— Tocmai mi-am predat articolul, spuse ea, trecându-și un deget peste buzele lui. Doar nu te așteptai ca logodnica ta să renunțe să se mai deghizeze în coșar!

— Dimpotrivă. Sunt încântat să constat că nu ai renunțat.

Ea gemu ușor și își frecă șoldurile de ale lui.

— M-am gândit ca la întoarcere să fac o scurtă oprire.

— Și te-ai dus și pe la Grey Goose? o tachină el.

— Râzi tu, râzi, dar dacă nu m-aș fi aventurat în acea speluncă nu ne-am fi întâlnit.

El își strecură mâna pe sub cămașa ei și pipăi

mătasea cu care își strânsese sânii.

— Nu i-aș fi cunoscut nici pe coșar, nici pe Caroline, nici pe Lily. Ceea ce recunosc că ar fi fost o tragedie.

— Ai fi rămas burlacul morocănos și retras, se amuză ea, trecându-și vârful limbii pe conturul urechii lui.

— Sunt tot mai puțin morocănos de la o secundă la alta.

Desfăcu strânsoarea de sub cămașă și lăsă banda de mătase să cadă pe jos, apoi își trecu palmele peste unduirile delicioase ale trupului ei. Ea închise ochii și oftă de plăcere.

— Și tu m-ai schimbat. Și mi-am dat seama care e cu adevărat cea mai bună răzbunare a debutantei.

— Care? murmură el.

— Libertatea... plăcerea... și fericirea. Dar în primul rând, dragostea.

— Inima mea îți aparține, Lily. Acum și pentru totdeauna.

— Și a mea îți aparține.

Ea îi luă fața în mâini și îl privi cu intensitate. Ochii verzi îi scăpărau.

— Du-mă în patul tău, Nash! lubește-mă până când... până nu mai știu cum mă cheamă, îi ceru ea, cu un zâmbet poznaș.

El râse, o luă în brațe și o duse direct în camera lui.

Unde făcu exact ce i se ceruse.

Sfârșit